

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ
ΔΙΑΚΟΠΕΣ

DEUX ANS DE VACANCES

Μετάφραση : ΠΑΝ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΣΤΗΡ»

ΑΛ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΔΥΚΟΥΡΓΟΥ 10—ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΕΡΓΟ

Στὸν Εὐρηγικὸ ἔξαφανίζεται μὰ γολέτα (μικρὸ πλοῖο)... Πάνω σ' αὐτὸ βρῖσκονται δεκαπέντε παιδιὰ ἀπὸ ἑπτὰ ἕως δεκαπέντε χρόνων. Οὔτε ἓνας ἄνδρας μαζί τους.

Ἡ καταιγίδα ἔρριξε τὸ καράβι στὶς ξέρες. Καὶ ἀρχίζουν οἱ μακρονές, ἀτέλειωτες διακοπές...

Διακοπές ἐπικίνδυνες σὲ μὴ ἀγνωστη καὶ ἀκατοίκητη γῆ. Διὰ νὰ ἐπιζήσουν οἱ μικροὶ ἥρωές μας δὲν διέθεταν παρὰ μόνον τὸ θάρρος τους: κνηγοῦν, φαρεύουν, φτιάχνουν αὐτοσχέδιες παγίδες, συντηροῦν ζῶα, καλλιεργοῦν τὴ γῆ. Ἀλλοίμονο ὄμως! Οἱ διχόνοιες, διαιροῦν τὴ μικρὴ ἀποικία, οἱ χαρακτῆρες πληγώνονται...

Τὸ κακὸ συμπληρώνεται μὲ τὴν ἐμφάνισι στὸ νησὶ μερικῶν κακοποιῶν. Ἐπακολουθεῖ ἓνας σκληρὸς ἀγώνας. Καὶ τὰ παιδιὰ βρῖσκονται ἀντιμέτωπα μὲ ἀνθρώπους χωρὶς πίστι καὶ χωρὶς νόμο...

Κι' ὅταν ὁ ὑπέρτατος αὐτὸς ἀγώνας πάρη ἓνα τέλος, μὴ ἐλπιδοφόρος ἀχτίδα θὰ διασχίση τὸν ὄριζοντα καὶ τίς καρδιές αὐτῶν τῶν δεκαπέντε μικρῶν Ροβινσώων...

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ναυάγιο τῆ νύχτα

Τῆ νύχτα τῆς 9 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1860 βαρεῖα σύννεφα σκέπαζαν τὸν ὀρίζοντα, ἐνῶ στὴν θυμωμένη κάπως θάλασσα γλιστροῦσε μὲ ταχύτητα ἕνα μικρὸ ἰστιοφόρο. Τὸ σκάφος ἦταν μιὰ θαλαμηγὸς ἑκατὸ τόννους — μιὰ «σκούνα», ὅπως ὠνομάζονταν τότε τὰ μικρὰ ἰστιοφόρα στὴν Ἄγγλῖα καὶ στὴν Ἀμερικὴ.

Ἡ σκούνα ὠνομαζόταν «Σλούγκι» καὶ ἄδικα θὰ ψάχναμε νὰ βροῦμε κάπου γραμμένο τ' ὄνομα αὐτό. Γιατὶ κάποιον ἀτύχημα — δυνατὴ τρικυμία ἢ σύγκρουσις — εἶχε ἀποσπάσει τὴ μισὴ ἐπιγραφή.

Ἦταν ἔντεκα τῆ νύχτα. Καὶ στὴν θαλάσσια ἐκείνη περιοχὴ ὅπου βρισκόταν τὸ «Σλούγκι», στίς ἀρχῆς τοῦ Μαρτίου, οἱ νύχτες εἶναι μικρὲς ἀκόμα.

Στὸ πίσω μέρος τοῦ «Σλούγκι» — στὴν πρῶμνη — καὶ γύρω ἀπὸ τὴ μεγάλη ρόδα τοῦ πηδαλίου, κάθονται τρία ἀγόρια. Τὸ ἕνα δεκατεσσάρων χρόνων καὶ τ' ἄλλα δύο, δεκατριῶν τὸ καθένα. Ἐπίσης κι' ἕνα τέταρτο ἀγοράκι — ἀραπάκι αὐτὸ — ὄχι παραπάνω ἀπὸ δώδεκα. Εἶχαν μαζευτῆ ἐκεῖ καὶ τὰ τέσσερα παιδιὰ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βάλουν σὲ κάποιον λογαριασμὸ τὴν κυβέρνησι τοῦ μικροῦ σκάφους. Ἦταν λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὅταν ἕνα μεγάλο κύμα ποῦ χτύπησε τὸ καράβι στὰ πλευρά, παρὰ λίγο νὰ τοὺς πετάξῃ ὅλους στὴ θάλασσα. Ἔπεσαν ὅμως ὅλα κάτω.

Εὐτυχῶς μπόρεσαν καὶ σηκώθηκαν ἀμέσως.

— Λειτουργεῖ τὸ τιμόνι, Μπριάν; ρώτησε κάποιος.

— Ναί, Γκρόντον. Δὲν ἔπαθε ζημιὰ, ἀποκρίθηκε τὸ παιδὶ ποῦ ὠνομαζόταν Μπριάν.

Κατόπιν στράφηκε στὸν μικρὸ νέγρο πὺ ἐκτελοῦσε χρέη μούτσου στὸ γιῶτ.

— Πληγώθηκες μήπως, Μόκο;

— Ὁχι, κύριε Μπριάν, ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς μούτσος.

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἡ πόρτα τῆς καμπίνας, πάνω ἀπ' τὴ σκάλα, ἄνοιξε ἀπότομα καὶ δύο μικρὰ κεφάλια φάνηκαν συγχρόνως στὴν καταπακτὴ. Πλάϊ καὶ τὸ μικρὸ μουσούδι ἐνὸς σκύλου.

— Μπριάν! Μπριάν! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ ἐννιά χρόνων. Τί συνέβη;

— Τίποτα, Ἰβερσον, τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Κατεβῆτε ξανά κάτω μὲ τὸν Ντόλ... Καὶ γρήγορα!

— Ἀνεθήκαμε, γιατί φοβηθήκαμε πολύ, ἐξήγησε τὸ δεῦτερο παιδί, πὺ ἦταν νεώτερο.

— Καὶ οἱ ἄλλοι; ρώτησε ὁ Ντονιφάν.

— Κι' αὐτοὶ φοβήθηκαν.

— Ἐλᾶτε τώρα, παράγγειλε ὁ Μπριάν. Γυρίστε καὶ κρυφτῆτε κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά σας. Δὲν ὑπάρχει πιά κίνδυνος.

— Τὸ νοῦ σας! φώναξε τότε ὁ Μόκο. Ἔρχεται κι' ἄλλο κῦμα!

Ἐνα σφοδρὸ χτύπημα κλόνισε στὸ πίσω μέρος (στὴν πρύμνη) τῇ μικρῇ θαλαμηγῷ.

— Τί καθόσαστε, λοιπόν; φώναξε ὁ Γκόρντον. Κατεβῆτε!

— Ἐλᾶτε, παιδιά, πηγαίνετε κάτω! φώναξε καὶ ὁ Μπριάν ἀλλὰ μ' ἕναν φιλικὸ τόνο.

Τὰ δυὸ κεφάλια ἐξαφανίστηκαν.

Μόνον παιδιά, λοιπόν, βρισκόνταν ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ σκάφος, πὺ τὸ εἶχε παρασύρει ἡ μεγάλη τρικυμία καὶ κινδύνευε νὰ βουλιάξῃ; Ναι, μόνον παιδιά καὶ κανεὶς μεγάλος. Πόσα παιδιά; θὰ ρωτήσετε. Δεκαπέντε.

Καὶ πῶς βρέθηκαν σ' αὐτὸ τὸ πλοιάριο; Μὴν βιάζεστε, θὰ τὸ μάθουμε κι' αὐτό.

Κανεὶς, λοιπόν, ἄντρας σ' αὐτὸ τὸ πλεούμενο; Οὔτε

Ένας καπετάνιος για να τὸ κυβερνήσει; Ούτε ἕνας ναυτικός για να κάνει τὶς μανούβρες πὸν χρειάζονταν; "Οχι... Κα-
νεῖς!

Τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά δὲν ἤξε-
ρε ποιά ἦταν ἡ ἀκριβὴς θέσι τοῦ καραβιοῦ σ' αὐτὸν τὸν
ὠκεανό!.. Καὶ σὲ ποιὸν ὠκεανό! Στὸν πιὸ μεγάλο τοῦ κό-
σμου. Στὸν Εἰρηνικό. Στὸν ὠκεανὸ αὐτὸν πὸν ἀπλώνει τὰ
νερά του σ' ἕνα πλάτος δυὸ χιλιάδες λεῦγες. Ἀπὸ τὴν Αὐ-
στραλία καὶ τὴ Νέα Ζηλανδία ὡς τὶς Ἀκτὲς τῆς Νοτίου
'Αμερικῆς.

Ποιά, λοιπόν, συμφορὰ εἶχε μεσολαβήσει για να
βρίσκονται μόνα τὰ παιδιά ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ καρυδότσου-
φλο, στὸ χάος τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὁκεανοῦ; Μήπως τὸ πλή-
ρωμα τῆς σκούνας εἶχε ἐξαφανιστῆ σὲ καμμιά καταστρο-
φή; Τοὺς εἶχαν μήπως αἰχμαλωτίσει καὶ ἀπαγάγει Μα-
λαῖοι πειρατὲς ἀφήνοντας στὸ κατὰστρομα μόνον τὰ παι-
διὰ πὸν τὸ μεγαλύτερο ἦταν μόλις δεκατεσσάρων χρόνων;
Γιατὶ ἕνα σκάφος σὰν κι' αὐτὸ γύρω στοὺς ἑκατὸ τόννους,
χρειάζεται τουλάχιστον ἕναν καπετάνιο, ἕναν λοστρόμο καὶ
πέντε - ἕξι ναῦτες για να τὸ μανουβρῶρουν. Κι' ἀπ' ὅλους
αὐτοὺς μόνον ἕνας μοῦτσος ὑπῆρχε: τὸ ἀραπάκι.

Ὡστόσο ὁ Μπριὰν καὶ οἱ μικροὶ σύντροφοὶ του προσ-
παθοῦσαν καὶ πρόσεχαν, ὅσομποροῦσαν, να μὴν χάσουν
τὸν ἔλεγχο του καὶ τουμπάρει, ἢ ἀπὸ τὸ ἕνα πλευρὸ ἢ ἀπὸ
τὸ ἄλλο.

— Τί να κάνουμε; εἶπε ὁ Ντονιφάν.

— Ὅ,τι εἶναι δυνατὸν για να σωθοῦμε... Φυσικὰ μὲ τὴ
βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριὰν.

Μολονότι τὸ τολμηρὸ καὶ γενναῖο παιδί μιλοῦσε ἔτσι,
ἤξερε ὅτι καὶ ὁ πιὸ ἱκανὸς καὶ σκληρὸς ἄντρας να θρι-
σκόταν στὴ θέσι του δὲν θὰ μποροῦσε να ἔχη τὴν παρα-
μικρὴ ἐλπίδα!

Πράγματι ἡ τρικυμία πὸν συνωδευόταν μὲ καταιγί-
δα δυνάμωνε ξανὰ σὲ σφοδρότητα. Καὶ τὸ «Σλούγκι» κιν-
δύνευε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ να βουλιάξει. Κι' ὁμως ἀπὸ

σαράντα ὀκτὼ ὥρες τώρα ἄντεχε. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ πάντα εἶχαν παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ κατάστρωμα ἀπὸ τὸ ἀλύπητο μασίγωμα τῶν κυμάτων. Τὸ μεσαῖο κατάρτι εἶχε κοπῆ στὰ τέσσερα. Καὶ τὰ πανιά εἶχαν ὅλα σχεδὸν ξεσχισθῆ. Ἔτσι γινόταν ἔρμαιο τοῦ ἀνέμου. Τὰ κύματα θὰ τὸ πλημμύριζαν μὲ νερά, θὰ τὸ βάραιναν καὶ θὰ πῆγαινε στὸ βυθό.

Κι' ὄλο αὐτὸ τὸ τραγικὸ διάστημα οὔτε ἓνα ξερονήσι δὲν φαινόταν στὸν ὀρίζοντα. Οὔτε μιὰ λουρίδα ἀκτῆς πού νὰ τοὺς δίνει ἐλπίδες. Κανένα φῶς δὲν ξεχώριζε μέσα σ' αὐτὸ τὸ πικρὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ξαφνικά, στὴ μία τὸ πρωτὶ, ἓνας τρομερὸς κρότος ξεπέρασε τὸ σφύριγμα τοῦ ἀγέρα, καὶ τὸ σπάσιμο τῶν κυμάτων.

— Τὸ κατάρτι τῆς πρύμνης ἔσπασε! φώναξε ὁ Ντονιφάν

— Ὅχι! ἐξήγησε ὁ μικρὸς μοῦτσος. Εἶναι τὸ καραβόπανο πού ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέση του.

— Πρέπει νὰ τὸ μαζέψουμε! εἶπε ὁ Μπριάν. Μόκο! Ἔλα νὰ μὲ βοηθήσης!

Ὁ Μόκο κῆτι γνώριζε ἀπὸ καρᾶβια γιατί δούλεψε σ' αὐτά. Μὰ καὶ ὁ Μπριάν δὲν ἦταν ἐντελῶς ἀνίδεος ἀφοῦ εἶχε περάσει καὶ τὸν Ἀτλαντικὸ καὶ τὸν Εἰρηρικὸ ὅταν εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὴν Ὠκεανία. Ἔτσι εἶχε μιὰ ἀμυδρὴν ἰδέαν πῶς νὰ χειρισθῆ ἓνα πλοῖο. Αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν ἐμπιστοσύνη πού ἔδιναν τ' ἄλλα τρία παιδιά, καὶ σ' αὐτὸν καὶ στὸν Μόκο. Τοὺς ἄφηναν νὰ κανονίζουν αὐτοὶ τὴν πορεία τοῦ σκάφους καὶ ν' ἀντιμετωπίζουν τὶς δυσκολίες.

Στὴ στιγμὴ ὁ Μπριάν καὶ ὁ μοῦτσος ἔτρεξαν στὴν πλώρη τοῦ γιῶτ. Ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ἀποφασισμένοι νὰ διατηρήσουν μὲ κάθε θυσία στὴ θέσι του τὸ μεγάλο πανί. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ κρατήσουν τὸ «Σλούγκι» πρῶτα στὸν καιρὸ ὅλη τὴν ὥρα πού θὰ διαρκοῦσε ἡ καταιγίδα. Κι' αὐτὸ τὸ κατάφεραν ὕστερα ἀπὸ πολλὰ προσπάθειες. Ἔτσι, μὲ αὐτὸ τὸ πανί, ἔστω καὶ χαλαρωμένο, ἡ σκούνα μπόρεσε νὰ διατηρηθῆ σταθερὴ κατεύθυνσι. Ἔστερα ἀπὸ τὸ κατόρθωμά

τους αὐτὸ ὁ Μπριὰν καὶ ὁ Μόκο ἐπέστρεψαν κοντὰ στὸν Γκόρντον καὶ τὸν Ντονιφάν γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν στὸ πηδάλιο.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἕνα σχίσιμο ἀκούστηκε στὸ κατὰστρομα. Καταστρεφόταν ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὸ πανὶ τοῦ μπροστινοῦ καταρτιοῦ.

— Δὲν ἔχομε πιά πανιά! φώναξε ὁ Ντονιφάν, κι' εἶναι ἀδύνατον νὰ σηκώσουμε κανένα ἄλλο.

— Προσοχὴ στὰ κύματα πού ἔρχονται ἀπὸ πίσω! φώναξε ὁ Μόκο. Πρέπει νὰ δεθοῦμε γερὰ γιὰτι ἀλλιῶτικα θὰ παρασυρθοῦμε ἀπὸ αὐτὰ καὶ θὰ πέσουμε στὴ θάλασσα.

Ἔτσι δέθηκαν μ' ἕνα σχοινὶ γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀντισταθοῦν στὴν μανία τῶν πελώριων κυμάτων.

Ἦταν σχεδὸν τέσσερις καὶ μισὴ ὅταν διέκριναν ἀμυδρὰ στὸν ὀρίζοντα μερικὰ φῶτα.

— Ξηρά! Ξηρά! φώναξε ὁ Μόκο.

Κι' ἔδειξε ἕνα σημεῖο στὸν ὀρίζοντα πού τῶρα κρυβόταν ἀπ' τοὺς ὕδρατους τῆς χαραυγῆς.

— Εἶσαι βέβαιος; ρώτησε ὁ Ντονιφάν.

— Naί!.. Naί!.. Βέβαιος! ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς μούτσος.

— Naί!.. Naί!.. φώναξε κι' ὁ Μπριὰν. Ξηρὰ εἶναι! Νάτην!

— Καὶ μιὰ ξηρὰ χαμηλή, ὀμαλή! παρατήρησε ὁ Γκόρντον πού κοίταξε πιὸ προσεκτικὰ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο.

Αὐτὴ τῆ φορὰ δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Σὲ μιὰ ἀπόστασι πέντε ὡς ἕξι μίλια ὑπῆρχε ξηρὰ. Μὲ τὴν κατεύθυνσι ὁμοῦ πού κρατοῦσαν καὶ τὴν τρικυμία πού ἐπικρατοῦσε, καὶ πού τοὺς ἐμπόδιζε τὴν πορεία τους, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ πλησιάσουν ἐκεῖ παρὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Ἐκεῖνη τῆ στιγμὴ ὁ σφοδρὸς ἄνεμος ξαναπῆρε τὴν παλιά του ὀρμή. Καὶ τὸ «Σλούγκι» κατευθυνόταν μὲ ταχύτητα πρὸς τὴν ἀκτὴ.

Ὁ Μπριὰν σκέφθηκε πὼς θὰ ἦταν καλύτερα, τὴν ὥρα πού τὸ σκάφος θὰ πλησίαζε στὴν στεριά, νὰ βρῖσκον-

ται ὅλοι ἐπάνω στοῦ κατὰστροφου. Δὲν ἤξερε σὲ τί ἔδαφος θὰ ἔπεφτε τὸ «Σλούγκι». Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτοιμοι γιὰ τὸ χειρότερο. Ἔτσι, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ καπῶ πού ὠδηγοῦσε κάτω, φώναξε στ' ἄλλα παιδιὰ:

— Ἀνεβῆτε ὅλοι ἐπάνω!

Πρῶτος ξεπετάχτηκε ὁ σκύλος πού τὸν ἀκολούθησαν τρέχοντας μιὰ ντουζίνα παιδιὰ πού ὅλα ἔτρεξαν στοῦ πίσω μέρος τοῦ γιῶτ — στὴν πρύμνη.

Πλησίαζε ἕξι ἢ ὦρα ὅταν τὸ μικρὸ σκάφος ἔπεσε στὰ ρηχά. Ἐκεῖ δηλαδὴ πού ἔσκαζαν τὰ κύματα.

— Κρατηθῆτε καλά! φώναξε ὁ Μπριάν. Κρατηθῆτε καλά!

Ξαφνικὰ ἔνοιωσαν τὸν πρῶτο συγκλονισμό. Τὸ «Σλούγκι» τραντάχτηκε ἀπὸ πίσω σὰν νὰ καρφώθηκε κάπου. Μὰ τὰ νερὰ δὲν σκέπασαν τὸ κατὰστροφου. Γιατὶ τὸ γιῶτ ἀνασηκώθηκε ἀπὸ ἓνα δεῦτερο κύμα καὶ προχώρησε δεκαπέντε μέτρα ἀκόμα, χωρὶς, ὡστόσο, νὰ ἔρθη σὲ σύγκρουσι μὲ τοὺς βράχους πού οἱ μῦτες τοὺς ἐξείχαν, παντοῦ σχεδόν, ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Κατόπιν ἔγειρε στὸ πλάι κι' ἔμεινε ἀκίνητο. Εἶχε σφηνωθῆ γερὰ ἀνάμεσα σὲ ὑφάλους. Ἐνῶ τὰ ἄγρια κύματα ἔσκαζαν γύρω καὶ τὸ γέμιζαν ἀφροῦς.

Μπορεῖ νὰ μὴν βρίσκονταν στ' ἀνοικτὰ, ὡστόσο ἡ ἀκτὴ ἀπεῖχε πεντακόσια μέτρα ἀκόμα.

— Μὴν φοβᾶστε! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ Μπριάν... Τὸ γιῶτ εἶναι γερὸ καὶ ἀντέχει! Ὑπομονὴ καὶ θὰ βροῦμε τρόπο νὰ ξεκολλήσουμε καὶ νὰ πλησιάσουμε τὴν ἀκτὴ.

— Δηλαδὴ; ἔκαμε ὁ Ντονιφάν. Νὰ περιμένουμε; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

— Ἐχει δίκιο ὁ Ντονιφάν, φώναξε ἓνα ἄλλο παιδί δώδεκα χρόνων, ὀνόματι Οὐϊλκόςξ. Γιατὶ νὰ περιμένουμε ἐδῶ ἐπάνω;

— Ἀπλούστατα, ἐξήγησε ὁ Μπριάν. Ἡ θάλασσα εἶναι πολὺ ταραγμένη, κι' ἂν πέσουμε στοῦ νεροῦ θὰ τσακιστοῦμε στὰ βράχια!

— Κι' ἂν παραμείνουμε ἀκόμα στὸ κατὰστρομα καὶ τὸ γιῶτ τσακιστῆ καὶ κομματιαστῆ; παρατήρησε ἓνα τρίτο παιδί. Τί θὰ γίνουμε τότε;

— Αὐτὸ δὲν τὸ φοβᾶμαι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Εἴμαστε καλὰ σφηνωμένοι καὶ δὲν πρόκειται νὰ ξεκολλήσουμε. Ἀντίθετα, ἂν πέση ἡ τρικυμία καὶ χαμηλώση ἡ θάλασσα, τότε θὰ ἔχουμε τὴν ἄνεσι καὶ τὸν καιρὸ νὰ σκεφθοῦμε πῶς θὰ γλυτώσουμε.

Σωστὴ ἢ συμβουλή. Ὁ Ντονιφάν ὅμως καὶ δυὸ τρεῖς ἄλλοι δὲν ἔδειξαν τὴν παραμικρὴ διάθεσι νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Μαζεύτηκαν στὴν πλώρη καὶ κουβέντιαζαν χαμηλόφωνα. Ἐκεῖνο δὲ πού ξεκαθάριζε γιὰ τὴν ὥρα ἦταν ὅτι ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Οὐέμπ κι' ἓνα ἄλλο παιδί, ὀνόματι Κρός, δὲν ἔδειχναν καθόλου πῶς συμφωνοῦσαν μὲ τὸν Μπριάν.

Καὶ τὰ τέσσερα αὐτὰ παιδιά ἐξέταζαν μὲ ἀνησυχία καὶ φόβο τὴν θάλασσα. Αὐτὴν τὴν ἔκτασι τοῦ νεροῦ πού ἀπλωνόταν ὡς τὴ στεριά. Τὴν σπαρμένη μὲ βράχια καὶ πού τὴν συντάραζε ἄσχημα ὁ σφοδρὸς ἄνεμος. Καὶ μὲ τὴν κοινὴ ἔκφρασί τους ἔδειχναν πῶς ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ τὴν διασχίσῃ κανεὶς καὶ μάλιστα κολυμπώντας. Ἡ συμβουλή, λοιπόν, τοῦ Ντονιφάν νὰ περιμένουν ἐπάνω στὸ γιῶτ μερικὲς ὥρες ἦταν ἀρκετὰ λογικὴ. Ἔτσι ὁ Ντονιφάν καὶ οἱ μικροὶ του σύντροφοι, ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἐγκαταλείψουν τὸ μικρὸ σκάφος καὶ νὰ γυρῶσιν ξανὰ στὴν πρύμνη ὅπου ἦσαν μαζεμένα τὰ μικρότερα παιδιά.

Ὁ Μπριάν εἶπε τότε στὸν Γκόρντον καὶ σὲ μερικοὺς ἄλλους πού τὸν τριγύριζαν:

— Δὲν πρέπει νὰ χωριστοῦμε μὲ καμμιά δικαιολογία. Νὰ μείνουμε ἐνωμένοι. Διαφορετικὰ εἴμαστε χαμένοι.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ θέλῃς νὰ μᾶς ἐπιβάλῃς πειθαρχία μὲ τὸ ζόρι; εἶπε ὁ Ντονιφάν πού ἔτυχε νὰ τὸν ἀκούσῃ.

— Αὐτὰ πού φαντάζεσαι δὲν τὰ φαντάζομαι ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ξέρω ὅμως ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ ἴσῃ μὴ

γνώμη και νὰ ἐνεργοῦμε ὅλοι μαζί. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴ σωτηρία μας.

— Ὁ Μπριὰν ἔχει δίκιο! πρόσθεσε ὁ Γκόρντον, ἓνα παιδὶ ψύχραιμο καὶ σοβαρὸ πὺν ποτὲ δὲν μιλοῦσε ἂν δὲν σκεπτόταν πρὶν.

— Ναί!.. Ναί!.. φώναξαν δυὸ - τρία μικρὰ παιδιὰ πὺν ἓνα κρυφὸ ἔνστικτο τὰ ἔσπρωχνε νὰ πλησιάσουν τὸν Μπριὰν.

Ὁ Ντονιφὰν δὲν ἀπάντησε. Μὰ οἱ συνάδελφοί του κι' ἐκεῖνος ἐπέμεναν νὰ περιμένουν τὴν ὥρα πὺν μὲ τὴν παλιόροια θ' ἄρχιζε τὸ χαμῆλωμα τῶν νερῶν. Τότε θὰ ἔπεφταν στὴ θάλασσα.

Πράγματι ἡ παλιόροια ἄρχιζε σιγά - σιγά. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ εἶναι ἔτοιμοι γιὰ τὴ στιγμὴ πὺν ἡ ἀκτὴ μὲ τοὺς ὑφάλους θὰ πρόσφερε ἓνα πέρασμα, μὲ πρακτικὸ ἀποτέλεσμα τὴν κατάλληλη καὶ ἀκίνδυνη ἀπόβασί τους.

Ἦταν περίπου ἑπτὰ ἡ ὥρα. Κι' ὁ καθένας ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὴ μεταφορὰ, πάνω στὴ γέφυρα τοῦ γιώτ, τῶν ἀπαραιτήτων πραγμάτων. Μικροὶ καὶ μεγάλοι βοήθησαν στὸ ἔργο αὐτό. Ἐπῆρχε στὸ σκάφος μιὰ σεβαστὴ ποσότητα κονσέρβες, παξιμάδια καὶ ἄλμυρὰ καὶ καπνιστὰ κρέατα. Τὰ συσκευάσαν ὅλα σὲ μικρὰ δέματα, κατάλληλα γιὰ νὰ φορτωθοῦν καὶ νὰ μεταφερθοῦν στὴν ξηρὰ ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους.

Μὰ γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὴ ἡ μεταφορὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ εἶναι τραηγημένα τὰ νερά, καὶ τὸ σημεῖο τῆς ἀποβιδάσεως νὰ εἶναι στεγνὸ καὶ ἀπαλλαγμένο ἀπὸ βράχους. Θὰ εἶχαν αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ τύχη;

Ξαφνικὰ φωνὲς ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴν πλώρη. Ὁ Μπάξτερ μόλις εἶχε κάνει μιὰ ἀνακάλυψι ἀξιόλογη: Ἡ βάρκα τῆς σκούνας πὺν τὴν θεωροῦσαν χαμένη βρισκόταν σφηνωμένη ἀνάμεσα στὸ στενὸ πέρασμα τῆς γέφυρας.

Εἶναι ἡ ἀλήθεια πὺν αὐτὴ ἡ βαρκοῦλα δὲν μπορούσε νὰ χωρέση περισσότερα ἀπὸ πέντε ὡς ἕξι ἄτομα. Ἐπειδὴ ὁμως βρισκόταν σὲ καλὴ κατάστασι θὰ μπορούσαν ἴσως

νά τὴν μεταχειριστοῦν στὴν περίπτωσι πὺ ἡ θάλασσα δὲν θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ διασχίσουν τὴν ἀπόστασι ὡς τὴν ἀκτὴ, κολυμπώντας. Ἔτσι τὴν ἦταν προτιμώτερο νὰ περιμένουν ὥσπου νὰ συνεχιστῇ ἀρκετὰ ἡ παλίρροια καὶ νὰ χἀλαρώσουν τὰ νερά.

Πόσο ἀργὰ ὁμως γινόταν αὐτὸ τὸ τράβηγμα τῶν νερῶν!

Τὸ εὐχάριστο πάντως ἦταν ὅτι ἡ στάθμη χαμήλωνε. Ἀπόδειξις ὅτι ἡ κλίσις τοῦ γιῶτ μεγάλωνε.

— Ποιὸ φορτίο θὰ προτιμήσουμε νὰ μεταφέρουμε πρῶτα; ρώτησε ὁ Γκόρντον.

— Δὲν ξέρω!.. Δὲν ξέρω!.. ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Κρίμα νὰ μὴν ἔχουμε τὴν πείρα γιὰ νὰ κρίνουμε ποιὸ εἶναι τὸ σωστό... Νὰ εἶμαστε παιδιὰ, τίς κρίσιμες αὐτὲς στιγμές, πὺ θᾶπρεπε νὰ εἶμαστε ἄντρες.

— Ἡ ἀνάγκη θὰ μᾶς δείξῃ τὸν σωστὸ τρόπο, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Ἄς μὴν ἀπελπιζόμαστε, Μπριάν. Κι' ἄς ἐνεργήσουμε μὲ φρόνησι.

— Ναί! πρέπει νὰ δράσουμε, Γκόρντον! Ἄν δὲν ἐγκαταλείψουμε τὸ γιῶτ πρὶν ξαναγυρίσουν τὰ νερά... ἄν χρειαστῇ νὰ μείνουμε ἀκόμα μιὰ νύχτα στὸ κατάστρωμα, εἶμαστε χαμένοι!

— Ἔτσι φαίνεται... Γιατὶ τότε τὸ μικρὸ σκάφος θὰ κομματιαστῇ. Ὅποτε, θέλουμε δὲν θέλουμε, θὰ τὸ ἐγκαταλείψουμε.

— Ναί, νὰ τὸ ἐγκαταλείψουμε, Γκόρντον!

— Μήπως ὁμως γιὰ τίς μεταφορές μας θὰ χρειαστῇ νὰ κατασκευάσουμε μιὰ μικρὴ σχεδιά πὺ νὰ πηγαινοέρχεται μὲ σχοινιά;

— Αὐτὸ τὸ σκέφθηκα κιόλας, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Γιὰ νὰ γίνῃ ὁμως θὰ χρειαστῇ πρῶτα νὰ δέσουμε σ' ἓναν κατάλληλο βράχο, κοντὰ στὴν ἀκτὴ, τὴν μία ἄκρη τοῦ σχοινοῦ.

— Καὶ ποιὸς θὰ πάῃ ὡς ἐκεῖ νὰ τὸ δέσῃ;

— Ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

— Νὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγώ! πρότεινε ὁ Γκόρντον.

— "Ὅχι! "Ὅχι! Δὲν χρειάζομαι βοηθό. Θὰ τὸ ἐπιχειρήσω μόνος.

— Θὰ χρησιμοποίησης μήπως τὴν βαρκούλα, Μπριάν;

— "Ὅχι. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὴν ριψοκινδυνέσω καὶ νὰ τὴν χάσω. Καλύτερα νὰ τὴν κρατήσουμε σ' ἐφεδρεία γιὰ τὴν ἀσφαλῆ μας διεκπεραίωσι στὴν στεριά.

"Ὅσο ἐπικίνδυνη κι' ἂν παρουσιαζόταν ἡ προσπάθεια αὐτή, ὡστόσο ὁ Μπριάν δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ κανεὶς.

Στὸ κατάστρομα ὑπῆρχαν πολλὰ σχοινιά, τὸ καθένα περίπου τριάντα μέτρα πού τὰ μεταχειρίζονταν γιὰ ρυμουλκήσεις. Ὁ Μπριάν διάλεξε ἓνα ὄχι καὶ πολὺ χοντρό. Κατόπιν γδύθηκε, κι' ἔδεσε τὴν ἄκρη του στὴ μέση του.

— Ἐλάτε ἐσεῖς οἱ ἄλλοι, φώναξε ὁ Γκόρντον. Ἐλάτε στὴν πλώρη νὰ κρατᾶτε καὶ νὰ ξετυλίγετε τὸ σχοινί.

Ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Κρός καὶ ὁ Οὐέμπ δὲν μποροῦσαν ν' ἀρνηθοῦν τὴ συμμετοχὴ τους σὲ μιὰ ἐπιχείρησι πού ἐννοοῦσαν τὴ σπουδαιότητά της. Ἔτσι ἐτοιμάστηκαν κι' ὄρχισαν νὰ ξετυλίγουν τὸ σχοινί, ὅσο χρειάζοταν, φυσικά, ὥστε νὰ μπορῇ ὁ Μπριάν νὰ προχωρῇ κολυμπώντας στὸ νερό.

Τὴ στιγμὴ, λοιπόν, πού ἐτοιμαζόταν νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα, τὸν πλησίασε ὁ ἀδελφός του Ζάκ καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἀδελφέ μου! Ἀδελφέ μου! Ποῦ πᾶς;

— Μὴν φοβᾶσαι, Ζάκ, μὴν φοβᾶσαι γιὰ μένα, τὸν καθησύχασε ὁ Μπριάν.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ τὸν ἔβλεπαν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ νὰ κολυμπᾷ μὲ δύναμη ἐνῶ τὸ σχοινί ξετυλιγόταν πίσω του.

Ὁ Μπριάν πλησίαζε σιγὰ - σιγὰ στὴν ἀκτὴ, ἐνῶ οἱ φίλοι του ἀπὸ τὸ γιῶτ τοῦ ἄφηναν καὶ τοῦ διατηροῦσαν χαλαρὸ τὸ σχοινί, τὸ δεμένο στὴ μέση του.

Μὰ δὲν ἄργησε νὰ βρεθῇ μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη

ρουφήχτρα πού σχηματιζόταν ἀπὸ τὸν ἀνεμοστρόβιλο καὶ τὴ σύγκρουσι δύο ἀντιθέτων ρευμάτων. Ἐν κατάφερνε νὰ τὴν ἀποφύγη, διόλου ἀπίθανο νὰ ἔφτανε στὸν σκοπὸ του. Γιατὶ πέρα ἀπὸ ἐκεῖ ἡ θάλασσα ἦταν κάπως ἤρεμη.

Μὲ μιὰ δυνατὴ προσπάθεια, λοιπόν, ἐπιχείρησε νὰ ριχτῆ πρὸς τ' ἀριστερά. Μὰ ἡ προσπάθειά του αὐτὴ ἔμελλε ν' ἀστοχήσῃ. Γιατὶ μαγκώθηκε ἀπὸ τὴν ἀρπάγη τῶν μανιασμένων κυμάτων πού τὸν παρέσερνε στὴν ρουφήχτρα.

Πρὶν ἐξαφανιστῆ μέσα στὸ νερὸ εἶχε τὴ δύναμι νὰ φωνάξῃ:

— Τραβῆξτε με! Βουλιάζω!

Ἐπάνω στὸ γιῶτ ὁ τρόμος βρισκόταν στὸ κατακόρυφο.

— Τραβῆξτε τὸ σχοινί! διέταξε μὲ συγκρατημένη ψυχραιμία ὁ Γκόρντον.

Μὲ μιᾶς τὰ παιδιὰ συγκέντρωσαν τὶς δυνάμεις τους καὶ ἄρχισαν νὰ μαζεύουν τὸ σχοινί. Δὲν πέρασε δὲ ἓνα λεπτὸ καὶ ὁ Μπριὰν ἀνασύρθηκε πάνω στὸ κατάστρωμα, ἀναίσθητος. Σύντομα ὅμως ξαναβρῆκε τὶς αἰσθήσεις του, μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἡ ἀπόπειρα, λοιπόν, πού σκοπὸ εἶχε νὰ ἐγκαταστήσουν ἓνα μέσο ἐπικοινωνίας ἀπὸ τὸ γιῶτ στὴν ἀκτὴ καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους, εἶχε ἀποτύχει.

Πλησίαζε κιόλας μεσημέρι. Τὸ τράβηγμα τῶν νερῶν εἶχε γίνοι πιά αἰσθητό. Καὶ ἡ ὀπισθοδρόμησι τῶν κυμάτων μετὰ τὴν πρόσκρουσί τους στὰ βράχια, αὔξαινε.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς δύο ἢ ὥρα ἡ σκούνα εἶχε ἀνασηκωθῆ ἀπὸ τὴν παλίρροια καὶ δὲν παρουσίαζε πιά τὴν κλίσι πού εἶχε πρὸς τ' ἀριστερά. Μὰ μὲ τὸ ἀνασήκωμα αὐτὸ ἡ πλώρη χτύπησε στὸν βυθὸ ἐνῶ τὸ ὑποστήριγμα τοῦ καταρτιοῦ τῆς πρύμνης ἔμενε ἀκόμα σφηνωμένο στὴ βᾶσι τῶν βράχων.

Εὐθύς ἀμέσως τότε τὰ τραντάγματα διαδέχονταν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, ἀδιάκοπα. Καὶ τὸ «Σλούγκι» κύλισε ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη.

Ἐκείνη τὴ στιγμή καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὰς τοῦ μικροῦ σκάφους ὑψώθηκε ἓνα βουνὸ ἀπὸ ἀφρούς. Ἦταν ἓνα πελώριο κύμα ποὺ τὸ ὕψος του ξεπερνοῦσε τὰ ἕξι μέτρα. Ρίχτηκε μὲ τὴ μανία ἑνὸς χειμάρρου, κάλυψε ὅλη τὴν ἔκτασι τῶν βράχων, ξεσφήνωσε τὸ «Σλούγκι» καὶ τὸ ὕψωσε πάνω ἀπ'τοὺς βράχους χωρὶς ἢ καρὶνα του νὰ προσκρούσῃ σ' αὐτούς.

Μέσα σ' ἓνα λεπτὸ κι' ἀνάμεσα στὸ πάφλασμα αὐτῆς τῆς μάζας τοῦ νεροῦ, τὸ «Σλούγκι», καθὼς παρασύρθηκε ὡς τὴ μισὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, ἤρθε καὶ καρφώθηκε πάνω στὸν ὄγκο τῆς ἄμμου, ἕξι ἄντα μέτρα μπρὸς ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα ποὺ φύτρωναν πυκνὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀποκρημνὴ ἀκτὴ. Κι' ἔμεινε ἀκίνητο στὸ στερεὸ ἔδαφος αὐτῆ τῆ φορᾶ. Ἐνῶ τὰ νερὰ ποὺ εἶχαν πιὰ τραβηχτῆ μέσα στὴ θάλασσα ἄφηναν ὅλη τὴν ἀκτὴ στεγνή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Οἱ διακοπὲς ἀρχίζουν

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ οἰκοτροφεῖο Τσέρμαν, στὴν πόλι Ὁκλαν, ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρὰ καὶ φημισμένα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα. Ἡ Ὁκλαν, πρωτεύουσα τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἦταν μιὰ ἀξιόλογη ἀποικία τῶν Ἄγγλων στὸν Εἰρηνικό. Ἐκεῖ δὲ φοιτοῦσαν ἑκατὸ μαθητὲς περίπου ποὺ ἀνῆκαν στὶς καλύτερες οἰκογένειες τῆς χώρας. Ὅλα σχεδὸν ἦσαν παιδιὰ Ἄγγλων, Γάλλων, Ἀμερικανῶν καὶ Γερμανῶν. Καὶ οἱ γονεῖς τους ἦσαν ἰδιοκτῆτες, εἰσοδηματίες κι' ἔμποροι. Κι' ὅλα ἔπαιρναν μιὰ τέλεια μόρφωσι.

Τὸ ἀπόγευμα, λοιπόν, τῆς 15 Φεβρουαρίου τοῦ 1860 ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο αὐτὸ ἔβγαιναν περίπου ἑκατὸ παιδιὰ. Τὰ συνῴδευαν οἱ γονεῖς τους καὶ ὅλα ἦσαν χαρούμενα.

Καὶ μὲ τὸ δίκιο τους νὰ ἐκδηλώνουν τὴν χαρὰ τους ἀφοῦ ἄρχιζαν οἱ σχολικὲς διακοπὲς καὶ εἶχαν μπροστὰ

τους δυὸ μῆνες ἀνεξαρτησίας, δυὸ μῆνες ἐλευθερίας. Καὶ γιὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτὰ ὑπῆρχε ἡ προσδοκία ἐνὸς θαλασσινοῦ ταξιδιοῦ μὲ τὸ γιῶτ «Σλούγκι» πὺν ἐτοιμαζόταν νὰ ἐπισκεφθῆ τις ἀκτὲς τῆς Νέας Ζηλανδίας.

Αὐτὸ τὸ ὠραῖο σκάφος πὺν εἶχε νοικιαστῆ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν προσωρίζοταν γιὰ μιὰ κρουαζιέρα πὺν θὰ διαρκούσε ἕξι ἐβδομάδες. Ἀνῆκε στὸν πατέρα ἐνὸς ἀπὸ τὰ παιδιά, στὸν κ. Οὐίλλιαμ Γκαρνὲ παλιὸ καπετάνιο τοῦ ἐμπορικῆς ναυτικοῦ. Τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδιοῦ θὰ τὰ ἐκάλυπταν μὲ συνδρομῆς.

Οἱ μαθητὲς πὺν θὰ συμμετείχαν σ' αὐτὴ τὴν κρουαζιέρα προέρχονταν ἀπὸ ὅλες τις τάξεις τοῦ Οἰκοτροφείου Τσέρμαν καὶ ἦσαν παιδιά ἀπὸ ὀκτὼ ὡς δεκατεσσάρων χρόνων.

Κι' αὐτὰ τὰ δεκαπέντε παιδιά, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα βρισκόταν κι' ὁ μικρὸς μούτσος, θὰ παρασύρονταν σὲ τρομερῆς περιπέτειες! Μακρὰ γιὰ πολὺν καιρό!

Ἀξίζει ὅμως τὸν κόπο νὰ σᾶς κάνουμε γνωστὰ τὰ ὀνόματά τους. Τὴν ἡλικία τους, τις κλίσεις καὶ τις ἰκανότητες πὺν εἶχε τὸ καθένα καὶ τὸν χαρακτήρα τους. Ἐπίσης καὶ ποιῆς ἦσαν οἱ σχέσεις τους μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐκπαιδευτικὸ ἴδρυμα πὺν θ' ἀποχαιρετοῦσαν αὐτὴ τὴ συνηθισμένη ἐποχὴ τῶν διακοπῶν.

Μ' ἐξαίρεσι τὰ δυὸ ἀδέρφια — τὸν Μπριὰν καὶ τὸν Ζὰκ — πὺν ἦσαν παιδιά Γάλλων ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, ὅλα τ' ἄλλα παιδιά ἦσαν ἀγγλικῆς καταγωγῆς.

Ὁ Ντονιφὰν καὶ ὁ Κρός ἀνῆκαν σὲ μιὰ οἰκογένεια πλουσίων κτηματιῶν. Ἦσαν ἐξαδέρφια καὶ ὄχι παραπάνω ἀπὸ δεκατριῶν χρόνων.

Ὁ Ντονιφὰν μάλιστα ἦταν ὁ καλύτερος μαθητῆς. Ἐξυπνος, μελετηρὸς κι' ἐπιμελής. Ὁ ἐπιβλητικὸς χαρακτήρας του τὸν ἔκανε νὰ θέλῃ νὰ κυριαρχῆ παντοῦ, ὅπου κι' ἂν βρισκόταν. Ἦταν ἄλλωστε κι' ἡ αἰτία τῆς ἐχθρας πὺν ὑπῆρχε ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸν Μπριὰν. Μιὰ ἐχθρα πὺν εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρὶν. Καὶ πὺν μεγάλω-

σε ὅσο αὐξαινε κι' ἡ ἐπιρροή τους πάνω στ' ἄλλα παιδιά. Ὅσο γιὰ τὸν Κρός αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους μαθητές. Θαύμαζε ὁμως κάθε τί πού σκεφτόταν ὁ Ντονιφάν. Ὅ,τι ἔλεγε κι' ὅ,τι ἔκανε.

Ὁ Μπάξτερ, ἕνα παιδί δεκατριῶν χρόνων, ἦταν ἕνας ψυχρὸς, στοχαστικὸς κι' ἐργατικὸς τύπος, γιὸς ἐμπόρου.

Ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Οὐϊλκόξ, δωδεκάμιση χρόνων τὸ καθένα ἦσαν λιχούδηδες καὶ φαγάδες. Οἱ οἰκογένειές τους ἦσαν πλούσιες καὶ διατηροῦσαν μιὰ περίβλεπτη κοινωνικὴ θέσι στὸν ἐκπαιδευτικὸ κόσμον τῆς χώρας.

Ὁ Γκαρνέ καὶ ὁ φίλος του Σέρβις — δώδεκα χρόνων καὶ οἱ δυὸ — ἦσαν παιδιά, ὁ ἕνας ἐνὸς ἀπόχαμου καπετάνιου τοῦ ἐμπορικῦ ναυτικοῦ κι' ὁ ἄλλος ἐνὸς ἀποίκου, ἀρκετὰ ἀποκαταστημένου καὶ πού κατοικοῦσαν στὴ Νορθ-Σόρ. Οἱ δυὸ οἰκογένειες εἶχαν στενὸ δεσμὸ καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πού ὁ Γκαρνέ καὶ ὁ Σέρβις εἶχαν γίνεи ἀχώριστοι. Εἶχαν ἀνοικτὴ καρδιὰ ἀλλὰ μικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ δουλειά. Κι' ἂν τοὺς ἐμπιστεύονταν τὰ κλειδιὰ μιᾶς εὐθύνης δὲν θὰ τὰ κρατοῦσαν ποτὲ στὶς τσέπες τους.

Καὶ τώρα ἄς ἔρθουμε σὲ δυὸ ἄλλα μικρότερα παιδιά: τὸν Τζέκις καὶ τὸν Ἴβερσον. Καὶ τὰ δυὸ ἦσαν μόλις ἐννιά χρόνων. Ἀκολουθοῦσαν ὁ Ντόλ, ὀκτώμιση χρόνων, καὶ ὁ Κοστάρ, ὀκτὼ χρόνων. Καὶ τὰ δυὸ ἦσαν παιδιά ἀξιωματικῶν τοῦ ἀγγλοζηλανδικοῦ στρατοῦ.

Μένει τώρα νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ τρία πρῶτα παιδιά πού εἶχαν ἐπιβιθαστῆ στὴ σκούνα. Τὸν Ἀμερικανὸ καὶ τοὺς δύο Γάλλους.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἦταν ὁ Γκόρντον, ἕνα παιδί δεκατεσσάρων χρόνων. Ἡ φυσιολογία του ὅπως καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματός του εἶχαν δώσει κίβλας τῆ σφραγίδα ἐνὸς «γιάνκη». Ἄν δὲν εἶχε τὴν λαμπρότητα τοῦ συμμαθητῆ του Ντονιφάν, διέθετε ὡστόσο μιὰ σωστὴ ἀντίληψη κι' ἕνα πρακτικὸ πνεῦμα. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε εἶχε δώσει συχνὰ ἀποδείξεις. Εἶχε τὴν αἰσθησι τοῦ σοβαροῦ, χαρακτηῖρα παρατηρητικὸ καὶ ψυχραίμη ιδιοσυγκρασία. Γενικὰ οἱ συνά-

δελφοί του τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ ἀναγνώριζαν αὐτὰ τὰ προτερήματά του. Καὶ μολονότι δὲν ἦταν ἀπὸ φύτρα ἐγγλέζικη πάντοτε τοῦ ἔκαμαν μεγάλη ὑποδοχή. Ὁ Γκόρντον ἦταν γεννημένος στὴ Βοστώνη. Μὰ ὄρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα δὲν εἶχε ἄλλους συγγενεῖς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κηδεμόνα του, ἕναν παλιὸ προξενικὸ πράκτορα ποὺ εἶχε καρφωθῆ ἀπὸ χρόνια στὴ Νέα Ζηλανδία.

Οἱ δυὸ νεαροὶ Γάλλοι — ὁ Μπριὰν καὶ ὁ Ζὰκ — ἦσαν τὰ παιδιὰ ἐνὸς διακεκριμένου μηχανικοῦ ποὺ ἤρθε ν' ἀναλάβῃ τὰ μεγάλα ἔργα ἀποξηράνσεως. Τὸ μεγαλύτερο εἶναι δεκατριῶν χρόνων. Ἐξυπνὸς ἀλλὰ ὀκνηρὸς, γι' αὐτὸ κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους μαθητὲς στὴν τάξι του. Ὡστόσο ὅταν θέλει, κι' ἐπειδὴ εὐκόλα προσαρμόζεται, φτάνει στὴν πρώτη σειρὰ στὰ θρανία. Τότε εἶναι ποὺ ὁ Ντονιφὰν πεισμώνει καὶ ζηλεύει. Κάτι ἐπίσης ποὺ χαρακτηρίζει τὸν Μπριὰν καὶ τὸν Ντονιφὰν εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ συνεννοηθοῦν μεταξὺ τους στὸ οἰκοτροφεῖο Τσέρμαν. Ἄλλωστε εἶδαμε τ' ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς διαφωνίας τους ἐπάνω στὸ «Σλούγκι». Ἐπὶ πλέον ὁ Μπριὰν εἶναι τολμηρὸς καὶ ἀναλαμβάνει εὐθύνες. Εἶναι ἐπιδέξιός στις σωματικὲς ἀσκήσεις, ἐτοιμολόγος καὶ πρόθυμος στοὺς αὐτοσχεδιασμούς. Ἐξυπηρετικὸς, καλὸ παιδί καὶ χωρὶς τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἔπαρσι τοῦ Ντονιφὰν. Μὲ λίγα λόγια πολὺ Γάλλος.

Ὅσο γιὰ τὸν δευτερότοκο — τὸν Ζὰκ — αὐτὸς εἶχε θεωρηθῆ ὡς τότε σὰν τὸ πειραχτῆρι τοῦ οἰκοτροφείου. Ἀνακάλυπτε συνεχῶς καινούργιες φωλιές πουλιῶν καὶ σκάρωνε φάρσες στοὺς συμμαθητὲς του. Ἀλλὰ καθὼς θὰ δοῦμε, ὁ χαρακτήρας του εἶχε ἀλλάξει τελείως ἀπὸ τότε ποὺ ξεκίνησε τὸ γιῶτ χωρὶς ποτὲ κανεὶς νὰ μάθῃ τὴν αἰτία.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ παιδιὰ ποὺ ἡ καταγίδα μόλις εἶχε ρίξει στὴν ἄγνωστη αὐτῇ γῆ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὁκεανοῦ.

Στὸ ταξίδι αὐτὸ τῶν λίγων ἐβδομάδων κατὰ μῆκος στὶς ἀκτὲς τῆς νέας Ζηλανδίας, τὸ «Σλούγκι» θὰ τὸ κυβερνοῦσε ὁ ἰδιοκτήτης του, ὁ πατέρας τοῦ Γκόρντον. Τὸ

πλήρωμα ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕναν λοστρόμο, ἕξι ναῦτες, ἕναν μάγειρα κι' ἕναν μουτσο — τὸν μικρὸ νέγρο Μόκο — δώδεκα χρόνων. Πρέπει ἐπίσης ν' ἀναφέρουμε κι' ἕνα ὠραῖο κυνηγετικὸ σκυλί, τὸν Φάν, ἀμερικανικῆς ράτσας ποὺ ἀνῆκε στὸν Γκόρντον.

Ἡμέρα ἀναχωρήσεως εἶχε ὀρισθῆ ἡ 15 Φεβρουαρίου. Στὸ μεταξὺ τὸ «Σλούγκι» ἔμενε προσδεμένο στὴν ἄκρη τοῦ μῶλου κι' ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Τὸ πλήρωμα δὲν βρισκόταν στὸ γιῶτ ὅταν τὸ βράδν στὶς 14 οἱ νεαροὶ ταξιδιωτὲς ἐπιβιβάστηκαν σ' αὐτό. Ὁ καπετάνιος Γκαρνὲ θάρχόταν τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔτοιμαζόταν ν' ἀποπλεύσει. Τὸν Γκόρντον καὶ τοὺς συμμαθητὲς του, τοὺς ὑποδέχτηκαν μόνον ὁ λοστρόμος καὶ ὁ μικρὸς μουτσος. Οἱ ναῦτες εἶχαν βγῆ νὰ πιοῦν ἕνα τελευταῖο ποτήρι οὐίσκυ.

Κατόπιν, κι' ἀφοῦ ὅλα τὰ παιδιὰ ἐγκαταστάθηκαν στὶς καμπίνες τους κι' ἔπεσαν γιὰ ὕπνο στὰ κρεβάτια τους, ὁ λοστρόμος ἔκρινε ὅτι μποροῦσε κι' ἐκεῖνος νὰ πάη νὰ βρῆ τοὺς ναῦτες στὴν ταβέρνα τοῦ λιμανιοῦ. Ἐκεῖ ὅμως διέπραξε τὸ ἀσυγχώρητο σφάλμα νὰ μείνῃ μαζί τους ὡς τὴ μία τὸ πρωῖ. Ὅσο γιὰ τὸ μουτσο, ὁ μικρὸς νέγρος εἶχε ζαρώσει στὸ πόστο του, ἔτοιμος γιὰ ὕπνο.

Τί συνέβη τότε; Πολὺ πιθανὸν νὰ μὴν χρειάζεται νὰ τὸ μάθουμε ποτέ. Βέβαιο πάντως εἶναι ὅτι τὸ σχοινὶ ποὺ ἦταν δεμένο τὸ γιῶτ στὸ μῶλο λύθηκε, ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ἀπὸ ἐλαττωματικὸ δέσιμο. Ἀπὸ τὸ κατὰστρομα δὲν ἀντιλήφθηκε κανεὶς τίποτα.

Μιὰ μαύρη νύχτα τύλιγε τὸ λιμάνι. Ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὴ στεριὰ ἦταν δυνατός, καὶ ἡ σκούνα, καθὼς τὴν ἔσπρωχνε ἀπὸ πίσω ἕνα ρεῦμα, παρασύρθηκε στ' ἀνοικτά.

Ὅταν ξύπνησε ὁ μουτσος, τὸ «Σλούγκι» κυλοῦσε στὰ κύματα καὶ λικνιζόταν ἀπὸ τὴν φουσκοθαλασσιά.

Ὁ Μόκο ἔτρεξε ἀμέσως ν' ἀνεβῆ στὴ γέφυρα... Τὸ γιῶτ εἶχε ἀπομακρυνθῆ καὶ τὸ χειρότερο εἶχε παρακλίσει ἀπὸ τὴν πορεία του!

Στὶς φωνὲς τοῦ μούτσου, ὁ Γκόρντον, ὁ Μπριάν, ὁ Ντονιφάν καὶ μερικοὶ ἄλλοι πετάχτηκαν ἔξω ἀπὸ τὶς καμπίνες τους.

Ἄδικα φώναζαν ὅλοι νὰ τοὺς βοηθήσουν! Δὲν διέκριναν οὔτε ἓνα φῶς στὸ λιμάνι. Ἡ σκούνα εἶχε βγῆ κίχλας ἀπὸ τὸν κόλπο. Βρισκόταν τρία μίλια ἀπὸ τὴν ἀκτὴ.

Στὴν ἀρχὴ καὶ μὲ τὶς συμβουλὲς τοῦ Μπριάν καὶ τοῦ μούτσου δοκίμασαν νὰ σηκώσουν ἓνα πανί. Αὐτὸ ὅμως ἐπειδὴ ἦταν πολὺ βαρὺ γιὰ νὰ μπορέση νὰ φουσκώση κατάλληλα, τὸ μόνο ἀποτέλεσμα πὺ ἔφερε ἦταν νὰ παρασύρη τὸ σκάφος πὺ μακρῶν. Ἔτσι τὸ «Σλούγκι» πέρασε τὸ ἀκρωτήριο Κόλβιγ, διέσχισε τὸ στενὸ πὺ τὸ χῶριξε ἀπὸ τὴ νῆσο τοῦ Μεγάλου Φράγματος κι' εὐθὺς κατόπιν βρέθηκε πολλὰ μίλια μακρῶν ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία.

Καταλαβαίνει πὰ κανεὶς τὴ σοβαρότητα τῆς καταστάσεως: Ὁ Μπριάν καὶ οἱ συνάδελφοί του δὲν μποροῦσαν πὰ νὰ περιμένουν καμμιά βοήθεια ἀπὸ τὴν Ξηρά.

Στὸ μεταξὺ εἶχαν γίνει πολλὲς προσπάθειες γιὰ νὰ φέρουν τὸ «Σλούγκι» ἐπάνω στὸν καιρό. Μὰ ἐκεῖνο ξέφευγε ὀλοένα καὶ κατευθυνόταν μὲ ταχύτητα ἀνατολικά.

Ξαφνικὰ σὲ ἀπόστασι δύο ἢ τριῶν μιλίων παρατηρήθηκε φῶς. Ἐνα ἄσπρο φῶς, ψηλὰ σὲ κατάρτι. Διακριτικὸ σημάδι ἀτμοπλοίου, δηλαδή, πὺ βρίσκεται σὲ πλεῦσι. Ἀμέσως τότε φάνηκαν τὰ δυὸ φῶτα — τὸ κόκκινο καὶ τὸ πράσινο — πὺ δῆλωναν τὴ θέσι τοῦ πλοίου. Καὶ καθὼς ἦσαν ὄρατὰ συγχρόνως καὶ τὰ δυὸ, ἔδειχναν πὺς τὸ ἀτμόπλοιο διεθυνόταν δεξιὰ καὶ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ γιῶτ.

Ἄδικα ξεφώνισαν τὰ παιδιά. Τὸ πάφλασμα τῶν κυμάτων καὶ τὸ βοῦῖσμα τοῦ ἀνέμου γινόταν καὶ πὺ σφοδρό. Ἔτσι ἡ φωνὴ τους χανόταν στὸ διάστημα.

Σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα τὸ γιῶτ εἶχε συγκρουστῆ μὲ τὸ ἄλλο καράβι καὶ θὰ βούλιαζε στὴ στιγμὴ ἂν δὲν εἶχε δεχθῆ τὸ χτύπημα πλάγια καὶ ξυστά. Ἄλλωστε ἡ σύγκρουσις εἶχε σημειωθῆ μόνον στὴν πρύμνη. στὸ πίσω μέ-

ρος δηλαδή του γιώτ και δὲν κατέστρεψε παρὰ ἓνα μέρος τῆς κουπαστῆς χωρὶς νὰ πειράξῃ πουθενὰ ἄλλοῦ τὸ σκάφος.

Τὸ χτύπημα ἦταν τόσο ἑλαφρὸ πού τὸ ἀτμόπλοιο ἀφήνοντας τὸ «Σλούγκι» στὸ ἔλεος μιᾶς νέας καταιγίδας, συνέχισε τὸ δρόμο του. Φαίνεται πὼς ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο κανεὶς δὲν εἶχε νοιώσει τὴ σύγκρουσι μὲ τὸ ἑλαφρὸ καὶ μικρὸ σκάφος πού δὲν διακρινόταν κίολας στὸ σκοτάδι.

Ἔτσι, καθὼς τὸ παράσερνε τώρα ὁ σφοδρὸς ἀέρας, θὰ ἔπρεπε νὰ πιστέψῃ κανεὶς πὼς αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἦσαν χαμένα...

Ὅταν ξημέρωσε, ἡ ἀπεραντωσύνη τῆς θάλασσας ἦταν ἔρημη. Σὲ αὐτὴ τὴν περιοχὴ τοῦ Εἰρηνικοῦ τὰ πλοῖα ἀκολουθοῦν δρόμους πρὸ νότιους ἢ πρὸ βορεινούς. Ἔτσι κανένα πλοῖο δὲν πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ γιώτ. Ἡ νύχτα ἦρθε χειρότερη, κι' ἂν μεσολάβησαν διαλείμματα νηνεμίας ὁ ἄνεμος δὲν ἔπαψε νὰ φυσᾷ ἀπὸ τὰ δυτικά.

Ἐκεῖνο πού θὰ ἐπακολουθοῦσε σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι οὔτε ὁ Μπριὰν οὔτε οἱ συνάδελφοί του μποροῦσαν νὰ τὸ φανταστοῦν. Ἄδικα προσπάθησαν νὰ μανουβράρουν τὸ καραβάκι τους ὥστε νὰ τὸ φέρουν πρὸς τὶς νεο-ξηλανδικὲς ἀκτὲς. Ἐπόμενο γιατί τοὺς ἔλειπε ἡ ναυτικὴ γνῶσις γιὰ νὰ καθορίσουν τὴν σωστὴ πορεία πού ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν. Ἀλλὰ καὶ ἡ φυσικὴ δύναμις γιὰ νὰ σηκώσουν καὶ νὰ βάλουν ξανά τὰ πανιά στὴ θέση τους.

Αὐτὲς ἦσαν οἱ συνθῆκες, ὅταν ὁ Μπριὰν, ἀναπτύσσοντας μιὰ ἐνεργητικότητα πολὺ πρὸ ἀνώτερη γιὰ τὴν ἡλικία του, ἄρχισε ν' ἀσκῆ πάνω στοὺς συναδέλφους του μιὰ ἐπιρροή πού κι' ὁ ἴδιος ὁ Ντονιφὰν ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ὑποστῇ.

Ὅσο οἱ δυτικοὶ ἄνεμοι ἔσπρωχναν πάντοτε τὸ γιώτ πρὸς τὸ βάθος τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τί εἶχε συμβῆ. Λίγες μέρες, λοιπόν, μετὰ τὸν ξαφνικὸ καὶ ἀπροειδοποίητο ἀπόπλου τοῦ «Σλούγκι» ἀπὸ τὸ λιμάνι, κι' ὅταν βρέθηκε ἔξω

ἀπὸ τὰ περάσματα τοῦ κόλπου, ξέσπασε μιὰ τρικυμία μὲ καταιγίδα μαζί κι' ἐπὶ δυὸ ἐβδομάδες τὸ γιῶτ κλυδωνιζόταν μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ σφοδρότητα.

Τσακισμένο ἀπὸ τερατώδη κύματα κι' ἀφοῦ κινδύνειψε ἑκατὸ φορὲς νὰ συντριβῆ κάτω ἀπὸ τὰ πελώρια χτυπήματα τῆς θάλασσας, τὸ «Σλούγκι» ἐξώκειλε σὲ μιὰ ἄγνωστη ἀκτὴ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὁκεανοῦ.

Καὶ τώρα; Ποιὰ θὰ ἦταν ἡ τύχη αὐτῶν τῶν μικρῶν ναυαγῶν ποὺ παρασύρθηκαν χίλιες ὀκτακόσιες λεῦγες μακρὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία; Πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ τοὺς ἐρχόταν μιὰ βοήθεια ποὺ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὴν βροῦν μόνοι τους;

Ὅπως ἴσως οἱ δικοὶ τους δὲν ἤλπιζαν καὶ πολὺ πὼς μπορούσαν νὰ σωθοῦν. Πίστευαν πὼς θὰ τοὺς καταβροχθίζαν τὰ κύματα. Κι' ὁ λόγος ἦταν ὁ ἀκόλουθος:

Στὴν Ὁκλαν, ὅταν ἀναφέρθηκε ἡ ἐξαφάνισις τοῦ «Σλούγκι», εἰδοποίησαν τὸν πλοίαρχο Γκαρνὲ καὶ τὶς οἰκογένειες αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων παιδιῶν. Περιττὸ νὰ σταθοῦμε στὴ συγκλονιστικὴ ἐντύπωσι ποὺ αὐτὸ τὸ συμβὰν προξένησε σὲ ὀλόκληρη τὴν πόλι. Ἡ κατάπληξις ἦταν γενικὴ.

Ἐπῆρχε πάντως καὶ ἡ πιθανότης νὰ σωζόταν τὸ σκάφος. Νὰ μὴν εἶχε παρασυρθῆ πολὺ μακρὰ καὶ νὰ τὸ ἔβρισκαν. Ὁ λιμενάρχης, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή, πῆρε ὠρισμένα μέτρα στὴν προσπάθειά του νὰ βοηθήσῃ στὴ σωτηρία τῆς σκοῦνας καὶ τῶν μικρῶν ἐπιβατῶν της. Ἐξω ἀπὸ τὸν μεγάλον κόλπο Χωράκι, δυὸ μικρὰ ἀτμόπλοια διέτρεχαν κι' ἐρευνοῦσαν μιὰ θαλάσσια ἕκτασι χιλιάδων μέτρων. Ὅλη τὴ νύχτα διέτρεξαν αὐτὰ τὰ περάσματα ὅπου ἡ θάλασσα ἄρχιζε νὰ γίνεται πολὺ σκληρή. Μὰ σὰν ἐπέστρεψαν διάλυσαν καὶ τὶς ἐλάχιστες ἐλπίδες ποὺ διατηροῦσαν οἱ οἰκογένειες ποὺ ὑπέστησαν αὐτὴ τὴ φοβερὴ καταστροφή.

Ἄν δὲν ἀνακάλυψαν ὅμως πουθενὰ τὸ «Σλούγκι», τὰ δυὸ αὐτὰ ἀτμόπλοια εἶχαν τουλάχιστον περισυλλέξει με-

ρικά ναυαγία του: Ἦταν τὰ κομμάτια τοῦ ξύλου τῆς πρόσοψης καὶ τῆς ἐπιγραφῆς πού εἶχαν ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὸ μικρὸ σκάφος κατὰ τὴν σύγκρουσί του μὲ τὸ περουβιανὸ ἀτμόπλοιο «Κίτο».

Σὲ αὐτὰ δὲ τὰ κομμάτια τοῦ ξύλου διαβάζονταν ἀκόμη δυὸ τρία γράμματα ἀπὸ τ' ὄνομα «Σλούγκι». Τώρα πιά ἦταν ἐξακριβωμένο πὼς τὸ γιῶτ θὰ εἶχε βουλιιάξει ἀπὸ κάποιον χτύπημα τῆς θάλασσας. Κι' ὅτι, ὕστερα ἀπ' αὐτό, εἶχε χαθῆ αὐτανδρο δώδεκα μίλια στ' ἀνοικτὰ τῆς Νέας Ζηλανδίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Δεκαπέντε παιδιά σ' ἓνα ἐρημονῆσι

— Πατήσαμε σὲ γῆ ἐπὶ τέλους! εἶπε ὁ Γκόρντον. Κι' αὐτὸ εἶναι κάτι. Ποιὰ νὰ εἶναι ὅμως αὐτὴ ἡ γῆ; Φαίνεται σὰν ἀκατατοίκτη.

— Σημαντικὸ θὰ εἶναι μήπως εἶναι ἀκατάλληλη γιὰ κατοίκησι, ἀποκρίνεται ὁ Μπριάν. Εὐτυχῶς ἔχουμε προμήθειες γιὰ λίγον καιρό. Δὲν μᾶς λείπει παρὰ ἓνα καταφύγιο... Καὶ πρέπει νὰ τὸ βροῦμε, τουλάχιστον γιὰ τοὺς μικροὺς.

— Ναί!.. Ἔχεις δίκιο!.. ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον.

— Ὅσο γιὰ τὸ ποῦ βρισκόμαστε, συνέχισε ὁ Μπριάν, αὐτὸ θὰ βροῦμε τὸν καιρὸ νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε. Τώρα πρέπει νὰ τακτοποιήσουμε τὰ πλοῖα ἐπείγοντα. Ἄν πρόκειται γιὰ ἡπειρο κι' ὄχι γιὰ νησὶ τότε ἔχουμε μεγάλη πιθανότητα νὰ βροῦμε ἐδῶ κάποια βοήθεια... Θὰ δοῦμε... Ἔλα, Γκόρντον!.. Προσπάθησε νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε αὐτό!

Ἐπὶ μιὰ ὥρα περίπου προχώρησαν κι' οἱ δυὸ πρὸς τὰ δυτικὰ κι' ἐξερεύνησαν τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἀκτῆς ὡσπου ἔφθασαν στὴ δεξιὰ ὄχθη ἐνὸς ποταμοῦ πού καλυπτόταν μὲ πλούσια βλάστησι καὶ δένδρα.

Κατόπιν επέστρεψαν στην άκτῆ, κοντὰ στὸ «Σλούγκι», ἀπογοητευμένοι πὸ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τὸ κατάλληλο καταφύγιο πὸ ζητοῦσαν. Σὲ συζήτησι δὲ πὸ ἐπακολούθησε ἀμέσως μαζί μὲ τὰ μεγάλα παιδιά, ὁ Μπριάν καὶ ὁ Γκόρντον τοὺς ἔκαναν γνωστὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξερευνησεῶς τους. Συμφώνησαν δὲ νὰ τὴν ἐπεκτείνουν στὸ ἐσωτερικό. Στὸ μεταξὺ ὅμως προτίμησαν νὰ μὴν ἐγκαταλείψουν τὴ σκούνα. Μολονότι δὲν εἶχε τσακιστῆ ἢ καρίνα της, ὡστόσο παρουσίαζε πολλὰς ἄλλες σοβαρὰς ζημιὰς. Πάντως θὰ μπορούσαν νὰ τὴν μεταχειριστοῦν προσωρινὰ γιὰ κατοικία...

Τὸ καλύτερο, πράγματι, πὸ εἶχαν νὰ κάνουν τὰ παιδιά ἦταν νὰ μείνουν ἐπάνω στὸ γιῶτ, τὴν ἀπόφασι δὲ αὐτὴ τὴν πῆραν τὴν ἴδια μέρα κιόλας. Ἔτσι ἐγκατέστησαν μιὰ σχοινένια σκάλα ἀπὸ τὴν ἀριστερῆ πλευρὰ τοῦ γιῶτ πὸ ἔγερνε πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ πὸ ἐπέτρεπε στοὺς μεγάλους, καθὼς καὶ στοὺς μικροὺς, νὰ φτάνουν ὡς τὸ καπὼ τῆς γέφυρας.

Ὁ Μόκο πὸ γνώριζε λίγο ἀπὸ κουζίνα ἐτοίμασε κάτι μὲ τὴν βοήθεια τοῦ μικροῦ Σέρβις, κι' ὅλα τὰ παιδιά ἔφαγαν καλὰ καὶ μὲ ὄρεξι. Μόνον ὁ Ζὰκ Μπριάν, πὸ ἄλλοτε στὸ οἰκοτροφεῖο ἦταν ὁ πιὸ ζωηρὸς μαθητῆς, τώρα ἔμενε στὸ περιθώριο. Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ στὸν χαρακτῆρα του, στὶς συνήθειές του καὶ στὰ φερσίματά του, εἶχε ξαφνιάσει ὅλα τὰ παιδιά! Εἶχε σοβαρευτῆ ὑπερβολικὰ καὶ πάντα ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς σκέψεις του. Συλλογιζόταν, ἴσως, πῶς θὰ ἔδινε λύσεις στὰ προβλήματα πὸ τοὺς ἀπασχολοῦσαν.

Τέλος, κατάκοποι ὅλοι, ὕστερα ἀπὸ τόσες μέρες καὶ τόσες νύχτες πὸ πέρασαν ἀνάμεσα στοὺς χίλιους κινδύνους τῆς καταιγίδας, δὲν τοὺς ἀπέμεινε ἄλλη σκέψις παρὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἡ νύχτα κύλησε χωρὶς ξαφνιάσματα κι' ὅταν ξαναφάνηκε ὁ ἥλιος, ἔπεσαν μὲ τὰ μοῦτρα στὶς διάφορες δουλειὰς πὸ ἀπαιτοῦσαν οἱ περιστάσεις. Φυσικὰ πρῶτα ἔκα-

μαν, μὲ φόβο καὶ κατάνυξι, τὴν πρωϊνὴν προσευχὴν τους. Κατόπιν, πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ καταμετρήσουν τὶς προμήθειές τους. Καί, τέλος, ὅλο τὸ ἄλλο ὑλικὸ ποὺ περιλάμβανε ὄπλα, ἐργαλεῖα ρούχα, κλπ. Τὸ πρόβλημα τῆς τροφῆς ἦταν τὸ πιὸ σοβαρὸ ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἀκτὴ φαινόταν νὰ εἶναι τελείως ἔρημη. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ξέρονται ἀπὸ τώρα πόσος καιρὸς θὰ χρειάζόταν γιὰ νὰ τοὺς φτάσουν οἱ προμήθειες ποὺ ὑπῆρχαν στὸ γιῶτ.

Ἐκαμαν τὸ λογαριασμὸ μ' ἐξαίρεσι τὰ παξιμάδια ποὺ ὑπῆρχαν σὲ ἀρκετὴ ποσότητα. Μέτρησαν τὶς κονσέρβες, τὰ ζαμπὸν κλπ. Ὅλα αὐτά, λοιπόν, θὰ τοὺς ἔφταναν μόνο γιὰ δυὸ μῆνες κι' ἀφοῦ, φυσικὰ, ἔκαμαν αὐστηρὴ οἰκονομία. Ἐπίσης θὰ ἔπρεπε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ φρόντιζαν νὰ συμπληρώνουν κάθε ἔλλειψί τους ἀπὸ τὰ τυχόν προϊόντα ποὺ θὰ τοὺς παρείχε αὐτὸς ὁ ἄγνωστος τόπος ὥστε νὰ ἐξοικονομοῦν τὶς δικές τους τροφές.

— Δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ ψαρεύαμε, πρότεινε ὁ Οὐέμπ. Στὸ καράβι ὑπάρχουν ὅλα τὰ εἶδη τῆς ψαρικῆς καὶ στὴ θάλασσα ὑπάρχει κάθε λογῆς ψάρι. Ποιὸς θέλει λοιπόν, κι' ἔχει διάθεση νὰ ψαρέψη;

— Ἐγώ! Ἐγώ! φώναξαν οἱ μικροί.

— Πολὺ καλά! ἀπάντησε ὁ Μπριάν. Θὰ δώσουμε ἀγκίστρια καὶ κλωστὲς μόνον σὲ ὅσους ξέρονται νὰ ψαρεύουν.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, Μπριάν, παρατήρησε ὁ Ἰβερσον. Αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ ψάρεμα θὰ εἶναι γιὰ μᾶς καθήκον κι' ὄχι σπόρ. Θὰ ἐπιδοθῶμε σ' αὐτὸ στὰ σοβαρά.

— Ὁραία... Πρῶτα ὅμως ν' ἀρχίσουμε μὲ τὴν καταμέτρησι τοῦ ὑλικοῦ ποὺ ὑπάρχει στὸ γιῶτ. Δὲν εἶναι σωστὸ καὶ ὠφέλιμο νὰ σκεπτόμαστε μόνον τὸ φαί.

— Καὶ σαλιγκάρια μπορούμε νὰ μαζέψουμε γιὰ νὰ τρῶμε, παρατήρησε ὁ Σέρβις.

— Καὶ ὄστρακα! φώναξε ἓνας τρίτος.

— Ἔστω, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Πηγαίνετε ἐσεῖς οἱ μικροὶ — τρεῖς, τέσσερις μαζὶ — νὰ μαζέψετε καθούρια. Θὰ τοὺς συνοδεύσης, Μόκο;

— Μάλιστα, κύριε Γκόρντον, προθυμοποιήθηκε ὁ μικρὸς μούτσος.

— Καὶ νὰ τοὺς προσέχης, ἔ; πρόσθεσε ὁ Γκόρντον.

— Μείνετε ἡσυχος...

Στὸν Μόκο μπορούσαν νὰ βασίζωνται. Ἦταν ἓνα παιδί, πολὺ ἐξυπηρετικό. Ἰκανό, θαρραλέο καὶ θὰ μπορούσε νὰ προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες στοὺς νεαροὺς ναυαγούς. Ἰδιαίτερα δὲ ἦταν ἀφωσιωμένος στὸν Μπριάν. Κι' ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔκρυβε τὴν συμπάθεια ποὺ τοῦ ἐνέπνεε ὁ Μόκο.

— Ἄς ξεκινήσουμε...

— Δὲν πᾶς κι' ἐσὺ μαζί, Ζάκ; εἶπε ὁ Μπριάν στὸν ἀδελφὸ του.

Ὁ Ζάκ ἀποκρίθηκε ἀρνητικά.

Ἔτσι ἔφυγαν χωρὶς τὸν Ζάκ. Ἦσαν ὁ Ζένκινς, ὁ Ντόλ, ὁ Κοστάρ καὶ ὁ Ἰβερσον. Ἐπὶ κεφαλῆς ὁ Μόκο ποὺ ὠδηγοῦσε τὴν ὀμάδα κατὰ μῆκος στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς.

Μόλις ἀπομακρύνθηκαν, οἱ μεγάλοι ἀνέλαβαν τὶς ἔρευνες μέσα στὸ γιῶτ. Στὴν ἀρχὴ ἐξακριβώθηκε πὼς ὑπῆρχαν ἐφεδρικὰ πανιά καὶ ἀνταλλακτικὰ τῶν καταρτιῶν. Ἐπίσης σύνεργα τῆς ψαρικῆς. Ὅσο γιὰ ὄπλα ὁ Γκόρντον κατέγραψε τὰ ἐξῆς στὸ ἡμερολόγιό του: Ὁκτὼ κυνηγετικὰ τουφέκια, δώδεκα ρεβόλβερ, τριακόσιες σφαιρες, δυὸ βαρέλια μικρὰ μπαρούτι καὶ μιὰ μεγάλη ποσότητα σὲ μικρὰ βλήματα ἀπὸ μολύβι. Ἐπίσης μικρὲς ὀβίδες γιὰ τὰ δυὸ μικρὰ κανόνια τοῦ γιῶτ.

Τὸ ξεσουὰρ τῆς τουαλέτας καὶ τὰ σκευῆ τῆς κουζίνας ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν νεαρῶν ναυαγῶν. Τὰ ντουλάπια τοῦ πληρώματος προμήθευσαν στὰ παιδιά πανταλόνια, μάλλινες φανέλλες, ἀδιάβροχα κι' ἐσώρρουχα. Ὅλα αὐτὰ ἦταν εὐκόλο νὰ προσαρμοστοῦν στὰ σώματα τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων. Ἔτσι ὁ ρουχισμὸς αὐτὸς τοὺς ἐπέτρεπε ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ κρῦα καὶ τὶς βροχὲς τῆς χειμερινῆς σαιζόν. Ἐπίσης ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ βάρκα ἀπὸ καουτσούκ ποὺ δίπλωνε καὶ γινόταν σὰν μιὰ βαλίτσα,

ϊκανή για τὸ πέρασμα ἐνὸς ποταμοῦ ἢ μιᾶς λίμνης. Τέλος ὑπῆρχαν πολλὰ καὶ διάφορα ἐργαλεῖα κι' οὔτε θὰ κινδύνευαν νὰ μείνουν χωρὶς φωτιά. Παραλείπουμε δὲ τὶς πεντακόσιες χρυσὲς λίρες ποὺ βρέθηκαν στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ γιῶτ.

Ὁ Γκόρντον καταλιάστηκε μὲ τὰ διάφορα δοχεῖα, τὰ βαρέλια καὶ τὰ μπουκάλια ποὺ ὑπῆρχαν στὴν ἀποθήκη. Τὰ μέτρησε. Βρέθηκαν περίπου πενήντα γαλλόνια τζίν, μπράντυ καὶ οὔτσκυ. Καὶ σαράντα βαρελάκια μπύρα ποὺ τὸ καθένα περιεῖχε εἴκοσι πέντε γαλλόνια. Ἐπίσης ὑπῆρχαν τριάντα μπουκάλια μὲ διάφορα λικέρ.

Βλέπουμε, λοιπόν, πὼς οἱ δεκαπέντε ναυαγοὶ τοῦ «Σλούγκι» μποροῦσαν νὰ ποῦν πὼς ἡ καλοπέρασὴ τους ἦταν ἐξασφαλισμένη, τουλάχιστον γι' ἀρκετὸν καιρό. Ὅ,τι ἀπόμεινε τώρα γιὰ νὰ ὀλοκληρώσουν τοὺς ὑπολογισμοὺς τοὺς ἦταν νὰ ἐξετάσουν ἂν τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἐξορίας τους, ἀλλὰ καὶ τῆς σωτηρίας τους, θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς προμηθεύσει μερικὰ προϊόντα ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ κάνουν οἰκονομίες στὶς δικές τους προμήθειες. Πράγματι ἂν ἡ καταιγίδα τοὺς εἶχε ρίξει σὲ κανένα νησί, τότε ἀσφαλῶς δὲν μποροῦσαν διόλου νὰ ἐλπίζουν ὅτι θὰ ἐπικοινωνοῦσαν πάλι μὲ τὸν κόσμο. Ἐκτὸς ἂν περνοῦσε ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀκτὲς κανένα πλοῖο.

Τὸ μεσημέρι οἱ μικροὶ μὲ ὀδηγὸ τὸν Μόκο ξαναγύρισαν στὸ «Σλούγκι». Εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνονται χρήσιμοι καὶ νὰ βοηθοῦν σοβαρὰ μὲ τὴ δουλειά τους. Εἶχαν πράγματι μαζέψει ἀρκετὰ ὄστρακα καὶ καθούρια ποὺ τώρα ὁ μικρὸς μούτσος τὰ καθάριζε γιὰ νὰ τὰ μαγειρέψῃ.

Σὲ μία ὥρα ὁ Μόκο ἤρθε καὶ ἀνάγγειλε ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν ἔτοιμο. Τὰ διάφορα ὄστρακα — μύδια, ἀχιβάδες καὶ ἀχινοὶ — ἀπεδείχθη πὼς ἦταν ἐξαιρετο φαῖ καὶ τὰ ἔφαγαν μὲ ὄρεξι. Ἐπίσης καὶ τὰ ψητὰ καθούρια. Φυσικὰ τὸ μενοῦ συμπληρώθηκε μὲ παξιμάδια, κορν-μπήφ καὶ νερό.

Τὸ ἀπόγευμά τους τὸ διέθεσαν σὲ διάφορες ἀσχολίες μέσα στὴν ἀποθήκη τοῦ καραβιοῦ καὶ κυρίως στὴν τακτο-

ποίησι τῶν τροφίμων καὶ τῶν ἐργαλείων. Συγχρόνως ὁ Ζένκις καὶ οἱ μικροὶ του συνάδελφοι ἀπασχολήθησαν μὲ τὸ ψάρεμα στὸ ποτάμι. Κατόπιν, μετὰ τὸ δεῖπνο, ἔπασαν ὅλοι νὰ κοιμηθοῦν.

Ἔτσι πέρασε ἡ δευτέρα νύχτα σὲ αὐτὴ τὴν ἄγνωστη γῆ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Μέσα στὴν ἀτυχία τους, εἶχαν καὶ τὴν τύχη νὰ μὴ στεροῦνται ἐντελῶς ἀπὸ τροφή καὶ ὕπνο, ὅπως συμβαίνει συχνὰ μὲ πολλοὺς ἄλλους ναυαγούς, σ' ἐκεῖνες τὶς ἔρημες ἀκτές. Στὴν κατάστασι δὲ ποὺ βρισκόνταν, ἂν ἦταν ἄντρες, θὰ μπορούσαν νὰ βγοῦν γρήγορα ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι τους καὶ νὰ δημιουργήσουν μιὰ νέα ζωή. Μὰ αὐτὰ τὰ παιδιά, ποὺ τὸ μεγαλύτερο ἦταν μόλις δεκατεσσάρων χρόνων, ἂν ἦσαν καταδικασμένα νὰ μείνουν πολλὰ χρόνια σ' αὐτὸ τὸν ἐρημίτοπο καὶ μὲ αὐτὲς τὶς συνθῆκες, θὰ μπορούσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα καὶ νὰ ζήσουν; Πολὺ ἀμφίβολο αὐτό.

Ποῦ βρισκόνταν, λοιπόν; Σὲ νησὶ ἢ σὲ ἥπειρο; Αὐτὸ ἦταν τὸ σοβαρὸ ἐρώτημα ποὺ ζάλιζε τὸν Μπριάν, τὸν Ντονιφάν καὶ τὸν Γκόρντον. Ὁ χαρακτηῖρας καὶ ἡ ἐξυπνάδα τῶν τριῶν αὐτῶν παιδιῶν τὰ ἐπέβαλαν πράγματι σὰν ἀρχηγούς σ' αὐτὸν τὸν μικρὸ κόσμο. Πάντως ἓνα πρᾶγμα ἦταν βέβαιο: Ἡ περιοχὴ δὲν ἦταν τροπικὴ. Δηλαδή δὲν ἔκαμε πολὺ ζέστη κι' οὔτε εἶχε μεγάλη ὑγρασία. Μᾶλλον θὰ ἔπρεπε νὰ βρισκεται κατὰ λογικὴ συνέπεια λίγο πιὸ ψηλὰ σὲ γεωγραφικὸ πλάτος ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία καὶ πιὸ κοντὰ στὴν Αὐστραλία. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ φοβοῦνται πὼς ὁ χειμώνας ἐκεῖ θὰ ἦταν πολὺ δυνατός.

Τὴ δευτέρα μέρα ποὺ τὸ «Σλούγκι» μετατράπηκε σὲ κατοικία, ὁ Γκόρντον παρατήρησε:

— Θαρρῶ πὼς θὰ εἶναι φρόνιμο νὰ μὴν ἐγκατασταθοῦμε ὀριστικὰ ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς... Τὸ πιάνει ὁ βοριᾶς.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ δική μου γνώμη, συμφώνησε ὁ Ντονιφάν.

— Γι' αὐτὸ λογαριάζω νὰ κάνω μιὰ ἀναγνώρισι τοῦ ἐδάφους.

— Συμφωνοῦμε ὅλοι γι' αὐτὴ τὴν ἀναγνώρισι. Νὰ γίνη. Θαρρῶ μάλιστα πὼς γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶναι ἀρκετοὶ δυὸ - τρεῖς ἀπὸ μᾶς.

— Τὸ ἄσχημο εἶναι, παρατήρησε ὁ Μπριάν, ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους. Ἐνα ὕψωμα ἀπ' ὅπου νὰ μπορέσουμε νὰ κοιτάξουμε τί γίνεται γύρω μας. Βρισκόμαστε σὲ μιὰ χαμηλὴ περιοχὴ καὶ τὸ ὀπτικὸ μας πεδίο εἶναι ἀσήμαντο. Θαρρῶ πὼς δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ὑψώματα ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν τὸν γκρεμὸ ποῦ βρῖσκεται πάνω ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἀκτὴ. Χωρὶς ἀμφιβολία ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἐκτείνονται μόνον δάση καὶ βαλτονέρια καὶ αὐτὸ τὸ ποτάμι ποῦ τὰ διασχίζει καὶ ποῦ ξέρουμε μόνον τὸ σημεῖο τῆς ἐκβολῆς του.

— Κι' ὅμως εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ σ' αὐτὴν τὴν περιοχὴ, πρότεινε ὁ Γκόρντον. Πρέπει νὰ ξέρουμε σὲ τί μέρος ἀκριβῶς βρισκόμαστε.

— Ὁραῖα! ἔκαμε ὁ Μπριάν. Ν' ἀκολουθήσουμε τότε τὸν κόλπο πρὸς τὸν βορρᾶ. Γιατὶ θαρρῶ πὼς ἂν σκαρφαλώσουμε στὸ ἀκρωτήριο ποῦ σχηματίζει αὐτὸν τὸν κόλπο θὰ μπορέσουμε ἀπὸ ἐκεῖ πάνω ν' ἀγναντέψουμε τὸν ὀρίζοντα.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς σκεφτόμουν κι' ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Ναι, αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριο πρέπει νὰ ἔχη ἓνα ὑψόμετρο ὡς ἑκατὸ μέτρα. Ἔτσι ξεπερνᾶ σὲ ὕψος αὐτὸν τὸν γκρεμὸ τῆς ἀκτῆς καὶ θὰ μπορέσουμε ἀπὸ ἐκεῖ πάνω νὰ δοῦμε πιὸ μακρῶς. Πέρα ἀπὸ τὸ δάσος.

Πράγματι ἡ μικρὴ ἄκρη τοῦ κόλπου ὑψωνόταν στὸν ὀρίζοντα σὰν ἓνας σωρὸς ἀπὸ βράχους κομμένους ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας. Καὶ ποῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος φαίνονταν νὰ ἐνώνονται μὲ τὴν ἔκτασι τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς. Σωστά, λοιπόν, ὑπολόγιζε ὁ Γκόρντον σ' αὐτὸ τὸ ὑψόμετρο ποῦ ἔφτανε τὰ ἑκατὸ μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Αὐτὸ ὅμως τὸ ὕψος θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἔχουν τὸ ὀπτικὸ πεδίο ποῦ ἤθελαν;

Ἐπιβλήθη ἡ ἀποφασίστηκε νὰ μπῆ σ' ἐφαρμογὴ αὐτὸ τὸ σχέδιο. Συγχρόνως πῆραν τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἐγκαταλείψουν ὁ «Σλούγκι» ἂν προηγουμένως δὲν μάθαιναν μὲ βεβαιότητα πάνω σὲ τί ξηρὰ βρίσκονταν: σὲ νησὶ ἢ σὲ ἤπειρο;

Αὐτὴ ἡ ἐξόρμησις ὅμως ὡς τὸ ἀκρωτήριο δὲν ἦταν εὐκόλη δουλειά. Ἀπόδειξις ὅτι τὰ παιδιὰ τὴν ἐπιχείρησαν μόνον ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες. Στὸ μεταξὺ ὁ καιρὸς χάλασε πάλι. Ἐγίνε ὑγρὸς, ψιλόβρεχε συνεχῶς. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὅμως, δὲν ἔμειναν ἄπρακτοι. Κι' ἀφοῦ ἐμποδίζονταν ἀπὸ τὸν ἄσχημο καιρὸ ν' ἀναλάβουν τὴν ἐκδρομὴ ὡς τὴ βραχώδη ἄκρη τοῦ ἀκρωτηρίου ἐπιδόθηκαν στὸ κυνήγι πού ἦταν πλούσιο.

Τέλος στὶς 15 Μαρτίου, ὁ καιρὸς φάνηκε εὐνοϊκὸς γιὰ τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ τολμήματος.

Πρῶτος ὁ Μπριὰν συνέλαβε τὴν ἰδέαν γι' αὐτὴ τὴν ἐξερεῖνσιν στὸ ἀκρωτήριο. Ἐτσι ἀποφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ μόνος του.

Στὶς 15 τὸ βράδυ, λοιπόν, ὁ Μπριὰν εἰδοποίησε τὸν Γκόρντον ὅτι θ' ἀναχωροῦσε τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὴν αὐγὴ. Ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς καὶ ὁ οὐρανὸς καθαρὸς. Πουθενὰ σύννεφα. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐπωφεληθῆ.

Τὴν πρώτη μέρα ὁ Μπριὰν μπόρεσε νὰ πεζοπορήσῃ μὲ σταθερὸ καὶ ταχὺ βῆμα καὶ νὰ καλύψῃ τὴ μισὴ ἀπόστασιν. Κι' ἂν δὲν τοῦ παρουσιαζόταν κανένα ἐμπόδιον, λογάριάζε νὰ φτάσῃ στὸ ἀκρωτήριο πρὶν τὶς ὀκτὼ τὸ πρωτὶ. Μὰ ἐπειδὴ ἡ ἀκτὴ πού ἀκολουθοῦσε ἦταν ἀπόκρημνη, τὰ σπαρμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ βράχια τοῦ ἐμπόδιζαν τὴν ὁμαλὴ πορεία. Γλιστροῦσε κι' ἔκαμε διάφορα ζιγκ - ζάγκ. Ἐστερα ἔπρεπε νὰ προσέχη. Νὰ σκύβῃ, νὰ πηδᾷ....

«Πρέπει νὰ φτάσω στὸ ἀκρωτήριο» συλλογιζόταν ὁ Μπριὰν, «πρὶν σηκωθοῦν τὰ νερά. Καὶ τοῦτο γιὰ τὸ θὰ μὴ μὴ κόψουν τὰ περάσματα τῆς ἀκτῆς, καὶ θὰ μπλέξω ἄσχημα μὲ τ' ἀφρισμένα κύματα».

Καὶ τὸ θαρραλέο παιδί χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸν κόπον πού ἄρχισε νὰ τοῦ μουνδιάσῃ τὰ πόδια, προσπαθοῦσε μὲ

κάθε τρόπο νὰ συντομεύση τὴν ἀπόστασι, πὺ εἶχε ἀκόμα νὰ διατρέξῃ. Σὲ πολλὰ σημεῖα ἀναγκάζοταν νὰ βγάξῃ τὰ παπούτσια καὶ τὶς κάλτσες γιὰ νὰ διασχίξῃ τὰ νερὰ πὺ ἔφταναν ὡς τὰ γόνατα. Φτάνοντας ἐπιτέλους στοὺς πρόποδες τοῦ βραχώδους ἀκρωτηρίου παρατήρησε ἕνα κοπάδι θαλασσοπούλια ἀπὸ ἐκεῖνα πὺ συχνάζουν στὶς ἀνταρτικὲς ἀκτὲς. Μερικὰ τρελλόπαιζαν κουνώντας τὰ φτερά τους πὺ τὰ χρησιμοποιοῦν περισσότερο γιὰ νὰ κολυμποῦν κι' ὄχι γιὰ νὰ πετοῦν.

Ἦταν κιάλας δέκα τὸ πρωῖ. Βλέπετε, λοιπόν, πόση ὥρα χρειάστηκε ὁ Μπριὰν γιὰ νὰ καλύψῃ τὰ τελευταῖα χιλιόμετρα. Ἐξαντλημένος, πεινασμένος, τοῦ φάνηκε φρόνιμο νὰ ξεκουραστῇ πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνοδο στὸ ἀκρωτήριο. Κάθησε, λοιπόν, σ' ἕνα βράχο πὺ τὸν χρησιμοποίησε καὶ γιὰ καταφύγιο. Ἐκεῖ ἔμεινε μιὰ ὥρα σχεδὸν γιὰ ν' ἀνακτήσῃ ὅλες τὶς δυνάμεις πὺ τοῦ χρειάζονταν. Ὅστερα μάζεψε ὅ,τι εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸν ταξιδιωτικὸ του σάκκο καὶ ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στοὺς πρώτους βράχους.

Ἡ ἀνάβασις ἦταν πολὺ δυσχερὴς κι' ἐπίμονη. Τέλος ἔφτασε στὴν κορυφὴ ἀφοῦ ἀπόφυγε δυὸ τρία γλιστρήματα πὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἦταν καὶ θανατηφόρα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Μπριὰν περιέφερε τὰ βλέμματά του πρὸς τ' ἀνατολικά. Αὐτὴ ἡ περιοχὴ παρουσίαζε μιὰ αὐστηρὴ ὁμαλότητα στὸ ἔδαφος. Ἔτσι μπορούσε νὰ τὴν ἐρευνήσῃ ἡ ματιὰ του ὡς τὸν μακρινὸ ὀρίζοντα. Ἡ παρόακτια ὄρεινὴ περιοχὴ ὅπου εἶχαν ἐξωκεῖλει, ἀποτελοῦσε τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν ὄρασί τους. Τώρα ὁμοῦς ὁ Μπριὰν βρισκόταν ψηλὰ καὶ ὁ βραχώδης ὄγκος κατηφόριζε ὁμαλὰ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ. Ἦταν μιὰ πλαγιὰ πὺ ἐκτεινόταν ὡς δέκα χιλιόμετρα. Δὲν μπορούσε ὁμοῦς νὰ διακρίνῃ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ψηλὸ μέρος ἂν ἡ θάλασσα περιέβαλλε τὴν ὁμαλὴ αὐτὴ περιοχὴ καὶ ἀπὸ πίσω, στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα, ὥστε νὰ σχηματίσῃ μιὰ ἰδέα ἂν βρισκόνταν σὲ νησί. Γι' αὐτὴ τὴ διαπίστωσι θὰ ἔπρεπε νὰ ὀργανώσῃ μιὰ ἄλλη ἐξερεύνησι στ' ἀνατολικά.

Πράγματι στὸν βορρᾶ ὁ Μπριὰν δὲν διέκρινε διόλου ἔδαφος στὸν μακρινὸ ὀρίζοντα. Ἡ ὀριζόντια γραμμὴ ἐκτεινόταν ἐπὶ τὴν ὀκτῶ μίλια σχηματίζοντας μιὰ ἀπέραντη ἀκτὴ. Στὰ δυτικὰ ἡ ἀκτὴ διέτρεχε τὴν ἔκτασι ὡς τὰ βορειοανατολικά προσδιορίζοντας σὰν ὀρόσημο ἕναν μεγάλο βάλτο.

Ἡ ὥρα ἦταν δυὸ τὸ ἀπόγευμα καὶ ὁ Μπριὰν σκέφθηκε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ «Σλούγκι». Ἔτσι ἐτοιμάστηκε νὰ κατεβῆ στὴ βᾶσι τοῦ ὀρεινοῦ ὄγκου τοῦ ἀκρωτηρίου.

Ὡστόσο θέλησε νὰ ρίξῃ ἀκόμα μιὰ ματιὰ στὸν ὀρίζοντα πρὸς τ' ἀνατολικά. Καὶ τοῦτο γιατί ἔλπιζε ὅτι μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, θὰ διέκρινε κανένα ἄλλο σημεῖο γῆς.

Ἔκαμε, λοιπόν, μιὰ τελευταία παρατήρησι, πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Δὲν μετάνιωσε γι' αὐτὴ τὴ σκέψι, γιατί πρᾶγματι διέκρινε πολὺ καθαρὰ μιὰ μπλὲ γραμμὴ πού ἐκτεινόταν ἀπὸ τὸν βορρᾶ στὴ δύσι καὶ σὲ μιὰ ἔκτασι πολλῶν χιλιομέτρων.

— «Τί μορεῖ νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γραμμὴ;» ἀναρωτήθηκε.

Κοίταξε μὲ μεγαλύτερη προσοχή.

— Θάλασσα!... Ναί! Εἶναι θάλασσα!

Ἀφοῦ ἡ θάλασσα ἐκτεινόταν ἀνατολικά δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία: Τὸ «Σλούγκι» δὲν εἶχε ἐξωκείλει σὲ ἡπειρωτικὴ ἀκτὴ. Ναί! Βρίσκονταν σὲ νησί! Ἐνα νησί ἔρημο σ' αὐτὴ τὴν ἀπεραντωσύνῃ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἐνα νησί ἀπ' ὅπου θὰ ἦταν ἀδύνατον ν' ἀπομακρυνθοῦν.

Μετὰ ἕνα τέταρτο ὁ Μπριὰν εἶχε κατεβῆ στὴν ἀκτὴ. Καὶ ξαναπαίρνοντας τὸ δρόμο πού εἶχε ἀκολουθήσει τὸ πρῶτ', ἔφτασε στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα στὸ «Σλούγκι» ὅπου οἱ συνάδελφοί του περίμεναν ἀνυπόμονοι τὴν ἐπιστροφὴ του.

Τὸ βράδυ κιάλας, μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ Μπριὰν ἔκαμε γνωστὸ στοὺς μεγάλους τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξερευνησεῶς του. Καὶ ὅλοι κατέληξαν στὸ συμπέρασμα πὼς τὸ «Σλού-

γκι» ἐξώκειλε στήν ἀκτὴ ἑνὸς νησιοῦ κι' ὄχι μιᾶς ἡπείρου.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Γκόρντον καὶ οἱ ἄλλοι ὑποδέχτηκαν μὲ μιὰ ζωηρὴ συγκίνησι αὐτὴ τὴν βεβαίωσι τοῦ συναδέλφου τους. Σὲ νησί, λοιπόν; Χωρὶς τὰ μέσα νὰ ζήσουν καὶ χωρὶς τὴν δυνατότητα νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν;

— Μήπως ὁ Μπριὰν γελάστηκε στὴν παρατήρησί του αὐτή; εἶπε ὁ Ντονιφάν.

— Ἀλήθεια, Μπριὰν, ρώτησε κι' ὁ Κρός. Μήπως ἔκαμες λάθος καὶ τὸ νεφέλωμα τοῦ ὀρίζοντα τὸ πῆρες γιὰ θάλασσα;

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριὰν. Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ἔκαμα διόλου λάθος. Ὅ,τι εἶδα στ' ἀνατολικά ἦταν πράγματι μιὰ ὑδάτινη γραμμὴ ποὺ στρογγύλευε στὸν ὀρίζοντα.

Ὁ Μπριὰν μιλοῦσε τόσο κατηγορηματικὰ ποὺ δὲν ἦταν σωστὸ νὰ διατηρήσῃ κανεὶς τὴν ἐλάχιστη ἀμφιβολία σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ὡστόσο ὁ Ντονιφάν ἐπέμενε στὴ γνώμη του. Ἔτσι ἄλλωστε συνέβαινε πάντοτε ὅταν συζητοῦσε κανεὶς μαζί του.

— Κι' ἐγὼ ἐπαναλαμβάνω, ἐπέμεινε, ὅτι μπορεῖ νὰ γελιέσαι... Ὅστερα αὐτὸ ποὺ λὲς δὲν τὸ εἶδαμε κι' ἐμεῖς...

— Θὰ γίνῃ κι' αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Εἶναι σοβαρὸ γιὰτὶ πρέπει νὰ ξέρομε ποῦ νὰ στηριχθοῦμε. Ἀπὸ αὔριο, λοιπόν, καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι ὁ καιρὸς θὰ μᾶς τὸ ἐπιτρέψῃ, θὰ ἐπιχειρήσουμε μιὰ ἐκδρομὴ πού, χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ κρατήσῃ πολλὰς μέρες. Νὰ ἔχουμε ὅμως καλὸν καιρό. Γιατὶ θὰ εἶναι τρέλλα νὰ ριψοκινδυνέψουμε μέσα σ' αὐτὰ τὰ πυκνὰ δάση τοῦ ἐσωτερικοῦ μὲ ἄσχημο καιρό.

— Σύμφωνοι, Γκόρντον, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριὰν. Κι' ὅταν θὰ ἔχουμε φτάσει στὴν ἀπὸ ἐκεῖ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ...

— Ἄν εἶναι, ἐννοεῖται, νησί! φώναξε ὁ Ντονιφάν ὑψώνοντας τοὺς ὤμους.

— Ἐπιμένω πὼς εἶναι νησί! ἐπανελάβε ὁ Μπριὰν μὲ μιὰ χειρονομία ἀνυπομονησίας... Δὲν ἔχω πέσει ἔξω στὴν κρὶ

σι μου. Ούτε στην ὄρασί μου. Τοῦ ἀρέσει ὁμως, φαίνεται τοῦ Ντονιφάν, νὰ διχογνωμῆ. Τὸ συνηθίζει...

— "Ακουσε, Μπριάν! Εἶσαι ἀλάθητος;

— "Ὄχι. Δὲν εἶμαι. "Ανθρωπος εἶμαι καὶ μπορεῖ νὰ κάνω λάθη. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ δῆτε πὼς ἔχω δίκιο. Θὰ πάω μόνος νὰ ἐξακριβώσω τὴν ὑπαρξι ἐκείνης τῆς θάλασσης. Κι' ἂν θέλῃ μπορεῖ νὰ με συνοδεύσῃ κι' ὁ Ντονιφάν!..

— Καὶ βέβαια θὰ σὲ συνοδεύσω.

— Κι' ἐμεῖς! φώναξαν τρία ἢ τέσσερα ἀπὸ τὰ μεγάλα παιδιὰ.

— 'Ὁραῖα! ἔκαμε ὁ Γκόρντον. "Ας συμφωνήσουμε, λοιπόν... Κι' ἂν εἴμαστε ἀκόμα παιδιὰ ἄς προσπαθήσουμε νὰ δράσουμε σὰν ἄνδρες. "Ας ἐπιχειρήσουν αὐτὴ τὴν ἐξερεύνησι ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Μπριάν κι' ἄς τοὺς συνοδεύσουν καὶ δυὸ ἄλλοι ἀπὸ μᾶς...

— 'Εγώ! εἶπε ὁ Οὐίλκὸξ.

— Κι' ἐγώ! εἶπε ὁ Σέρβις.

— "Ἔστω, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Τέσσερις ἀρκοῦν. Κι' ἂν ἀργήσετε νὰ ἐπιστρέψετε, δυὸ ἀπὸ μᾶς θὰ μπορέσουν ν'ἀρθοῦν νὰ σᾶς συναντήσουν. Οἱ ἄλλοι νὰ μείνουν ἐδῶ στὸ γιῶτ. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς ἡ βᾶσις μας βρῖσκεται ἐδῶ. Θὰ τὴν ἐγκαταλείψουμε μόνον ὅταν βεβαιωθοῦμε πὼς βρισκόμαστε σὲ ἥπειρο.

— 'Επιμένω καὶ πάλι πὼς βρισκόμαστε ἐπάνω σὲ νησί! φώναξε ὁ Μπριάν. Αὐτὸ σᾶς τὸ βεβαιώνω γιὰ τελευταία φορὰ...

— Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ ἐξακριβώσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν.

Οἱ συνετεῖς συμβουλὲς τοῦ Γκόρντον ἔβαλαν τέλος στὴν ἀσυμφωνία πού ὑπῆρχε μέσα στὰ παιδικὰ κεφάλια. Βέβαια ἄξιζε τὸν κόπο νὰ διασχίσουν τὸ δάσος καὶ νὰ φτάσουν σ' ἐκείνη τὴν ὑποθετικὴ γραμμὴ πού ὁ Μπριάν ἐπέμενε πὼς ἦταν θάλασσα.

'Ὅστοςό κι' ἂν οἱ δυὸ — ὁ Μπριάν καὶ ὁ Ντονιφάν — βιάζονταν νὰ ξεκινήσουν, μιὰ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ τοὺς

ανάγκασε ν' αναβάλουν τὴν ἀναχώρησί τους. Πράγματι ἀπὸ τὴν ἐπομένη ἡμέρα κιόλας ἄρχισε νὰ πέφτη κατὰ διαλείμματα μιὰ ψιλὴ καὶ παγερὴ βροχὴ. Θὰ ἦταν, λοιπόν, πολὺ τολμηρὸ νὰ ρισκοκινδυνέψουν μὲ αὐτὲς τὶς καιρικὲς συνθῆκες.

Τὶς δεκαπέντε μέρες πὺ ἐπακολούθησαν στάθηκε ἀδύνατον νὰ βάλουν σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο. Ὁ καιρὸς χειροτέρευε. Μέρη βροχερὰ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ. Νεροποντὲς πὺ διακρίνονταν γιὰ τὴ σφοδρότητά τους.

Ὅλο αὐτὸ τὸ μακρὸ διάστημα ὁ Γκόρντον καὶ οἱ μικροὶ συντροφοὶ του ἔμεναν ἀναγκαστικὰ περιορισμένοι ἐπάνω στὸ σκάφος. Δὲν ἔμειναν ὅμως διόλου ἄπρακτοι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συνεχεῖς φροντίδες καὶ τακτοποιήσεις τοῦ ὑλικοῦ, εἶχαν νὰ ἐπισκευάσουν καὶ ὅλες τὶς μικροζημιὰς τοῦ γιῶτ πὺ εἶχε τόσο κακοπάθει.

Τὴν πρώτη Ἀπριλίου διέκριναν σοβαρὰ σημάδια μεταβολῆς τοῦ καιροῦ. Τὸ βαρόμετρο ἀνέβαινε συνεχῶς κι' ὁ ἀέρας στέγνωσε τὸ ἔδαφος. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ δὲν μπορούσαν νὰ τοὺς ξεγελᾶνε... Θὰ ἔβαζαν, λοιπόν σ' ἐφαρμογὴ τὴν ἀπόφασί τους: νὰ διασχίσουν τὸ δάσος καὶ νὰ ἐξερευνήσουν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ — ἂν ἐπρόκειτο, δηλαδή, γιὰ νησί.

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα οἱ μεγάλοι συζήτησαν τὸ πρᾶγμα καὶ κατόπιν ἄρχισαν τὶς προετοιμασίες γιὰ τὴν ἐξερεύνησι πὺ ἡ σοβαρότητά της ἐπηρέαζε ὅλους.

Ἀπὸ τὴν προηγούμενη κιόλας ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ, ὁ Γκόρντον καὶ οἱ συνάδελφοὶ του ἔνοιωθαν τὴν καρδιά τους σφιγμένη. Τί θὰ μεσολαβοῦσε στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς τολμηρῆς περιπέτειάς τους; Μὲ τὰ βλέμματα στραμμένα ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἔφεραν στὸ νοῦ τοὺς γονεῖς τους, τὶς οἰκογένειές τους. Καὶ τότε τὰ μικρὰ παιδιὰ γονάτισαν μπρὸς σ' ἐκεῖνον τὸ ἀστερωτὸ Σταυρὸ τοῦ Νότου σὰν νὰ γονάτιζαν μπρὸς στὸ σταυρὸ μιᾶς ἐκκλησίας. Προσευχῆθηκαν κι' ἐμπιστεύθηκαν τὶς ἐλπίδες τους στὸν Παντοδύναμο Δημιουργό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ἡ ὀργάνωσις μιᾶς νέας ζωῆς

Ὁ Μπριάν, ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Σέρβις ἐγκατέλειψαν τὸ «Σλούγκι» στὶς ἑπτὰ τὸ πρωῖ. Στὴν ἀρχὴ οἱ νεαροὶ ἐξερευνηταὶ ἀκολούθησαν τὸν πρᾶκτικὸ δρόμον γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἀνηφοριὰ καὶ τὸ σκαρφάλωμα στοὺς βράχους. Ὁ Γκόρντον τοὺς εἶχε συμβουλεύσει νὰ πάρουν μαζί καὶ τὸν σκύλον — τὸν Φάν — γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὸ ἔνστικτό του θὰ μπορούσε νὰ τοὺς φανῆ πολὺ χρήσιμον. Ἔτσι μέλος τῆς μικρῆς ἀποστολῆς ἦταν καὶ τὸ ἔξυπνον ζῶον.

Ἐνα τέταρτον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τους, τὰ τέσσαρα παιδιὰ εἶχαν χαθῆ μέσα στὸ δάσος πού τὸ διέσχισαν μὲ θαυμαστὴ γρηγοράδα.

Μόλις ἔφτασαν στὴν κορυφὴ τοῦ παράκτιου καὶ βραχώδους ὄγκου ὁ Μπριάν ἀναγνώρισε τὸ μέρος ὅπου μὲ τὸν Γκόρντον εἶχαν φτάσει καὶ σταματήσῃ, τότε στὴν πρώτη τους ἐξερεύνησι. Κατόπιν συνέχισαν τὴν πορείαν τους μιὰ ὥρα περίπου.

— Νὰ βιαστοῦμε, παιδιά, εἶπε ὁ Μπριάν, ἀφοῦ τοὺς ἐξήγησε πὼς τὸ συμφέρον τους ἦταν νὰ προλάβουν τὸν ἐρχομὸ τῆς πλημμύρας. Μὴν χάνουμε οὔτε λεπτό.

Ἀντιλήφθηκε τότε τὴν ἀπουσία τοῦ Σέρβις καὶ φώναξε:

— Σέρβις! Σέρβις!

Τὸ παιδί πρᾶγματι ἔλειπε. Εἶχε ἀπομακρυνθῆ μὲ τὸν τετράποδον φίλον του, τὸν Φάν, καὶ μόλις εἶχε ἐξαφανισθῆ πίσω ἀπὸ μιὰ προεξοχὴ τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς.

Μὰ εὐθὺς ἀμέσως ἀκούστηκαν φωνῆς καὶ συγχρόνως γαυγίσματα.

Μὲ μιᾶς τότε ὁ Μπριάν, ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Οὐϊλκὸξ βρέθηκαν κοντὰ στὸν συνάδελφό τους πού εἶχε ἀποκλεισθῆ σ' ἓνα σχίσμα ἐνὸς μεγάλου βράχου. Ἦταν μιὰ μικρὴ ἐπίπεδη ἐσοχὴ τοῦ βράχου πού μόλις τὸν χωροῦσε καὶ κάτω

άνοιγόταν ἓνα χάσμα βαθύ. Πῶς βρέθηκε σ' ἐκείνη τὴν ἐπικίνδυνη παγίδα ὁ ἄθλιος;

Πρῶτος ὁ Ντονιφὰν ρίχτηκε μπρὸς γιὰ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ πάνω πατώντας ἀνάμεσα σὲ σωρὸ βράχια ποὺ γλιστροῦσαν καὶ κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ πόδια του.

— Πρόσεξε! Πρόσεξε! τοῦ φώναξε ὁ Μπριάν. Περιττὸ νὰ κάνῃς αὐτὴ τὴν ἀνοησία!

Μὰ ὁ Ντονιφὰν δὲν τὸν ἄκουσε. Καὶ καθὼς βιαζόταν νὰ ξεπεράσῃ σὲ πρωτοβουλίες τοὺς ἄλλους καὶ κυρίως τὸν Μπριάν, συνέχισε τὸ ἐπικίνδυνο σκαρφάλωμά του φτάνοντας στὰ μισὰ τοῦ ὕψους ὅπου βρισκόταν παγιδευμένος ὁ Σέρβις.

Ἀναγκαστικὰ τότε τὸν μιμήθηκαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀποφεύγοντας ὅμως ν' ἀνεβαίνουν ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ μὴν χτυπήσουν ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ κατρακυλοῦσαν.

Εὐτυχῶς ἡ ἀναρρίχησης ἔγινε χωρὶς κανένα δυσάρεστο ἀπρόοπτο καὶ ὁ Ντονιφὰν δοκίμαζε τὴν ἱκανοποίησι ὅτι εἶχε φτάσει πρῶτος στὴν ἐσοχὴ τοῦ γκρεμοῦ.

Μιὰ καὶ βρέθηκαν σ' αὐτὸ τὸ ὕψος κοίταζαν νὰ ἐπωφεληθοῦν.

Ὁ Ντονιφὰν ἔβγαλε τὰ κυάλια ἀπὸ τὴ θήκη τους καὶ τὰ περιέφερε πάνω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους ποὺ ἐκτεινόταν ἀπεριόριστα πρὸς τ' ἀνατολικά.

Κι' ἐδῶ παρουσιαζόταν τὸ ἴδιο πανόραμα τῆς βλάστησης καὶ τ' οὐρανοῦ ποὺ ὁ Μπριάν εἶχε θαυμάσει ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ἀκρωτηρίου.

— Ἔ, λοιπόν; ρώτησε ὁ Οὐϊλκὸξ. Δὲν βλέπεις τίποτε;

— Ἀπολύτως τίποτε, ἀπάντησε ὁ Ντονιφὰν.

— Δῶσε μου νὰ κοιτάξω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Οὐϊλκὸξ.

Ὁ Ντονιφὰν ἔδωσε τὰ κυάλια στὸν συνάδελφό του μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ἱκανοποίησι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

— Δὲν βλέπω πουθενὰ αὐτὴ τὴν ὑδάτινη γραμμὴ ποὺ μᾶς εἶπες, ψιθύρισε ὁ Οὐϊλκὸξ ἀφοῦ χαμήλωσε τὰ κυάλια.

— Εἶναι πολὺ φυσικό, ἐξήγησε ὁ Μπριάν, ἀφοῦ ὁ γκρε-

μὸς ἐδῶ βρίσκεται πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο, πράγμα πὸν δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐπιμήκυνσι τῆς ὁράσεως. Ἐὰν ἤμαστε στὸ ὕψος πὸν βρισκόμουνα ἐκεῖ, ἢ μплὲ γραμμὴ πὸν εἶδα θὰ διακρινόταν σὲ μιὰ ἀπόστασι ἕξι ἢ ἑπτὰ χιλίομετρα. Θὰ διαπιστώνετε τότε ὅτι ὑπάρχει πράγματι ἐκεῖ πὸν εἶχε σημειώσει τὴν ὑπαρξί της. Καὶ εἶναι δύσκολο νὰ τὴν συγγέω μὲ καμμιά νεφοσειρά.

— Αὐτὸ εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ διατυπώνης, ἀπὸ μακροῦ, παρατήρησε ὁ Οὐϊλκός.

— Πιθανόν, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Γι' αὐτὸ ἄς πᾶμε ὡς ἐκεῖ νὰ τὸ διαπιστώσουμε.

— Ὠραῖα! ἔκαμε ὁ Ντονιφάν. Ἔτσι ὅμως καθὼς προτείνεις μπορεῖ νὰ ξεμακρύνουμε πολὺ... Καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ἀξίζη τὸν κόπο...

— Τότε ἐσύ, Ντονιφάν, μείνε, εἶπε κάπως πειραγμένος ὁ Μπριάν. Θὰ πᾶμε ἐμεῖς οἱ δύο. Ἐγὼ κι' ὁ Σέρβις.

— Ὅχι, διαμαρτυρήθηκε ὁ Οὐϊλκός. Θαραθοῦμε κι' ἐμεῖς! Ἐμπρὸς Ντονιφάν, πᾶμε!

Ὁ Μπριάν μὲ τοὺς συναδέλφους του διέτρεξαν τὸ ὄροπέδιο καὶ ἄρχισαν νὰ κατηφορίζουν μὲ δυσκολία στοὺς πρόποδες τοῦ ἀπόκρημνου ὄγκου.

Φτάνοντας σὲ συνέχεια στὸ μεγάλο δάσος, ἡ πορεία τους ἄρχισε νὰ γίνεται κουραστική. Γιατὶ κάθε στιγμή σταματοῦσαν ἔχοντας μπροστά τους διαρκῆ ἐμπόδια τὰ δένδρα καὶ τὰ παρακλάδια τους. Ἔτσι τὰ μπράτσα τους κουράζονταν, καθὼς καὶ τὰ πόδια τους, στὶς γάμπες.

Ἦταν ἡ ὥρα δύο. Καὶ χρειάστηκε νὰ κάνουν μιὰ στάσι. Ἐεκουράστηκαν σ' ἓνα στενὸ ξέφωτο πὸν τὸ διέσχιζε ἓνα μικρὸ ποτάμι. Παρατηρώντας τὴν ἀπαλὴ ροὴ τοῦ νεροῦ καὶ τὸ μικρὸ βάθος του μποροῦσαν νὰ κρίνουν πὼς οἱ πηγές του δὲν ἦσαν πολὺ μακροῦ.

Τὸ πέρασμά του δὲν ἦταν δύσκολο. Θὰ πατοῦσαν πάνω στὶς σκόρπιες πέτρες πὸν ἔξείχαν ἀπὸ τὸ νερό. Πράγματι σὲ μερικὰ συμμετρικὰ σημεία βρισκόνταν πλατειῆς πέτρες.

— Πολὺ περίεργο αὐτό! εἶπε ὁ Ντονιφάν.

Πράγματι ἐκεῖ, ἀντίκρου στὴν κάθε ὄχθη ὑπῆρχε ἓνα πρόσχωμα, ριγμένο ἐπίτηδες, γιὰ νὰ διευκολύνεται τὸ πέρασμα τοῦ μικροῦ ποταμοῦ. Ἐξέτασαν μὲ προσοχὴ τὰ μπάζα αὐτὰ πού ἐξείχαν μερικὰ δάχτυλα ἀπὸ τὸ νερό. Μποροῦσαν νὰ υποθέσουν ὅτι χέρι ἀνθρώπινο τὰ εἶχε ρίξει ἐκεῖ; Ὅχι. Γιατὶ πιθανὸν νὰ σωρεύθησαν ἀπὸ τὸ νερὸ ὅταν κυλοῦσε ὀρμητικά, ὕστερα ἀπὸ κάθε βροχή. Καὶ κάθε τόσο νὰ μαζεῦονταν ἐκεῖ καὶ νὰ σχημάτιζαν αὐτὸ τὸ φυσικὸ φράγμα. Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ ἀπλὴ ἐξήγησις γιὰ τὴν ὑπαρξὶ αὐτοῦ τοῦ προσχώματος. Κι' αὐτὴν υἱοθέτησαν ὁ Μπριάν καὶ οἱ συνάδελφοί του ὕστερα ἀπὸ τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασί του. Ὅσο γιὰ τὴ φορὰ τοῦ νεροῦ στὸ ποτάμι, αὐτὸ κατευθυνόταν βορειο-ἀνατολικά, κι' ἀντίθετα στὸν κόλπο. Τὰ νερά του, λοιπόν, χύνονταν σ' ἐκείνη τὴ θάλασσα πού ὁ Μπριάν τοὺς εἶχε βεβαιώσει πὼς εἶχε διακρίνει ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀκρωτηρίου;

— Μπορεῖ ὅμως, παρατήρησε ὁ Ντονιφάν, νὰ πρόκειται γιὰ κανέναν παραπόταμο, κι' ἀργότερα νὰ συναντήσωμε τὸ κυρίως ποτάμι.

— Θὰ τὸ ἐξακριβώσουμε αὐτὸ ἀργότερα, ἀπάντησε ὁ Μπριάν. Πάντως ἀφοῦ ἡ ροὴ του εἶναι πρὸς τ' ἀνατολικά, θαρῶ πὼς θὰ κάναμε καλὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσουμε. Φτάνει, φυσικά, νὰ μὴν κάνη μεγάλους ἐλιγμούς καὶ μᾶς καθυστερήση.

Κι' ἀφοῦ διέσχισαν τὸ ποτάμι ἀπὸ τὸ πέρασμα ἐκεῖνο, τὰ τέσσερα παιδιὰ συνέχισαν τὴν πορεία τους.

Ἦταν εὐκόλο ν' ἀκολουθήσουν τὴν ὄχθη. Στὶς πέντε καὶ μισὴ ὅμως ὁ Μπριάν καὶ ὁ Ντονιφάν διαπίστωναν μὲ λύπη ὅτι ἡ ροὴ τοῦ ποταμοῦ ἔπαιρνε σταθερὰ κατεύθυνσι πρὸς τὸν βορρᾶ. Αὐτὸ μποροῦσε νὰ τοὺς παρασύρη μακρὰ. Συμφώνησαν, λοιπόν, νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ὄχθη καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν δρόμο τους ἀνατολικά, μέσα στὸ πυκνὸ δάσος.

Ἦταν μιὰ πορεία πολὺ κουραστικὴ. Ἀνάμεσα στοὺς

μεγάλους θάμνους πού ἔφταναν πότε - πότε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ φωνάζουν γιὰ νὰ μὴν χαθοῦν μεταξὺ τους.

Στις ἑπτὰ τὸ βράδυ, δὲν εἶχαν βγῆ ἀκόμα ἀπὸ τὸ πυκνὸ δάσος καὶ τὸ σκοτάδι πύκνωνε κιόλας. Ἔτσι ὁ Μπριάν καὶ ὁ Ντονιφάν ἀποφάσισαν νὰ διακόψουν τὴν πορεία τους καὶ νὰ περάσουν τὴ νύχτα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Πλησίαζε ἑπτὰ τὸ πρωὶ ὅταν ὁ Μπριάν καὶ οἱ συνάδελφοί του ξύπνησαν. Καὶ στις ἑπτάμιση τὰ παιδιά ξεκίνησαν καὶ κατευθύνονταν ἀνατολικά. Βάδιζαν σχεδὸν δυὸ ὥρες. Ἐπιτέλους πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα φανερώθηκε μπρὸς στὰ μάτια τους ἕνας διαφορετικὸς ὁρίζοντας. Ἡ μονοτονία τῶν δένδρων διαλυόταν. Πέρα ἀπὸ τὸ δάσος ἔκτεινόταν μιὰ μεγάλη πεδιάδα πού σὲ χίλια μέτρα ἀνατολικά περιβαλλόταν ἀπὸ μιὰ ζώνη ἄμμου πού χαϊδευόταν ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θάλασσας. Ἐκείνης τῆς θάλασσας πού εἶχε διακρίνει ὁ Μπριάν ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο καὶ πού τὴν ὑπαρξί της ἀμφισβητοῦσε ὁ Ντονιφάν.

Τώρα ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἔμεινε ἀμίλητος. Ἐπόμενο. Γιατὶ τοῦ στοίχιζε ν' ἀναγνωρίση ὅτι ὁ σύντροφός του δὲν εἶχε κάνει λάθος στὴν παρατήρησή του καὶ στὴν κρίση του.

Ὁ Μπριάν, χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι ἐπιζητοῦσε τὴν ἀναγνώριση τοῦ θριάμβου του, ἔφερε τὰ κυάλια στὰ μάτια του γιὰ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴ τὴν ἄμμουδιά. Στὸν βορρᾶ ἢ ὀμαλὴ ἀκτὴ κύρτωνε λίγο πρὸς τ' ἀριστερά. Στὸν Νότο παρουμετωτόταν ἢ ἴδια θέα.

Τώρα πιά δὲν ἔπρεπε καθόλου ν' ἀμφιβάλλῃ. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἡπειρο. Ἡ καταγίδα εἶχε ρίξει τὴ σκούνα σ' ἕνα νησί, κι' ὄφειλαν νὰ ἐγκαταλείψουν κάθε ἐλπίδα νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ ἂν δὲν ἐρχόταν βοήθεια ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ τέσσερα παιδιά συνέχισαν τὴν πορεία τους πρὸς τὴν ἄμμουδιά. Ἦρθαν καὶ κάθησαν πάνω σ' ἕναν ἀμιόλοφο, ὅπου λογάριαζαν νὰ φᾶνε κι' ὕστερα

νὰ πάρουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Γιατὶ ἂν ἐπέσπευδαν τὴν ἐπιστροφή τους πιθανὸν νὰ ἔφταναν στὸ «Σλούγκι» πρὶν βραδυάση.

Μόνον λίγες λέξεις ἀντάλλαξαν ὅλη τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγαν. Τέλος ὁ Ντονιφάν σηκώθηκε.

— Πᾶμε, εἶπε ξερά.

Καὶ οἱ τέσσερις, ἀφοῦ ἔρριξαν μιὰ τελευταία ματιὰ στὴ θάλασσα μὲ σκοπὸ νὰμποῦν ξανά στὸ δάσος, ἀντλήθηκαν τὸν Φάν — τὸν κνηγετικὸ τους σκύλο — νὰ ἀποχωρίζεται ἀπὸ αὐτοὺς καὶ νὰ τρέχη πρὸς τὴν ἀμμουδιά.

— Φάν!.. Ἐδῶ, Φάν! φώναξε ὁ Σέρβις.

Μὰ τὸ σκυλὶ συνέχισε νὰ τρέχη μυρίζοντας τὴν ὑγρὴ ἄμμο. Κατόπιν τινάχτηκε μ' ἓνα πήδημα ἀνάμεσα στὰ μικρὰ κύματα καὶ ἄρχισε νὰ πίνει νερὸ μὲ ἀπληστία.

— Πίνει νερό! φώναξε ὁ Ντονιφάν.

Μὲ μιᾶς ὁ Ντονιφάν διέσχισε τὴν ἀμμουδιά κι' ἔφερε στὰ χεῖλη του λίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ νερὸ ποὺ ἔπινε ὁ Φάν... Ἦταν γλυκό!

Λίμνη, λοιπόν, ἦταν ἡ ἔκταση τοῦ νεροῦ ποὺ ἔφτανε ὡς πέρα στὸν ὀρίζοντα... Δὲν ἦταν διόλου θάλασσα!

Ἔτσι ἡ σπουδαία ἀπορία ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτιόταν ἡ σωτηρία τῶν νεαρῶν ναυαγῶν δὲν εἶχε ὀριστικὰ λυθῆ. Ὅτι ἡ ὑποθετικὴ θάλασσα ἦταν μιὰ λίμνη, δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία. Μὰ δὲν ἦταν δυνατὸν αὐτὴ ἡ λίμνη ν' ἀνήκη σὲ μιὰ νῆσο; Ἐπεκτείνοντας τὴν ἐξερεύνησι πέρα ἀπὸ ἐκεῖ δὲν θὰ ὑπῆρχε μιὰ ἀληθινὴ θάλασσα ποὺ θὰ τὴν ἀνακάλυπταν; Μιὰ θάλασσα ποὺ δὲν θὰ εἶχαν κανένα μέσο γιὰ νὰ τὴν διασχίσουν;

Ἡ ἐξερεύνησις, λοιπόν, ἐπιβαλόταν, ἀδιάφορο ἂν καθυστεροῦσαν νὰ ἐπιστρέψουν μιὰ ἢ δυὸ μέρες. Τὸ μόνον ἐρώτημα ἦταν τὸ ἀκόλουθο: Ὁφείλαν νὰ κατευθυνθοῦν πρὸς τὸν Νότο ἢ πρὸς τὸν Βορρᾶ; Ἐπειδὴ ὅμως ἀκολουθώντας τὴ νότια κατεύθυνσι πλησίαζαν πρὸς τὸ «Σλούγκι» ἀποφάσισαν νὰ πάρουν αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι.

Καὶ ἀφοῦ πῆραν αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν ἄρχισαν νὰ βαδί-

ζουν και οι τέσσερις από τις οκτώ και μισή. Ἀκολουθώντας δὲ τὴν ἀμμονδιά, τὰ παιδιά, χωρὶς μεγάλη δυσκολία, ἔκαμαν δώδεκα μίλια αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Στὶς ἑπτὰ δὲ τὸ βράδυ, σταμάτησαν γιὰ ν' ἀνασυγκροτηθοῦν. Ὡστόσο ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν στάθηκε μπορετὸ νὰ προχωρήσουν περισσότερο πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ νότου. Σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος κυλοῦσε ἓνας ἀπὸ τοὺς παραπόταμους ποὺ ἄπλωνε πολὺ τὰ νερά του κ' ἔτσι δὲν θὰ χρειαζόταν νὰ τὸν περάσουν κολυμπώντας. Γι' αὐτὸ ὁ Μπριάν, ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Σέρβις, ἀφοῦ δειπνήσαν, προτίμησαν νὰ πέσουν νὰ κοιμηθοῦν.

Ἦταν σχεδὸν ἑπτὰ ἡ ὥρα, τὸ ἄλλο πρωτὶ, ὅταν ὁ Μπριάν ξύπνησε τοὺς συναδέλφους του ποὺ ἦσαν ζαρωμένοι κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά τους.

Ὅλοι πετάχτηκαν ὄρθιοι καὶ καθὼς ὁ Σέρβις τραγάνιζε ἓνα ξεροκόμματο οἱ ἄλλοι τρεῖς ἔρριξαν μιὰ ματιὰ στὴν περιοχὴ ποὺ βρισκόταν πέρα ἀπὸ τὸ πλατὺ ποτάμι.

Πίσω ὑψωνόταν ἓνας βραχώδης ὄγκος ποὺ κατέληγε σ' ἓναν ἀπότομο γκρεμό. Ἐδῶ, τὸ ποτάμι, ἐνῶ στὴ δεξιὰ του ὄχθη εἶχε ἔξι μέτρα πλάτος κ' ἐκτεινόταν στὴ βᾶσι τῶν γειτονικῶν ὑψωμάτων, στὴν ἀριστερὴ του δὲν ὑπῆρχε διόλου πλάτος καὶ μόλις διακρινόταν. Γιὰ ν' ἀκολουθήσουν, λοιπόν, τὴ ροὴ τοῦ ποταμοῦ θὰ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ σκαρφαλώσουν στὸ βράχο.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἐπρόκειτο νὰ ἐξετάσουν στὸ ποτάμι τὸ σημεῖο ποὺ τὰ νερά τῆς λίμνης σχηματίζουν τὴν κοίτη του.

— Ἐ, κοιτᾶστε! φώναξε ὁ Οὐϊλκὸξ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτανε στὴ βᾶσι τοῦ ψηλοῦ βράχου.

Ἐκεῖνο ποὺ τράβηξε τὴν προσοχὴ του ἦταν ἓνας σωρὸς πέτρες, ποὺ σχηματίζουν κάτι σὰν πρόχωμα. Τότε ἀντιλήφθηκαν τὸ παράξενο φέροσιμο τοῦ σκύλου.

— Βλέπετε τὸν Φάν! εἶπε ὁ Σέρβις.

— Ὁσφράνθηκε κάτι! ἐξήγησε ὁ Ντονιφάν ποὺ προχώρησε πρὸς τὸ ζῶο.

Ὁ Φάν σταμάτησε. Σήκωσε τὸ ἕνα μπροστινὸ πόδι, κι' ἀφουγκραζόταν. Κατόπιν, ξαφνικά, ὤρμησε σὲ μιὰ συστάδα δένδρα στὴ βάσι τοῦ βράχου.

Ὁ Μπριὰν καὶ οἱ ἄλλοι τὸ ἀκολούθησαν, καὶ σὲ λίγο σταμάτησαν μπρὸς σ' ἕνα παλιὸ δέντρο. Πάνω στὸ φλοιὸ του ἦταν χαραγμένα δυὸ γράμματα καὶ μία ἡμερομηνία.

Φ. Μ. 1807

Θὰ ἔμεναν καὶ οἱ τέσσερις βουβοὶ καὶ ἀκίνητοι γιὰ πολλὴ ὥρα μπρὸς στὴν ἐπιγραφή αὐτὴ ἂν ὁ Φάν δὲν ἔξαφνιζόταν πίσω ἀπὸ τὸ πρόσχωμα ποὺ ὑπῆρχε στὴ βάσι τοῦ βράχου.

— Ἐδῶ, Φάν! Ἔλα ἐδῶ! φώναξε ὁ Μπριὰν.

Ὁ σκύλος δὲν ὑπάκουσε στὸ κάλεσμα. Ἀντίθετα συνέχισε νὰ γαυγίζει ζωηρά.

— Τὸ νοῦ σας, ἐσεῖς οἱ ἄλλοι! εἶπε ὁ Μπριὰν. Νὰ μὴν χωριστοῦμε καὶ νὰ προσέχουμε!

Τὰ ντουφέκια ἦσαν γεμᾶτα, τὰ περιστροφα στὸ χέρι, ἔτοιμα γιὰ τὴν ἀμυνα.

Τὰ τέσσερα παιδιὰ προχώρησαν. Κατόπιν, ἀφοῦ ἔστριψαν στὸ ἀντέρεισμα ἐγγλίστησαν στὸ μῆκος τῆς στενῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

Ξαφνικά ἕνα γαύγισμα ἐδόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ξαναφάνηκε ὁ Φάν. Μιὰ ταραχὴ, ἀκόμα πιὸ ἀνεξήγητη, κυρίευε τὸ ζῶο.

— Ὑπάρχει κάτι τὸ περίεργο! εἶπε ὁ Μπριὰν ποὺ μάταια ζητοῦσε νὰ ἠρεμήσῃ τὸν σκύλο.

— Ἄς πᾶμε ἐκεῖ ποὺ θέλει νὰ μᾶς πάῃ! πρότεινε ὁ Ντονιφὰν κάνοντας νόημα στὸν Οὐίλκνξ καὶ στὸν Σέρβις νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Δέκα βήματα πιὸ μακρὰ ὁ Φάν ἤρθε καὶ σηκώθηκε μπρὸς σ' ἕνα σωρὸ θάμνους καὶ ἄλλα χαμόδεντρα.

Ὁ Μπριὰν πλησίασε γιὰ νὰ δῆ μήπως αὐτὸς ὁ σωρὸς ἔκρυβε τὸ πτώμα κανενὸς ζώου ἢ ἀνθρώπου ποὺ ὁ Φάν εἶχε ὀσφρανθῆ... Καὶ νά, πού, παραμερίζοντας τὰ χαμόδεντρα, παρατήρησε ἕνα στενὸ ἀνοιγμα.

Μὲ τὸ φτυάρι του ἄρχισε νὰ κομματιάξῃ καὶ νὰ παραμερίζῃ τὰ χαμόκλαδα ποὺ ἔφραζαν τὴν τρύπα. Ὅσοι βάζοντας αὐτὶ δὲν ἄκουε κανέναν ὑποπτο θόρυβο.

Ὁ Σέρβις ἐτοιμάστηκε νὰ μπῆ στὴν καταπακτὴ αὐτὴ ποὺ εἶχε ξεκαθαρίσει τὸ στόμιό της. Ἀλλὰ ὁ Μπριὰν τὸν ἐμπόδισε:

— Νὰ δοῦμε πρῶτα τί θὰ κάνῃ ὁ Φάν, εἶπε.

Ὁ σκύλος συνέχισε νὰ γαυγίζῃ ὑπόκωφα μεταδίδοντας καὶ στοὺς ἄλλους τὴν ἀνησυχία του.

Κι' ὅμως ἂν ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχε ἓνα ζωντανὸ πλάσμα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε βγῆ κιόλας. Πάντως θὰ ἔπρεπε νὰ μάθουν.

— Νὰ μποῦμε; ρώτησε ὁ Οὐϊλκὸξ.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν.

— Περιμένετε τουλάχιστον νὰ δοῦμε πρῶτα, παρατήρησε ὁ Μπριὰν.

Καὶ κόβοντας ἀπὸ ἓνα πεῦκο, ποὺ φύτρωνε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἓνα φουντωτὸ κλαδί, τὸ ἄναψε μ' ἓνα σπῆρτο. Κατόπιν μαζὶ μὲ τοὺς συναδέλφους του πλησίασε στὸ ἄνοιγμα καὶ τὸ ἔχωσε ἀναμμένο μέσα στὴν τρύπα.

Τὸ στόμιο, ὅπως μπόρεσαν νὰ ἐκτιμήσουν τώρα, εἶχε μισὸ μέτρο πλάτος καὶ κάπου ἐνάμισι μέτρο βάθος. Μὰ κατόπιν, πλάταινε, ἀρκετὰ καὶ ἀπότομα, καὶ σχημάτιζε ἓνα θόλο μὲ διπλάσιο πλάτος.

Μπαίνοντας μέσα, ὁ Οὐϊλκὸξ σκόνταψε σ' ἓνα ξύλινο σκαμνὶ ποὺ ἦταν κοντὰ σ' ἓνα τραπέζι. Δὲν ὑπῆρχε, λοιπόν, καμμιά ἀμφιβολία. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν ὑπόγειο σκαμμένο χῶρο, ἔμενε κάποιος.

Πότε ὅμως; Καὶ ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ τραυλοδύτης; Στὸ βάθος ἔμενε ἀκόμα στημένο ἓνα βρωμερὸ σαπιοκρέβατο, σκεπασμένο μὲ μιὰ προβιά.

Τὰ παιδιὰ ὀπισθοχώρησαν ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ὁ Μπριὰν συγκρατώντας τὴν αὐτοκυριαρχία του, ἀνασήκωσε τὸ σκέπασμα.

Τὸ κρεβάτι ἦταν ἄδειο.

Σὲ λίγο, μὲ τὴν ζωηρὴ ἐντύπωσι ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους, τὰ τέσσερα παιδιὰ συνάντησαν τὸν Φάν, πὺ εἶχε μείνει ἔξω καὶ συνέχιζε τὰ γαυγίσματά του.

Ξαναπῆραν τὸ δρόμο τῆς ὄχθης κάνοντας περίπου εἴκοσι βήματα, ὅπου σταμάτησαν ἀπότομα. Ἐνα αἰσθημα τρόμου τοὺς κάρφωσε ἐκεῖ.

Στὶς ρίζες τοῦ θάμνου κείτονταν τὰ λείψανα ἑνὸς σκελετοῦ!

Ἐδῶ, λοιπόν, εἶχε ἔρθει νὰ πεθάνῃ ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ὁ ἄγνωστος πὺ εἶχε ζήσει σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά, ποιὸς ξέρει πόσα χρόνια! Καὶ αὐτὸ τὸ ἄγριο καταφύγιο, πὺ τὸ εἶχε μετατρέψει σὲ κατοικία του, δὲν ἦταν τυχερό του νὰ γίνῃ καὶ ὁ τάφος του!

Ὁ Μπριάν, ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Σέρβις ἔπεσαν σὲ βοθειὰ σιωπῆ. Ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος πὺ ἦρθε νὰ πεθάνῃ σ' αὐτὸν τὸν ἐρημότοπο; Ναυαγός; Σὲ ποιὸ ἔθνος ἀνήκε; Πῶς μπόρεσε νὰ ἐπαρκέσῃ στὶς ἀνάγκες του;

Ὅποιος κι' ἂν ἦταν, τώρα τὰ παιδιὰ ἔνοιωθαν τὴν ἰποχρέωσι νὰ ἐπισκεφθοῦν ξανά τὴ σπηλιά καὶ νὰ τὴν ἐξερευνήσουν μὲ προσοχή.

— Ἐλάτε, εἶπε ὁ Μπριάν.

Καὶ μὲ τὴ συνοδεία τοῦ Φάν τώρα, γλίστρησαν μέσα στὴ σπηλιά μὲ τὸ φῶς ἑνὸς δεύτερου ἀναμμένου κλαδιοῦ.

Ὁ Μπριάν ἔκαμε ἀμέσως μιὰ λεπτομερῆ ἐξέτασι τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἀλήθεια, ἦσαν τόσο λίγα τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖ μέσα! Ὁ ἄγνωστος μακαρίτης δὲν εἶχε εὐνοηθῆ σὰν τοὺς ναυαγούς τοῦ «Σλούγκι» καὶ δὲν διέθετε τὰ ὑλικά πὺ εἶχαν τὰ παιδιὰ. Δυὸ τρία ἐργαλεῖα μόνο, δυὸ τρία μαγειρικὰ σκεύη, ἕνα σφυρὶ κι' ἕνα ψαλίδι. Αὐτὰ τουλάχιστον βρῆκαν ἐκεῖ.

Στὸ προσκέφαλο τοῦ κρεββατιοῦ, κάτω ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς προβιάς πὺ εἶχε τραβήξει ὁ Μπριάν, ὁ Οὐϊλκὸξ ἀνακάλυψε ἕνα ρολοῖ κρεμασμένο ἀπὸ μιὰ πρόκα μπηγμένη στέρρα στὸν τοῖχο. Ὁ Μπριάν ἄνοιξε τὸ κουτί.

— Μὰ αὐτὸ τὸ ρολοῖ, παρατήρησε ὁ Ντονιφάν, ἔχει χαραγμένο κάποιο ὄνομα πὺ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

— Ἔχεις δίκιο, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

Κι' ἀφοῦ κοίταξε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κουτιοῦ μπόρεσε νὰ διαβάσῃ αὐτὲς τὶς λέξεις, χαραγμένες στὴν πλάκα:

Ντελπές, Σὰν Μαλώ. Ἦταν τ' ὄνομα τοῦ βιομήχανου καὶ ἡ διεύθυνσίς του.

— Ἦταν Γάλλος! Συμπατριώτης μου! φώναξε μὲ συγκίνησι ὁ Μπριάν.

Δὲν ὑπῆρχε, λοιπόν, καμμιά ἀμφιβολία. Ἕνας Γάλλος εἶχε ζήσει μέσα σὲ αὐτὴ τὴ σπηλιά. Σὲ αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι προστέθηκε γρήγορα καὶ μιὰ δευτέρα. Ὅταν ὁ Ντονιφάν μάζεψε ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἓνα τετράδιο πὺ τὰ κιτρινωμένα φύλλα του ἦταν γραμμένα μὲ μολύβι.

Δυστυχῶς οἱ περισσότερες ἀράδες μόλις διαβάζονταν. Μπόρεσαν ὡστόσο νὰ ξεχωρίσουν μερικὲς λέξεις, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὲς καὶ τ' ὄνομα Φρανσουὰ Μπωντουάν.

Δυὸ ὀνόματα. Κι' αὐτὰ ἦσαν ἀκριβῶς ἐκεῖνα πὺ ὁ ναυαγὸς εἶχε χαράξῃ τ' ἀρχικά τους πάνω στὸ δέντρο.

Αὐτὸ τὸ τετράδιο ἦταν τὸ ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς του, καὶ σ' αὐτὰ τὰ κομμάτια τὶς φράσεις πὺ ὁ καιρὸς δὲν εἶχε τελείως σβήσει, ὁ Μπριάν μπόρεσε νὰ διαβάσῃ αὐτὲς τὶς λέξεις: «Ντουγκάυ — Τρονίν». Θὰ ἦταν σίγουρα τ' ὄνομα τοῦ καραβιοῦ πὺ εἶχε χαθῆ σ' αὐτὲς τὶς μακρυνὲς ἀκτὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Κατόπιν, στὴν ἀρχή, διέκριναν μιὰ ἡμερομηνία. Ἡ ἴδια πὺ ἦταν χαραγμένη κάτω ἀπὸ τ' ἀρχικά τοῦ ὀνόματος του. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ἡ ἡμερομηνία πὺ συνέβη τὸ ναύαγιο!

Εἶχαν περάσει, λοιπόν, πενήντα τρία χρόνια ἀπὸ τότε πὺ ὁ Φρανσουὰ Μπωντουάν εἶχε βγῆ σ' αὐτὴ τὴν ξηρά. Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια πὺ ζοῦσε ἐδῶ δὲν ἔλαβε καμμιά βοήθεια ἀπ' ἔξω!

Ἄφοῦ, λοιπόν, ὁ Φρανσουὰ Μπωντουάν δὲν μπόρεσε:

νά μετακινηθῆ κάπου ἄλλου, σήμαινε πὼς ὑψώνονταν μπροστά του ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια.

Ἄκόμα μιὰ φορὰ τὰ παιδιὰ ἀναμέτρησαν τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς τους. Ἐπὶ πλεόν μιὰ τελευταία ἀνακάλυψίς τους, τοὺς ἔκαμε νὰ πεισθοῦν πὼς κάθε τυχόν ἀπόπειρά τους γιὰ νὰ ἐγκαταλείψουν αὐτὴ τὴ γῆ θὰ ἦταν ματαία. Ξεφυλλίζοντας τὸ τετράδιο, ὁ Ντονιφάν ἀντεφλήφθηκε ἀνάμεσα στὶς σελίδες του ἓνα διπλωμένο χαρτί. Ἦταν ἓνας χάρτης γραμμένος μὲ κάποιο εἶδος μελανιοῦ. Πιθανὸν μὲ νερὸ καὶ καπνιά.

— Ἐνας χάρτης!... φώναξε.

— Φαίνεται πὼς τὸν σχεδίασε ὁ Φρανσουὰ Μπωντουάν! παρατήρησε ὁ Μπριάν.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, ἐξήγησε ὁ Οὐϊλκόξ, τότε σημαίνει πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν κανένας ἀπλὸς ναύτης, ἀλλὰ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ «Ντουγκάυ - Τρονίν».

— Νὰ εἶναι πράγματι ἔτσι; φώναξε ὁ Ντονιφάν.

Ναί! Ἐπρόκειτο γιὰ ἓναν χάρτη αὐτῆς τῆς χώρας. Τὰ παιδιὰ ἀναγνώρισαν τὴν ἀκτὴ ὅπου εἶχε ἐξωκείλει τὸ «Σλούγκι», τὴν ἀπόκρημνη ἔκτασι, τὴν ὄχθη ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ. Ἐπίσης τὴ λίμνη πού ὁ Μπριάν καὶ οἱ συνάδελφοί του μόλις εἶχαν ξαναπεράσει ἀπὸ τὴ δυτικὴ τῆς ὄχθης... Τὰ τρία νησάκια πού βρισκόνταν στ' ἀνοικτά, τὸν γκρεμὸ πού στρογγύλευε ὡς τὴν ἐκβολὴ τοῦ παραπόταμου καὶ τὰ δάση πού κάλυπταν ὅλη τὴν κεντρικὴ περιοχὴ, πέρα ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Ἐπῆρα στὸν χάρτη καὶ ἄλλα δάση πού ἐκτείνονταν ὡς τὴν παρυφὴ μιᾶς ἄλλης ἀκτῆς, πού ἡ θάλασσα τὴν περιέβρεχε σὲ ὅλη τῆς τὴν περίμετρο.

Ἔτσι ἔσβησαν αὐτὰ τὰ σχέδια πού εἶχαν κάνει: νὰ προχωρήσουν πρὸς τ' ἀνατολικά γιὰ ν' ἀναζητήσουν τὴ σωτηρία τους.

Τώρα ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ Μπριάν εἶχε δίκιο καὶ ὄχι ὁ Ντονιφάν! Ἡ θάλασσα περιέβρεχε ἀπὸ κάθε μεριά αὐτὸ τὸ ἔδαφος πού ἤλπιζαν νὰ μὴν εἶναι νησί. Κι'

ὅμως ἦταν. Γι' αὐτό, λοιπόν, ὁ Φρανσουὰ Μπωντουὰν δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγη.

Ἄποδείχθηκε ἐξ ἄλλου πὼς ὁ ναυαγὸς ἐκεῖνος εἶχε διατρέξει ὅλο τὸ νησί του, ἀφοῦ εἶχε σημειώσει στὸν χάρτη τὰ πιὸ κύρια γεωγραφικὰ χαρακτηριστικά του.

Νά τώρα καὶ οἱ διαστάσεις καὶ ἡ σύστασις πὺν παρουσίαζε τὸ νησί, ὅπως τὸ εἶχε σχεδιάσει ὁ Φρανσουὰ Μπωντουὰν:

Εἶχε ἐπίμηκες σχῆμα κι' ἔμοιαζε μὲ μιὰ πελώρια πεταλούδα μὲ διπλωμένα τὰ φτερά. Τὸ μόνο ἀξιόλογο ὕψωμα φαινόταν νὰ εἶναι ὁ παράκτιος βραχώδης ὄγκος πὺν ἀποτελοῦσε καὶ τὴν πλάγια προέκτασι τοῦ ἀκρωτηρίου. Ἀκολουθοῦσε παράλληλα καὶ πρὸς τὸν βορρᾶ τὸν κόλπο κι' ἔφτανε ὡς τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ μικροῦ ποταμοῦ. Τὴν βορεινὴ περιοχὴ ὁ χάρτης τὴν ἔδειχνε ξερὴ καὶ ἀμμώδη. Ἐνῶ πέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι ἐκτεινόταν ἕνας ἀπέραντος βάλτος. Στὰ βορειο-ἀνατολικά δὲ καὶ τὰ νοτιο-ἀνατολικά ὑπῆρχαν σὲ ἀδρὲς γραμμὲς ἀμμόλοφοι.

Τέλος, σύμφωνα μὲ τὴν κλίμακα πὺν ἀναγραφόταν στὴν βᾶσι τοῦ χάρτη, τὸ νησί θὰ ἔπρεπε στὸ πιὸ μεγάλο του μῆκος, νὰ εἶναι περίπου πενήντα μίλια ἀπὸ τὸν βορρᾶ στὸν νότο. Καὶ τὸ μεγαλύτερο πλάτος του ἀπὸ τὰ δυτικά στ' ἀνατολικά, εἴκοσι πέντε μίλια.

Τώρα σὲ ποιὸ σύμπλεγμα τῆς Πολυνησίας ἀνῆκε ἦταν ἀδύνατο νὰ βγάλουν σοβαρὰ συμπεράσματα. Πάντως ὅ,τι καὶ νὰ ἦταν ἀποτελοῦσε γιὰ τοὺς ναυαγοὺς τοῦ «Σλούγκι» μιὰ μόνιμη ἐγκατάστασι. Κι' ἐπειδὴ ἡ σπηλιὰ τοὺς προσέφερε ἕνα ἐξαιρετο καταφύγιο, θὰ ἦταν σωστὸ νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ ὅλο τὸ φορητὸ ὑλικὸ τοῦ «Σλούγκι», πρὶν τὸ καταστρέψουν οἱ πρῶτες μπόρες πὺν θὰ διέλυν ἀσφαλῶς τὴ σκούνα καθὼς βρισκόταν ἀνυπεράσπιστη στὴν ἀκτὴ.

Τώρα δὲν τοὺς ἔμενε παρὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ βᾶσι τοὺς χωρὶς ἀργοπορία. Ὁ Γκόρντον φαινόταν νὰ εἶναι πολὺ ἀνήσυχος καὶ πιθανὸν νὰ φοβόταν ὅτι θὰ τοὺς συνέ-

βαινε κάτι κακό. Μὰ πρὶν φύγουν, τὰ παιδιὰ θέλησαν ν' ἀποδώσουν τὰ στερνὰ τους καθήκοντα στὸν Γάλλο ναυαγό.

Μόλις δὲ τελείωσε ἡ θρησκευτικὴ αὐτὴ τελετὴ πῆγαν κοντὰ στὴ σπηλιὰ κι' ἔφραξαν ξανὰ τὴν εἴσοδό της γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ μποῦν μέσα τίποτε ζῶα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ἡ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου»

Εἶναι εὐκόλο νὰ φαντασθῆτε τὴν ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαναν στὸν Μπριάν καὶ στοὺς τρεῖς συντρόφους του: Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ Μπριάν, ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Σέρβις ἦσαν πολὺ κουρασμένοι ἀπὸ τὴ μεγάλη πεζοπορία ἀνέβαλαν τὴν ἐξιστόρησι τῆς περιπέτειάς τους γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

— Βρισκόμαστε σὲ νησί, παιδιὰ!

Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο ποὺ περιορίστηκε νὰ πῆ ὁ Μπριάν.

Ἄπὸ τὰ χαράματα κιόλας τὴν ἄλλη μέρα — 5 Ἀπριλίου — οἱ μεγάλοι καθὼς καὶ ὁ Μόκο ποὺ εἶχε σεβαστὴ γνώμη, συγκεντρώθηκαν στὴν πλώρη τοῦ γιῶτ. Οἱ ἄλλοι κοιμοῦνταν ἀκόμα. Ὁ Μπριάν μὲ τὸν Ντονιφάν ἔλαβαν μὲ τὴ σειρά τὸ λόγο κι' ἐνημέρωσαν τοὺς συναδέλφους τους μὲ ὅ,τι τοὺς εἶχε συμβεῖ. Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ δὲν παρέλειψαν οὔτε μιὰ λεπτομέρεια. Καὶ τώρα, παρατηρώντας ὅλοι στὸν χάρτη, καταλάβαιναν πολὺ καλὰ ὅτι ἡ μόνη σωτηρία τους ἦταν ἡ θάλασσα: νὰ περάσῃ κανένα πλοῖο καὶ νὰ τοὺς μαζέψῃ.

— Τὸ καλύτερο θὰ εἶναι νὰ πᾶμε νὰ μείνουμε σ' ἐκείνη τὴ σπηλιὰ, εἶπε ὁ Μπριάν. Θὰ μᾶς προσφέρῃ ἕνα θαυμάσιο καταφύγιο. Ἄς φροντίσουμε, λοιπόν, νὰ μεταφερθοῦμε ἐκεῖ τὸ συντομώτερο!

Πράγματι ἡ μετακίνησίς τους ἐκεῖ ἐπιβαλόταν νὰ γίνῃ ἐπείγοντως. Γιατὶ, ὅπως παρατήρησε ὁ Γκόρντον, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ σκούνα γινόταν ἀκατάλληλη γιὰ κατοικίαν.

Κι' ἔπρεπε ὄχι μόνον νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν χωρὶς καθυστέρησι, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν διαλύσουν μεθοδικά, ὥστε νὰ πάρουν ὅ,τι θὰ ἦταν χρήσιμο γιὰ τὴν νέα τους ἐγκατάστασι στὴ σπηλιά. «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου», ὅπως τὴν ὠνόμασαν γιὰ νὰ τιμήσουν τὴ μνήμη τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ.

— Κι' ὥσπου νὰ μπορέσουμε νὰ κατοφύγουμε ἐκεῖ, ποῦ θὰ μείνουμε; ρώτησε ὁ Ντονιφάν.

— Κάτω ἀπὸ ἓνα ἀντίσκηνο, ἐξήγησε ὁ Γκόρντον. Θὰ εἶναι μία μεγάλη τέντα ποὺ θὰ τὴν στήσουμε στὴν ὄχθη τοῦ μικροῦ ποταμοῦ, ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

— Ναί. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο μέτρο ποὺ πρέπει νὰ πάρουμε, συμφώνησε ὁ Μπριάν. Καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ χάσουμε οὔτε ὥρα.

Τὶς ἀκόλουθες ἡμέρες τὶς χρησιμοποίησαν πράγματι γιὰ τὴν ἐγκατάστασί τους στὴν ὄχθη τοῦ μικροῦ ποταμοῦ. Στὶς 15 Ἀπριλίου δὲ δὲν ἔμενε πιά τίποτε ἐπάνω στὴ σκούνα. Ἐκτὸς ἀπὸ ὅ,τι ἦταν πολὺ βαρὺ καὶ μετὰ τὸ κομμάτιασμα του δὲν μποροῦσε νὰ μεταφερθῆ.

Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ βιαστοῦν. Γιατὶ τὸ δεῦτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Ἀπριλίου ὁ καιρὸς παρουσιαζόταν ἀπειλητικός.

Ἡ μέση θερμοκρασία εἶχε πέσει αἰσθητά. Ὁ χειμῶνας προανάγγελε τὸν ἐρχομὸ του καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν θὰ ἔρχονταν καὶ οἱ καταιγίδες, ποὺ ἦσαν τόσο σφοδρὲς στὶς ψηλὲς ἀκτὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἔπρεπε νὰ ντυθοῦν καλά.

Ἀφοῦ ἄδειασαν τὸ γιῶτ ἀπὸ τὰ περιεχόμενά του, ἔπιασαν κατόπιν νὰ διαλύσουν, ὅσο μποροῦσαν, τὸ σκαρὶ του ποὺ ἔτριξε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Τὰ μπρούντζινα προστατευτικὰ φύλλα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ φοδράρισμα τοῦ σκαριοῦ, ἀπεσπᾶσθησαν μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὸ ντύσιμο τῆς «Σπηλιάς τοῦ Γάλλου». Αὐτὴ ἦταν πολλὴ δουλειὰ ποὺ τοὺς ἔδωσε ἀρκετοὺς πονοκεφάλους.

Τὸ κομμάτιασμα τοῦ σκαριοῦ προχωροῦσε πολὺ ἀργὰ ὅταν στὶς 25 Ἀπριλίου ξέσπασε μιὰ καταιγίδα ποὺ τοὺς διευκόλυνε στὸ ἔργο τους αὐτό.

Ἡ διάλυσις τοῦ σκάφους ὀλοκληρώθηκε τὴ νύχτα. Γιατὶ τὰ χτυπήματα ποὺ τοῦ προξένησαν τὰ βίαια κύματα μετάρρεψαν τὸν σκελετό του σὲ θλιβερὰ νανάγια, ριγμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὴν ἀκτὴ. Τὰ παιδιὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουν παράπονο ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τῆς φύσεως. Γιατὶ μόλις τραβήχτηκαν τὰ κύματα δὲν παρέσυραν στὴν θάλασσα παρὰ μόνον ἓνα μέρος ἀπὸ αὐτὰ τὰ νανάγια. Τὰ περισσότερα συγκρατήθηκαν ἀπὸ τοὺς βράχους. Ὅσο γιὰ τὶς κλειδαριὲς καὶ τ' ἄλλα μικρο-ἀντικείμενα θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ ξαναβροῦν μέσα στὴν ἄμμο. Αὐτὴ ἦταν μιὰ δουλειὰ στὴν ὁποία ἐπεδόθηκαν ὅλοι μὲ ζῆλο τὶς ἐπόμενες ἡμέρες. Βαρειά δουλειά, ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ ποὺ ὠδηγήθηκε σὲ καλὸ τέλος.

Στὶς 28 Ἀπριλίου ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ «Σλούγκι» εἶχε μεταφερθῆ στὸν τόπο τῆς νέας ἐγκαταστάσεώς τους. Τὸ πιὸ δύσκολο τώρα εἶχε συντελεσθῆ ἀφοῦ τὴ μεταφορὰ τοῦ ὑλικοῦ στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου» θὰ τὴν ἀνελάμβαναν τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

— Ἀπὸ αὔριο, εἶπε ὁ Γκόρντον, θὰ καταπιαστοῦμε μὲ τὴν κατασκευὴ τῆς σχεδίας.

— Ναί, εἶπε ὁ Μπάξτερ. Προτείνω μάλιστα νὰ τὴν κατασκευάσουμε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ.

— Δὲν θὰ μᾶς ἔρχεται βολικά, παρατήρησε ὁ Ντονιφάν.

— Δὲν πειράζει, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Ἄς δοκιμάσουμε. Ὅσο γιὰ τὴν ἀνεπιθύμητη ἢ κατασκευὴ τῆς, δὲν θὰ ἔχουμε τουλάχιστον τὸν πονοκέφαλο πῶς νὰ τὴν ρίξουμε στὸ ποτάμι.

Δούλεψαν ἀδιάκοπα ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ἡ σχεδιά κατασκευάσθηκε μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας.

Ὅλοι τότε, τσακισμένοι ἀπὸ τὴν κόπασι, δειπνήσαν μὲ μιὰ διαβολεμένη ὄρεξι, καὶ κοιμήθηκαν βαθειὰ ὡς τὸ πρῶτ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔπιασαν ὅλοι δουλειὰ ἀπὸ τὰ χαράματα. Τώρα εἶχαν νὰ στήσουν πάνω στὸ σκελετὸ τῆς σχεδίας μία πλατφόρμα. Γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ χρησιμοποίησαν τὶς σανίδες τῆς γέφυρας καὶ τῆς κουπαστῆς τοῦ «Σλούγκι». Αὐτὴ ἡ δουλειὰ γιὰ νὰ γίνῃ χρειάστηκαν τρεῖς ἡμέρες μολονότι ὁ καθένας βιαζόταν γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ὦρα γιὰ χάσιμο. Γιὰτὶ ἄρχισαν κι' ὅλας νὰ σχηματίζονται μερικοὶ κρύσταλλοι στὴν ἐπιφάνεια τῶν βάλτων, ἀνάμεσα στοὺς ὑφάλους κι' ἀκόμα στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

Στὶς 3 Μαΐου ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ κατάλληλο φόρτωμα τῆς σχεδίας. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἦταν σημαντικὴ. Ἔπρεπε νὰ ρυθμίσουν καὶ νὰ περάσουν τὸ φορτίο μὲ προσοχή, γιὰ νὰ ἰσοροπηθῇ ἡ σχεδιά.

Ὁ καθένας χρησιμοποίηθηκε σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις του. Ὅλοι προχώρησαν μὲ τόση φρονιμάδα, ἀλλὰ καὶ μὲ ζῆλο, πὺ τὸ ἀπόγευμα στὶς 5 Μαΐου τὸ κάθε πρᾶγμα εἶχε μπῆ στὴ θέσι του.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ὅλος ὁ κόσμος ἦταν στὸ πόδι. Στὶς ἑπτὰ οἱ προετοιμασίες εἶχαν τελειώσει. Εἶχαν δὲ ἐξοπλίσει τὴν πλατφόρμα μὲ τέτοιον τρόπο πὺ στὴν ἀνάγκη μπορούσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ αὐτὴ δυὸ καὶ τρεῖς ἡμέρες.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς ἔννια ἔνοιωσαν τὸ φούσκωμα τοῦ νεροῦ, κι' ἕνα ὑπόκωφο τρίξιμο διέτρεξε τὸν σκελετὸ τῆς σχεδίας πὺ τὰ κομμάτια τῆς ἔπαιζαν στ' ἀγκυροβολία τους.

— Προσοχή! φώναξε ὁ Μπριάν.

— Προσοχή! φώναξε ὁ Μπάξτερ.

Καὶ οἱ δυὸ, μὲ μιᾶς τότε βρέθηκαν στὰ χοντρά σχοινιά πὺ συγκρατοῦσαν τὴ σχεδιά ἀπὸ μπροστὰ καὶ ἀπὸ πίσω καὶ ἡ ἄκρη τους βρισκόταν στὰ χέρια τους.

— Εἴμαστε ἔτοιμοι! φώναξε ὁ Ντονιφάν πὺ μὲ τὸν Οὐϊλκὸξ κρατιόνταν στὸ μπροστινὸ μέρος τῆς πλατφόρμας.

Ἄφου διαπίστωσαν ὅτι ἡ σχεδιά ἀπομακρυνόταν ἀπὸ

τὴν ὄχθη, κάτω ἀπὸ τὴν ὄθησι τοῦ νεροῦ, ὁ Μπριὰν φώναξε:

— Χαλαρῶστε τ' ἀγκυροβολία!

Ἡ ἐντολή του ἐκτελέστηκε χωρὶς καθυστέρησι. Καὶ ἡ σχεδία, καθὼς ἐλευθερώθηκε, προχώρησε ἐλαφρὰ ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὄχθες, τραβώντας τὴ βαρκούλα πὺρ μουλκοῦσε.

Ἡ χαρὰ ὑπῆρξε γενικὴ ὅταν εἶδαν πὼς ἡ βαρειὰ σχεδία εἶχε μπῆ σὲ κίνησι.

Δυὸ ὥρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι, ἡ ἀπόστασις πὺρ εἶχε διατρέξει θὰ μπορούσε νὰ ὑπολογιστῇ σ' ἓνα μίλι.

Γύρω στὶς ἔντεκα ἡ ὥρα ἡ παλίρροια ἄρχισε νὰ φέρη τὰ νερὰ στὴ φυσικὴ τους ροὴ καὶ βιάστηκαν ν' ἀγκυροβολήσουν στερεὰ τὴ σχεδία γιὰ νὰ μὴν παρασυρθῇ πρὸς τὴ θάλασσα.

Βέβαια θὰ μπορούσαν νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι μὲ τὸ σούρουπο κι' ὅταν τὸ σήκωμα τῶν νερῶν θὰ γινόταν αἰσθητό. Μὰ τότε θὰ ριψοκινδύνευαν στὸ σκοτάδι. Ἀπαραίτητο, λοιπόν, νὰ καθυστεροῦσαν εἴκοσι τέσσερις ὥρες. Ἦταν προτιμώτερη αὐτὴ ἡ καθυστέρησις μπρὸς στὴν πιθανότητα νὰ διακινδυνεύσουν τὴν ἀσφάλεια τοῦ πολύτιμου φορτίου πὺρ θὰ παραδινόταν στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἔννιά, εὐθὺς μὲ τὴν ὕψωσι τοῦ «φλόκου», τὸ ταξίδι συνεχίστηκε μὲ τὶς ἴδιες συνθῆκες τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

Ἐπὶ τέλους τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς παλίρροιας πὺρ κράτησε τρεῖς ὥρες ὡς τὸ θράδυ, ἡ σχεδία ἔφθασε στὸ ὕψος τῶν νερῶν τῆς λίμνης κι' ἤρθε καὶ πλευρίσε στὴν ὄχθη τῆς καὶ μπρὸς στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου».

Ἡ ἀπόβασί τους συντελέστηκε μὲ κραυγὲς χαρᾶς τῶν μικρῶν, πὺρ γι' αὐτοὺς κάθε ἀλλαγὴ στὴν ρουτίνα τοῦ εἰκοσιτετραώρου ἰσοδυναμοῦσε μ' ἓνα νέο παιχνίδι. Ὁ Ντὸλ πήδησε πρῶτος στὴν ὄχθη καὶ τσαλαβουτοῦσε

στό νερό σάν μωσαράκι. Ἐνώ ὁ Ἰβερσον καὶ ὁ Ζένικινς ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης.

— Δὲν θὰ πᾶς μαζί τους; ρώτησε ὁ Μπριὰν τὸν ἀδελφό του.

— Ὁχι. Προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Ζάκ.

— Θὰ ἔκαμες καλύτερα νὰ ἔκαμες λίγο γυμναστική. Ἐέρεις... δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα, Ζάκ. Σοῦ συμβαίνει κάτι πού τὸ κρύβεις... Μήπως εἶσαι ἄρρωστος;

— Ὁχι, ἀδελφέ μου. Δὲν ἔχω τίποτε.

Πάντοτε αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησις πού τοῦ ἔδινε καὶ πού, φυσικά, δὲν ικανοποιοῦσε τὸν Μπριὰν. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριο.

Δὲν εἶχε ὅμως τώρα τὸν καιρό. Γιατὶ δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ οὔτε στιγμὴ, ἂν ἤθελε νὰ περάσῃ αὐτὴ τὴ νύχτα στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου».

Συνέχισαν ἐντατικὰ τὸ ξεφόρτωμα τῆς σχεδίας. Ὅλα κύλισαν καὶ γλίστησαν ἀπὸ τὸ στενὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς πού φωτιζόταν μὲ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ.

— Θὰ εἶμαστε στενόχωρα ἐδῶ μέσα! παρατήρησε ὁ Μπάξτερ πού μέτρησε τὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι! ἔκανε ὁ Γκαρνέ. Θὰ στήσουμε τὰ κρεββάτια μας τὸ ἓνα πάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὅπως γίνεται στὸ πλοῖο.

Τὰ ναυτικὰ κρεββάτια — οἱ κουκέτες — μεταφέρθηκαν πρὶν ἀπὸ τὸ γεῦμα καὶ κατόπιν στιβάχτηκαν κανονικὰ πάνω στὴν ἄμμο. Αὐτὴ ἡ ἀσχολία καὶ ἡ ἐτοιμασία τοῦ κρεββατιοῦ κάλυψε τὸ τέλος τῆς ἡμέρας.

Τὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ γιῶτ τοποθετήθηκε στὸ κέντρο τῆς σπηλιᾶς. Καὶ στὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ συγκεντρώθηκαν ὅλοι στὴ μοναδικὴ κάμαρα τῆς «Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου» πού θὰ τοὺς χρησίμευε γιὰ κρεββατοκάμαρα καὶ τραπεζαρία μαζί. Τὰ скаμνιά, τὰ καθίσματα πού δίπλωναν καὶ οἱ ἄλλες καρέκλες τοῦ «Σλούγκι» μεταφέρθηκαν ἐκεῖ συγχρόνως μὲ τοὺς πάγκους καὶ τὰ θρανία τοῦ πληρώματος. Ἔτσι οἱ νεαροὶ ὁμοτράπεζοι, μὲ τὸ σερβίρισμα τοῦ μούτσου,

ἀλλὰ καὶ τὸ δικό τους, ἔκαμαν ἓνα γεῦμα τῆς προκοπῆς.

Αὐτὴ ἡ ἡμέρα ὑπῆρξε πολὺ κουραστικὴ γιὰ τὰ παιδιά. Κι' ἀφοῦ εἶχαν ἱκανοποιήσει τὴν πείνα τους τὸ μόνο ποῦ ζητοῦσαν τώρα ἦταν νὰ κοιμηθοῦν. Μὰ πρὶν γίνῃ αὐτὸ ὁ Γκόρντον πρότεινε στοὺς συναδέλφους του νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν τάφο τοῦ Φρανσουὰ Μπωντουάν, ποῦ τώρα τοῦ εἶχαν πάρει τὴν κατοικία του.

Ἡ νύχτα εἶχε σκοτεινιάσει τὸν ὀρίζοντα τῆς λίμνης. Μόλις ἔστρεψαν τὸ ἀντέρεισμα τῆς ὄχθης, τὰ παιδιά σταμάτησαν κοντὰ σ' ἓνα ἐλαφρὸ ἀνάχωμα τοῦ ἐδάφους ὅπου ὑψωνόταν ἓνας μικρὸς ξύλινος σταυρός. Ἐκεῖ οἱ μικροὶ γονάτισαν καὶ οἱ μεγάλοι ἔσκυψαν μπρὸς σ' ἐκείνον τὸν τάφο κι' ἀπεύθυναν στὸν Θεὸ μιὰ προσευχὴ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ναυαγοῦ...

Στὶς ἐννιά τὸ βράδυ οἱ κουκέτες ἦσαν πιασμένες καὶ μόλις σκεπάστηκε ὁ καθένας, κοιμήθηκε ἀμέσως.

Τὴν ἄλλη μέρα — 9 Μαΐου — καὶ τὶς τρεῖς μέρες ποῦ ἀκολούθησαν, τὸ ξεφόρτωμα τῆς σχεδίας χρειάστηκε ὅλων τὰ μπράτσα. Ἔπρεπε, ὅ,τι κινδύνευε νὰ καταστραφῇ, νὰ μπῆ στὴ σπηλιά.

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, παρ' ὅλες τὶς ἐπείγουσες ἀσχολίες τους, τὸ κνήγι δὲν ἔλειπε. Κι' ἐπειδὴ οἱ ἀγριόπαπιες ἀφθονοῦσαν ὁ Μόκο εἶχε ἀρκετὸ φαῖ νὰ μαγειρέψῃ.

Δὲν ἔμενε πιά τώρα παρὰ ἡ διάλυσις τοῦ πρωτόγονου ποταμοπλοίου ποῦ εἶχαν κατασκευάσει. Γιατὶ τὰ ὑλικά του — σανίδες καὶ καθρόνια — θὰ μπορούσαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς «Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου». Δυστυχῶς ὅλη αὐτὴ ἡ ξυλεία δὲν μπόρεσε νὰ χωρέσῃ μέσα στὴ σπηλιά. Κι' ἂν δὲν κατάφεραν νὰ τὴν μεγαλώσουν θὰ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ κατασκευάσουν ἓνα ὑπόστεγο. Αὐτὸ τὸ σκέπτονταν πάντα εὐθύς μετὰ τὴν ὀριστικὴ τους ἐγκατάστασις στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου».

Ὅπωςδῆποτε ὁ Γκόρντον καὶ οἱ σύντροφοί του, εἶχαν ὀργανώσει τὴν καθημερινὴ ζωὴ τους μ' ἓναν κανονικὸ τρόπο. Κι' ὅταν αὐτὴ ἡ ἐγκατάστασις ὀλοκληρωνόταν ὁ

Γκόρντον λογάριαζε νὰ ρυθμίση τὸ γρηγορότερο τὰ καθήκοντα τοῦ καθενός. Καὶ κυρίως νὰ μὴν ἀφήση τοὺς μικροὺς ἀπροστάτευτους. Φυσικὰ ἐκεῖνοι θὰ ζητοῦσαν νὰ πάρουν μέρος, ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις τους, στὴν κοινὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐπιβίωσί τους. Γιατί ὅμως νὰ μὴν συνεχίζον κί' ἐδῶ τὰ μαθήματα ποὺ εἶχαν ἀρχίσει στὸ οἰκοτροφεῖο Τσέρμαν;

— Ἔχουμε κατάλληλα βιβλία ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ συνεχίσουμε τὶς σπουδές μας, εἶπε ὁ Γκόρντον. Καὶ ὅ,τι μάθαμε ἀλλὰ καὶ ὅ,τι θὰ μάθουμε ἀκόμα, θὰ ἦταν σωστὸ νὰ τὸ ἐπωφεληθoῦν καὶ οἱ μικροὶ μας σύντροφοι.

Ἐμειναν, λοιπόν, σύμφωνοι νὰ καταρτίσουν ἓνα πρόγραμμα. Κατόπιν θὰ κοίταζαν πῶς θὰ τὸ ἐφάρμοζαν.

Πράγματι ὅταν θάρχόταν ὁ χειμῶνας θὰ εἶχαν ἄσχημες ἡμέρες ν' ἀντιμετωπίσουν. Τότε, μικροὶ καὶ μεγάλοι, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ξεμυτίσουν ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν κάτι νὰ κάνουν. Στὸ μεταξὺ ὅ,τι ἀνησυχοῦσε κυρίως τοὺς φιλοξενούμενους στὴ «Σπηλιά τοῦ Γάλλου», ἦταν ὁ στενὸς χῶρος αὐτῆς τῆς μοναδικῆς αἴθουσας ὅπου ἦσαν ὅλοι ὑποχρεωμένοι νὰ συνωστίζονται. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ σκεφθοῦν χωρὶς καθυστέρησι πῶς θ' ἄβρισκαν τὸν τρόπο νὰ δώσουν στὴ σπηλιά τὶς ἱκανοποιητικὲς διαστάσεις.

Στὶς ἐκδρομές τους οἱ νεαροὶ κυνηγοί, εἶχαν πολλὰ φορὲς κοιτάξει στὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ, μήπως κί' ἀνακαλύψουν πουθενὰ καμμιά ἄλλη σπηλιά. Κί' ἐπειδὴ οἱ ἔρευνές τους αὐτὲς δὲν κατέληγαν σὲ τίποτε, ὤφειλαν νὰ ἐπανεξετάσουν τὸ σχέδιο νὰ μεγαλώσουν τὴ σημερινή τους κατοικία. Φυσικὰ, μέσα σὲ βράχο, αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ ἦταν ἀκατόρθωτη, μὰ σὲ τοῦτο τὸ ἀσβεστῶδες ἔδαφος ποὺ τὸ σκάψιμο ἦταν εὐκόλο, δὲν παρουσιάζονταν δυσκολίες. Ἄλλωστε λίγο ἐνδιέφερε πόσο θὰ διαρκοῦσε ἡ ἐκσκαφή. Ἐργαλεῖα πάντως ὑπῆρχαν ἀρκετά. Ἀπόδειξις ὅτι στὸ λεπτὸ εἶχαν μεταρρυθμίσει τὸ τοίχωμα γιὰ νὰ ἐγκαταστήσουν τὴν κουζίνα καὶ τὸν φοῦρνο. Ἐξ' ἄλλου ὁ Μπάξτερ εἶχε κιάλας

μπορέσει χωρίς δυσκολία νὰ μεγαλώσῃ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς σὲ τρόπο πού νὰ μπορέσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ κανονικὰ καὶ μὲ ὅλο τὸν σιδερένιο ἐξοπλισμό της, μία ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ «Σλούγκι». Ἐπὶ πλέον δεξιά καὶ ἀριστερά, στὴν εἴσοδο, ἔγιναν δυὸ ἀνοίγματα στὸ τοίχωμα καὶ σφηνώθηκαν δυὸ στενὰ παράθυρα.

Ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα ὅμως εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ ἄσχημος καιρός. Κι' ἐπειδὴ συχνὰ διημέρευαν μέσα στὴ σπηλιά οἱ νεαροὶ ναυαγοὶ μποροῦσαν ν' ἀναλάβουν τὴν διεύρυνσί της.

Ἄρχισαν τὸ σκάψιμο τὴν 27 Μαΐου. Πρῶτα στὸ δεξιὸ τοίχωμα. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, ἡ δουλειὰ πῆγαινε καλά. Τὸ ἔδαφος ἦταν μαλακὸ καὶ κοβόταν καὶ μὲ τὸ μαχαίρι. Ἐπίσης φρόντιζαν, ὅσο προχωροῦσαν στὴν ἐσκαφή, νὰ τὸ στερεώνουν ἐσωτερικὰ μὲ ξυλεία. Εὐκόλῃ δουλειὰ κι' αὐτή.

Φυσικὰ ἡ πρόοδος τῆς ἐσκαφῆς γινόταν μὲ ἀργὸ ρυθμὸ γιὰ νὰ μὴν συμβῆ καμμιά πτώσις χώματος. Πάντως τὸ ἀνοίγμα πού εἶχε γίνει ἔφτασε τὰ δυὸ μέτρα βάθος.

Ὅταν τὸ ἀπόγευμα τῆς 30 Μαΐου προξενήθηκε ἓνα ἀπρόσμενο συμβάν:

Ὁ Μπριάν, μαζεμένος καθὼς ἦταν στὸ βάθος, πίστεψε πὼς ἄκουσε ἓναν θόρυβο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐδάφους.

Διέκοψε τὸ σκάψιμο γιὰ ν' ἀφουγκραστῆ προσεκτικὰ. Ὁ θόρυβος ξανάρθε στὸ αὐτί του.

Ἀποτραβήχτηκε στὸ διάδρομο καὶ πλησίασε τὸν Γκόρντον καὶ τὸν Μπάξτερ πού βρισκόνταν στὴ εἴσοδο γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ γνωστὸ τὸ περιστατικὸ. Δὲν εἶχαν μεσολαβήσει παρὰ μερικὲς στιγμὲς.

— Φαντασίες! ἔκαμε ὁ Γκόρντον μὸλις ἄκουσε. Θὰ μέρδεψε τοὺς θορύβους.

— Πάρε τὴ θέσι μου, Γκόρντον, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν καὶ βάλε ἐσὺ τ' αὐτί σου στὸν «καθρέφτη», καὶ ἀφουγκράσου...

Ὁ Γκόρντον πήγε στὸ στενὸ διάδρομο καὶ ξαναγύρισε σὲ μερικὲς στιγμὲς.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο!.. εἶπε. Κι' ἐγὼ ἄκουσα κάτι σὰν μακρινὰ μουγγρίσματα.

— Τί μπορεῖ νὰ εἶναι;

— Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν Ντονιφὰν καὶ τοὺς ἄλλους.

Τοὺς τὸ εἶπαν καὶ προχώρησαν στὸ στενὸ διάδρομο γιὰ ν' ἀφουγκρασθοῦν κι' ἐκεῖνοι: Ὁ Μπριάν, ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Γκαρνέ. Μὰ ὁ μυστηριώδης ἦχος εἶχε σταματήσει.

Ὅπωςδήποτε ἀποφασίστηκε νὰ μὴν διακοπῆ ἡ ἐργασία. Κι' ὅταν τελείωσαν τὸ γεῦμα τους, ξανάρχισαν τὸ σκάψιμο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ καθένας βρέθηκε στὸ πόδι ἀπὸ πολὺ πρωῒ. Ὁ Μπάξτερ καὶ ὁ Ντονιφὰν σύρθηκαν ὡς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου... Ὁ παραμικρὸς ἦχος δὲν ἀκουγόταν.

— Ἄς πιάσουμε ξανὰ τὴ δουλειά μας, εἶπε ὁ Μπριάν.

— Ναί, συμφώνησε ὁ Μπάξτερ. Θὰ ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ σταματήσουμε, ἂν ἀκούσουμε ξανὰ κανέναν ὑποπτο θόρυβο.

Τὸ σκάψιμο ξανάρχισε καὶ συνεχίστηκε ὅλη τὴν ἡμέρα. Δὲν ἄκουσαν ὁμῶς πιά τοὺς θορύβους τῆς προηγούμενης ἡμέρας. Ὁ Μπάξτερ ἐν τούτοις ἔκαμε μία παρατήρηση: Ὅτι τὸ τοίχωμα, πού ὡς τότε ἡ ἠχητικὴ του ἦταν ζωνηρή, τώρα μὲ τὸ σκάψιμο ἄρχισε ν' ἀκούγεται ὑπόκοφα.

Ἡ ὑπόθεση τῆς ὑπάρξεως μιᾶς δευτέρης σπηλιᾶς πού νὰ συνδέεται μὲ τὴν πρώτη, δὲν παρουσιαζόταν ὡς ἀπαράδεκτη. Καλύτερα μάλιστα νὰ ὑπῆρχε μιὰ τέτοια περίπτωση, πού τὴν εὐχόνταν ἄλλωστε. Γιατὶ ἔτσι δὲν θὰ κουράζονταν νὰ μεγαλώσουν αὐτὴν ἐδῶ. Ἐπόμενο, λοιπόν, νὰ βάλουν ὅλα τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ τὸ διαπιστώσουν αὐτό. Πράγματι αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἦταν ἀπὸ τίς πιὸ κουραστικὲς γιὰτὶ ὅλοι δούλεψαν σκληρά. Οἱ μεγάλοι ἔσκαβαν μὲ τὴ σειρὰ καὶ οἱ μικροὶ μετέφεραν ἔξω τὰ χῶματα.

Ἐπίσης τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ἡ δουλειὰ συνεχίστηκε μὲ τὸν ἴδιο ταχὺ καὶ σκληρὸ ρυθμὸ.

Ἦταν δύο ἡ ὥρα ὅταν ὁ Μπριὰν ἄφησε ἓνα ἐπιφώ-
νημα ἐκπλήξεως. Ἡ σκαπάνη του εἶχε διασχίσει τὸ ἀσβε-
στόχωμα ποὺ κατρακύλησε καὶ τὸν ἄφησε νὰ δῆ ἓνα ἀρκε-
τὰ μεγάλο ἄνοιγμα.

Ὁ Μπριὰν ἔτρεξε κοντὰ στοὺς συναδέλφους του ποὺ δὲν ἤξεραν τί νὰ σκεφθοῦν... Ἄρπαξε τότε ἓνα φα-
νάρι καὶ προχώρησε μέσα στὸ στενὸ χῶρο τῆς ἐκσκαφῆς. Τὸν ἀκολούθησαν ὁ Γκόρντον, ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐϊλκὸξ,
ὁ Μπάξτερ καὶ ὁ Μόκο. Σὲ λίγο ὅλοι βρέθηκαν μέσα σ'
ἓνα σκοτεινὸ χῶρο ὅπου δὲν ἔμπαινε κανένα φῶς. Ἐπρό-
κειτο γιὰ μιὰ δευτέρη σπηλιὰ ποὺ στὸ ὕψος καὶ στὸ πλά-
τος εἶχε τὶς διαστάσεις μὲ τὴν «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου»,
ἀλλὰ ἦταν πολὺ πιὸ βαθειά. Ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ κοιλότητα δὲν
φαινόταν νὰ ἔχη καμμιά ἐπικοινωνία μὲ τὸ ἐξωτερικόν,
ὑπῆρχε φόβος ἡ ἀτμόσφαιρα νὰ ἦταν δηλητηριασμένη,
ἢ ἀκατάλληλη. Ἡ νὰ μὴν ὑπῆρχε διόλου ἀέρας. Ἐπειδὴ
ὅμως ἡ φλόγα τοῦ φαναριοῦ ἄναβε κανονικά, αὐτὸ σήμαι-
νε ὅτι ἔμπαινε ἐκεῖ μέσα ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας.

Μὲ πόσο ζῆλο καταπιάστηκαν στὸ ἔργο τῆς μετατρο-
πῆς τοῦ στενοῦ καὶ τυφλοῦ διαδρόμου σ' ἓναν διάδρομο
πραγματικὸ καὶ χρήσιμο! Στὸν δεύτερο αὐτὸ ὑπόγειο χῶρο
ἔδωσαν τ' ὄνομα «Χῶλ». Ἄλλωστε οἱ διαστάσεις του δι-
καιολογοῦσαν αὐτὴ τὴν ὀνομασία.

Ἐπειδὴ ἡ ἀποθήκη τῶν κρασιῶν καὶ τῶν ἄλλων ὑ-
γρῶν τακτοποιήθηκε πλάγια στὸ διάδρομο, μπόρεσαν ὅλο
τὸ ἄλλο ὑλικὸ νὰ τὸ μεταφέρουν σ' αὐτὸ τὸ χῶλ. Γινόταν
ἐπίσης χρῆσις τοῦ χῶλ γιὰ ὑπνωτήριο κι' ἐργαστήριο. Ἐ-
νῶ τὴν πρώτη αἴθουσα θὰ τὴν χρησιμοποιοῦσαν γιὰ κου-
ζίνα, γραφεῖο κι' ἐστιατόριο. Ὁ Γκόρντον μάλιστα εἶπε
νὰ τὴν ὀνομάσουν «Αἴθουσα Ἀποθήκης», πρότασις ποὺ
ἔγινε δεκτὴ ἀπ' ὅλους.

Πρῶτα - πρῶτα ἔβγαλαν τὰ κρεββάτια καὶ τὰ τοπο-
θέτησαν συμμετρικὰ κάτω στὴν ἄμμο τοῦ χῶλ, ὅπου ὑπῆρ-

χε ἀρκετὸς χώρος. Κατόπιν τακτοποίησαν τὴν ἐπίπλωσι τοῦ «Σλούγκι». Τὶς σόμπες τοῦ γιῶτ τὶς ἐγκατέστησαν σὲ τρόπο πὸν νὰ ζεσταίνουιν αὐτὸ τὸ τεράστιο δωμάτιο. Συγχρόνως ἄδειασαν τὴν εἴσοδο, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς λίμνης, γιὰ νὰ βάλουν ἐκεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πόρτες τῆς σκούνας. Ἐπιπλέον πλάϊ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα ἔκαμαν δυὸ ἀνοίγματα γιὰ νὰ μπαίνει ἀρκετὸ φῶς στὸ χῶλ, πὸν ὅταν νύχτωνε φωτιτόζαν μ' ἓνα φανάρι κρεμασμένο στὸ θόλο του.

Γιὰ τὶς τακτοποιήσεις αὐτὲς χρειάστηκαν δεκαπέντε μέρες. Εἶχαν δὲ τὴν ἄνεση τοῦ χρόνου νὰ τὶς κάνουν. Γιατὶ ὁ καιρὸς θ' ἄλλαξε κατόπιν.

Πράγματι ἦταν τόση ἡ ὀρμὴ τοῦ ἀνέμου πού, παρὰ τὴν προστασία πὸν τοὺς παρείχε ὁ βράχος, σήκωνε σὰν θάλασσα τὰ νερὰ τῆς λίμνης. Εὐτυχῶς οὔτε τὸ «χῶλ» οὔτε ἡ «ἀποθήκη» ἦταν ἄμεσα ἐκτεθειμένα στοὺς χειμάρρους αὐτοὺς τῶν νερῶν. Ἐπίσης οἱ σόμπες καὶ ὁ φουῆνος τῆς κουζίνας λειτουργοῦσαν ἱκανοποιητικά...

Τὸ βράδυ τῆς 10 Ἰουνίου καὶ μετὰ τὸ δεῖπνο, ὅλοι εἶχαν μαζευτῆ γύρω ἀπὸ τὶς ἀναμμένες σόμπες καὶ ἡ συζήτησις τὸ ἔφερε νὰ δώσουν ὀνόματα στὶς γεωγραφικὲς τοποθεσίεις τοῦ νησιοῦ.

— Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ χρήσιμο καὶ πολὺ πρακτικὸ, εἶπε ὁ Μπριάν.

— Ναί, νὰ δώσουμε ὀνόματα! φώναξε ὁ Ἰβερσον. Καὶ μάλιστα νὰ διαλέξουμε ὀνόματα πολὺ ὠραῖα!

Αὐτὴ τὴν πρότασι ὅλη τὴν δέχτηκαν μὲ χαρά. Καὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ φρεσκάρουιν τὴν φαντασία τους γιὰ νὰ βροῦν τὰ κατάλληλα ὀνόματα.

— Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἔχουμε τὸν κόλπο «Σλούγκι», ὅπου ἐξώκειλε τὸ γιῶτ μας, ἄρχισε ὁ Ντονιφάν. Νομίζω. λοιπόν, ὅτι αὐτὸ τ' ὄνομα πρέπει νὰ τὸ κρατήσουμε. Ἄλλωστε τὸ ἔχουμε συνηθίσει.

— Βεβαίως, ἀπάντησε ὁ Κρός.

— Ἐπίσης καὶ στὴ σπηλιά μας νὰ δώσουμε τ' ὄνομα «Σπηλιά τοῦ Γάλλου», πρόσθεσε ὁ Μπριάν. Γιὰ νὰ θυ-

μόμαστε τὸ ναυαγὸ πὸν τοῦ πήραμε τὴν κατοικία.

Δὲν ὑπῆρξε καμμιά ἀντίρρησης. Ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸν Ντονιφάν, ἐπειδὴ ἡ πρότασις ἦταν τοῦ Μπριάν.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Οὐϊλκόξ, πῶς θὰ ὀνομάσουμε τὸ ποτάμι πὸν χύνεται στὸν κόλπο «Σλούγκι»;

— Ζηλανδία, πρότεινε ὁ Μπάξτερ... Αὐτὸ τ' ὄνομα θὰ μᾶς θυμίζει τὴν πατρίδα μας.

— Δεκτό!... Δεκτό!

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ πέρα. Ἦταν τοῦ Γκαρνέ.

— Καὶ τὴ λίμνη; ρώτησε.

— Ἀφοῦ στὸ ποτάμι δώσαμε τ' ὄνομα τῆς πατρίδας μας, τῆς Ζηλανδίας, ἄς δώσουμε στὴ λίμνη ἓνα ὄνομα πὸν νὰ μᾶς θυμίζει τὶς οἰκογενεῖές μας. Ἄς τὴν βαφτίσουμε «Λίμνη τῆς Οἰκογενείας»!

Κι' αὐτὸ τ' ὄνομα ἔγινε δεκτὸ μὲ ζητωκραυγές.

Ὅπως βλέπετε, ἡ συμφωνία ἦταν πλήρης. Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν τῶν ἴδιων αἰσθημάτων βαφτίστηκε καὶ τὸ βουνὸ τῆς ἀκτῆς Ὁκλαν. Τὸ ἀκρωτήριο δὲ πὸν κατέληγε αὐτὴ ἡ ἀπόκρημνη ἀκτὴ καὶ πὸν ἀπὸ τὴν κορυφὴ του ὁ Μπριάν εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ θάλασσα στ' ἀνατολικά, τ' ὠνόμασαν, μὲ δική του πρότασι ἡ «Ψεύτικη Θάλασσα».

Νὰ καὶ οἱ ἐπόμενες ὀνομασίες πὸν ἔδωσαν μὲ γενικὴ ἔγκρισι:

«Δάσος τῶν παγίδων», ὠνόμασαν τὸ δάσος πὸν εἶχαν διασχίσει καὶ εἶχε παγιδευτῆ ὁ Ντόλ. «Δάσος τῶν βάλτων», τὸ ἄλλο μέρος πὸν βρισκόταν ἀνάμεσα στὸν κόλπο «Σλούγκι» καὶ στὸ βουνό. Καὶ «Νότιος βάλτος», τὰ βαλτονέρια πὸν κάλυπταν ὅλο τὸ βορεινὸ μέρος τοῦ νησιοῦ. «Ποτάμι μὲ τὸ ἀνάχωμα», τὸ μικρὸ ποτάμι μὲ τὶς πέτρες. «Ἀκτὴ τῆς καταγίδας», τὴν ἀκτὴ ὅπου ἐξώκειλε τὸ γιῶτ. Τέλος «Γῆπεδο τῶν Σπόρ», ὠνόμασαν τὴν ἔκτασι πὸν ἄρχιζε ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς λίμνης καὶ σχημάτιζε μὲρὸς στὴ δευτέρη σπηλιὰ — τὸ χῶλ — ἓνα εἶδος πελούζας πὸν θὰ προωριζόταν γιὰ γυμναστήριο.

Ὅσον ἀφορᾶ τὶς ἄλλες τοποθεσίες τοῦ νησιοῦ θὰ τὶς βάφτιζαν εὐθὺς μόλις τὶς γνώριζαν καὶ ἀνάλογα μὲ τὰ γεγονότα ποὺ θὰ μεσολαβοῦσαν ἐκεῖ.

Ὡστόσο θεώρησαν σωστὸ νὰ δώσουν ἀκόμα ἀπὸ ἓνα ὄνομα στὰ μικρότερα ἀκρωτήρια ποὺ ἀναγράφονταν στὸν χάρτη τοῦ Φρανσουὰ Μπωντουάν. Ἔτσι βάφτισαν τὴ βορεινὴ ἄκρη τοῦ νησιοῦ, «Βόρειο Κατάρτι», καὶ τὴ νότια ἄκρη, «Νότιο Κατάρτι». Τέλος συμφώνησαν νὰ δώσουν στὶς τρεῖς προεξοχές τοῦ ἐδάφους στὰ δυτικά, τὶς ὀνομασίες «Γαλλικὸ» ἀκρωτήριο, «Βρεταννικὸ» ἀκρωτήριο καὶ «Ἀμερικανικὸ» ἀκρωτήριο. Γιὰ νὰ τιμήσουν τὰ τρία ἔθνη — τὴ Γαλλία, τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἀμερικὴ — ποὺ ἀντιπροσωπεύονταν στὴ μικρὴ ἀποικία.

Ἀποικία! Ναί! Αὐτὴ ἡ λέξις προτάθηκε τότε γιὰ νὰ τοὺς θυμίζῃ ὅτι ἡ ἐγκατάστασίς τους δὲν εἶχε πιά προσωρινὸν χαρακτήρα. Φυσικὰ ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦταν τοῦ Γκόρτον ποὺ πάντοτε σκεπτόταν νὰ ὀργανώσῃ τὴ ζωὴ σὲ αὐτὸ τὸ νέο καὶ παρθένο ἔδαφος, καὶ ὄχι νὰ ἐπιζητῇ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Ναί! Αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν ἦσαν πιά οἱ ναυαγοὶ τοῦ «Σλούγκι» ἀλλὰ οἱ ἀποικοὶ τοῦ νησιοῦ.

Ἀλλὰ ποιοῦ νησιοῦ;.. Ἐπρεπε πρῶτα νὰ τὸ βαφτίσουν καὶ αὐτό.

— Ἐ, λοιπόν, πρότεινε ὁ Κοστάρ. Ἀφοῦ εἴμαστε μαθηταὶ τοῦ οἰκοτροφέου Τσέρμαν, ἅς ὀνομάσουμε τὸ νησι «Τσέρμαν».

Δὲν μπορούσαν νὰ βροῦν καλύτερο ὄνομα. Ἔτσι τὸ ὑποδέχτηκαν ὅλοι μὲ χειροκροτήματα.

Ἡ Νῆσος «Τσέρμαν»! Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχε ἓνα γεωγραφικὸ νόημα καὶ θὰ μπορούσε νὰ φιγουράρῃ ἐπάξια στὸν Ἀτλαντα τοῦ μέλλοντος.

Ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος τελείωσε μὲ τὴν ἱκανοποίησι ὅλων καὶ ἤρθε ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως, ὅταν ὁ Μπριὰν ἔλαβε τὸ λόγο.

— Συνάδελφοί μου, ἄρχισε, τώρα ποὺ δώσαμε ἓνα ὄνο-

μα στὸ νησί μας δὲν θὰ ἦταν λογικὸ νὰ διαλέξουμε ἓναν ἀρχηγὸ νὰ τὸ κυβερνᾷ;

— Ἐναν ἀρχηγό; ἔκαμε ξαφνιασμένος ὁ Ντονιφάν.

— Ναί. Θαρρῶ πὼς ἔτσι θὰ ἦταν καλύτερα, ἀπάντησε ὁ Μπριάν. Ἐνας ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ ἔχη κάποια ἐξουσία πάνω στοὺς ἄλλους.

— Ναί... Χρειάζεται ἓνας ἀρχηγός! Νὰ τὸν ἀνακηρύξουμε! φώναζαν συγχρόνως μικροὶ καὶ μεγάλοι.

— Ὠραία, εἶπε τέλος ὁ Ντονιφάν. Ἄς ὀνομάσουμε ἓναν ἀρχηγό. Μὲ τὸν ὄρο ὅμως νὰ εἶναι ἀρχηγὸς γιὰ ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα.... Γιὰ ἓνα χρόνο, νὰ ποῦμε.

— Καὶ πὺ θὰ μπορῆ νὰ ἐκλεγῆ ξανά, πρόσθεσε ὁ Μπριάν.

— Σύμφωνοι! Καὶ ποιὸν ν' ἀνακηρύξουμε ἀρχηγό; ρώτησε ὁ Ντονιφάν ἀνήσυχος.

Ἦταν φανερὸ πὼς τὸ ξηλόφθονο παιδί εἶχε μόνον ἓναν φόβο: ὅτι ἡ ἐκλογὴ θὰ ἦταν ὑπὲρ τοῦ Μπριάν. Μὰ γρήγορα γελάστηκε σ' αὐτό.

— Ποιὸν νὰ ὀνομάσουμε ἀρχηγό; ρώτησε κι ὁ Μπριάν... Μὰ τὸν πιὸ σκετὸ ἀπ' ὅλους... Τὸν συνάδελφό μας Γκόρντον.

— Ναί, ναί!.. Ζήτη ὁ Γκόρντον!

Νά, λοιπόν, μὲ ποιὸ τρόπο ὁ Γκόρντον ἀνακηρύχθηκε ἀρχηγὸς τῆς μικρῆς ἀποικίας τῆς νήσου Τσέρμαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Οἱ πρῶτες ἐξερευνήσεις

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ μῆνα — τὸν Μάιο — στὶς ἀκτὲς τῆς νήσου Τσέρμαν εἶχε ἀρχίσει σταθερὰ ἡ χειμερινὴ περίοδος. Ἐπίσης, γιὰ νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ μὲ τοὺς καλύτερους ὄρους, ὁ Γκόρντον ἔκαμε ἓνα πρόγραμμα καθημερινῆς ἀσχολίας. Πρόγραμμα πὺ τὸ στήριζε στὶς

ἀκόλουθες ἀρχές πού ἀποτελοῦν τὴ βᾶσι τῆς ἀγγλο-σαξωνικῆς ἀγωγῆς:

«Κάθε φορὰ πού σᾶς τρομάζει ἓνα πράγμα, νὰ τὸ ἐκτελῆτε».

«Ποτὲ μὴν χάνετε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνετε μιὰ δυνατὴ προσπάθεια».

«Μὴν περιφρονεῖτε κανέναν κόπο γιατί δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὸν τίποτε ἄχρηστο».

Βάζοντας αὐτὲς τὶς συνταγὲς σ' ἐφαρμογή, τὸ σῶμα γίνεται γερὸ καθὼς καὶ ἡ ψυχὴ.

Νά, λοιπόν, τί συμφωνήθηκε ἀφοῦ πῆρε τὴν ἔγκρισι τῆς μικρῆς ἀποικίας:

Δυὸ ὄρες τὸ πρωῖ καὶ δυὸ ὄρες τὸ βράδυ, δὲν θὰ ὑπῆρχε δουλειὰ γιὰ κανέναν μέσα στὸ χῶλ. Μὲ τὴ σειρὰ τους ὁ Μπριάν, ὁ Ντονιφάν, ὁ Κρός, ὁ Μπάξτερ, ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Οὐὲμπ θὰ παραδίδουν μαθήματα στοὺς συναδέλφους τους. Θὰ τοὺς διδάσκουν μαθηματικά, γεωγραφία καὶ ἱστορία, βοηθώντας τοὺς ἐπίσης σὲ μερικὰ κλασσικὰ ἔργα ὥστε νὰ μορφώνονται ἀνώτερα. Ἐπὶ πλέον, δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα — τὴν Κυριακὴ καὶ τὴν Πέμπτη — θὰ γινόταν μιὰ διάλεξις, π.χ. πάνω σ' ἓνα ἐπιστημονικὸ, ἱστορικὸ ἢ ἀκόμα καὶ σύγχρονο θέμα.

Ὁ Γκόρντον, σὰν ἀρχηγός, ἀνέλαβε τὴν αὐστηρὴ τήρησι τοῦ προγράμματος. Δὲν θὰ δεχόταν δὲ τροποποιήσεις παρὰ μόνον σ' ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις.

Ἐπίσης πάρθηκε καὶ μιὰ ἄλλη ἀπόφασις: νὰ κρατιέται ἓνα ἡμερολόγιο. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ προσφέρθηκε ὁ Μπάξτερ. Ἔτσι χάρις σ' αὐτὸν «Τὸ ἡμερολόγιο τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου» θὰ κρατιόταν μὲ λεπτομερῆ ἀκρίβεια.

Μιὰ ἄλλη δουλειά, ὄχι λιγώτερο σπουδαία καὶ πού ἔπρεπε νὰ γίνεται χωρὶς ἀναβολή, ἦταν τὸ πλύσιμο τῶν ρούχων. Εὐτυχῶς σαποῦνι ὑπῆρχε ἀφθονο. Στὸ καθῆκον δὲ αὐτὸ ὁ Μόκο ἦταν πρόθυμος.

Τὸν μῆνα Ἰούνιο τὸ κρὺο ὀλοένα καὶ δυνάμωνε. Τὸ

βαρόμετρο κατέβαινε διαρκῶς καὶ στὸ τέλος Ἰουνίου ἄρχισε νὰ χιονίζει καὶ νὰ τὸ στρώνη. Τὸ χιόνι ἔφτασε τὸ μισὸ μέτρο καὶ τὸ βάδισμα πάνω σ' αὐτὸ ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο.

Οἱ νεαροὶ ἄποικοι ἀποκλείστηκαν ἀναγκαστικὰ μέσα στὴ σπηλιὰ δεκαπέντε μέρες, δηλαδὴ ὡς τὶς 9 Ἰουλίου.

Ὅ,τι τοὺς ἀπασχολοῦσε περισσότερο αὐτὴ τὴν περίοδο ἦταν ἡ φροντίδα τῆς τροφοδοσίας τῆς μικρῆς ἀποικίας. Γιατὶ τὸ κυνήγι καὶ τὸ ψάρεμα δὲν προμήθευαν πιά τὴ συνηθισμένη τους ἀναλογία. Μὲ τὶς δύσκολες αὐτὲς συνθήκες ὁ Μόκο ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ σπαταλᾷ τὶς προμήθειες τοῦ γιῶτ. Φυσικὰ γιὰ τὴ διάθεση αὐτὴ ὁ Γκόρντον ἔδινε μὲ δυσκολία τὴν ἄδεια. Ὅστοςο ὑπῆρχε ἀρκετὸ στὸκ ἀπὸ ἀγριόπαπιες ποὺ εἶχαν κλειστῆ σὲ βαρέλια, ἀφοῦ μισοψήθησαν. Ἔτσι ὁ Μόκο μπορούσε νὰ τὶς χρησιμοποιοῦσῃ ἐπειδὴ ἀρκετὲς διατηροῦνταν στὸ ἀλάτι. Μὴν ξεχνᾶμε ὅμως ὅτι ἡ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου» εἶχε δεκαπέντε στόματα νὰ ταΐσῃ, καὶ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν πείνα παιδιῶν ἀπὸ ὀκτῶ ὡς δεκατεσσάρων χρόνων. Πάντως, ὅλοι αὐτὸν τὸν χειμῶνα δὲν εἶχαν στερηθῆ ἔντελῶς τὸ νοπὸ κρέας. Ὁ Οὐϊλκὸξ εἶχε εἰδικευθῆ στὴν κατασκευὴ καὶ τὸ στήσιμο παγίδων ποὺ τὶς ἔστηνε στὴν ὄχθη. Οἱ παγίδες αὐτὲς ἦσαν ἀπλὲς στὴν κατασκευὴ τους, ὡστόσο ἔπιαναν τακτικὰ πουλιὰ καὶ μικρὰ ζῶα.

Μὲ τὴν βοήθεια τῶν συναδέλφων του, ὁ Οὐϊλκὸξ ἄπλωνε τὰ δίχτυα τοῦ «Σλούγκι», ἀνεβασμένος πάνω σὲ ψηλοὺς πασσάλους. Μέσα δὲ στοὺς βρόγγχους αὐτῶν τῶν ἀραχνοῦφαντων τουλπανιῶν, τὰ πουλιὰ τῶν βάλτων ἔπεφταν σὲ μεγάλον ἀριθμὸ. Καὶ ἐνῶ τὰ περισσότερα μπορούσαν νὰ ξεφύγουν ἀπ' αὐτὰ τὰ δίχτυα ποὺ ἦσαν πολὺ μικρὰ γιὰ ἓνα ἐναέριο ψάρεμα, ὑπῆρχαν μέρες ποὺ ἔπιαναν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐπαρκέσουν σὲ δυὸ κανονικὰ γεύματα.

Τὴν 15 Ἰουλίου — σύμφωνα μὲ τὸ ἡμερολόγιο — ἦταν τοῦ ἀγίου Ἡλία. Λοιπόν, στὴν Ἀγγλία, ὁ ἅγιος Ἡλίας, ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν ἅγιο Σουλπίκιο στὴν Γαλλία.

— Παιδιά! εἶπε ὁ Μπριάν τότε. "Ἄν βρέξει σήμερα θὰ ἔχουμε βροχὴ ἐπὶ σαράντα μέρες.

— Λίγο μὲ νοιάζει, μὰ τὴν πίστη μου, ἀποκρίθηκε ὁ Σέρβις. Ξέρω ὅτι βρισκόμαστε στὴν ἄσχημη σαιζόν. "Ἄχ! νὰ ἦταν καλοκαίρι!

Πράγματι οἱ κάτοικοι τοῦ αὐστραλιανοῦ ἡμισφαιρίου δὲν ἀνησυχοῦν διόλου ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι πού μποροῦν νὰ ἔχουν ὁ ἅγιος Σουλπίκιος ἢ ὁ ἅγιος Ἡλίας, πού εἶναι ἅγιοι χειμωνιάτικοι γιὰ τὴν νότια ἐκείνη περιοχὴ τῆς γῆ-νης σφαίρας.

Ὡστόσο ἡ βροχὴ δὲν ἐπέμενε. Οἱ ἄνεμοι ξαναπῆραν τὴν νοτιο-ἀνατολική τους κατεύθυνσι, καὶ τὰ κρύα ἦσαν ἀκόμα τόσο δυνατὰ πού ὁ Γκόρντον δὲν ἐπέτρεπε πιά νὰ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Πράγματι στὰ μισὰ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ Αὐγούστου τὸ βαρόμετρο ἔπεσε στὸ μηδέν.

Εἶχαν ἀκόμα νὰ περάσιν δεκαπέντε δύσκολες μέρες. "Ὀλοι, λίγο ἢ πολύ, ὑπέφεραν ἀπὸ τὸν περιορισμὸ καὶ τὴν ἀκίνησία. Ὁ Μπριάν ἔβλεπε μὲ ἀνησυχία τὰ ὠχρὰ πρόσωπα τῶν μικρῶν. Τὸ χρῶμα τῆς ὑγείας εἶχε ἐξαφανιστῆ.

Στις 16 Αὐγούστου ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις ἔδειξε τάσεις ἀλλαγῆς στὸ καλύτερο καὶ ὁ ἄνεμος πῆρε σταθερὰ δυτικὴ κατεύθυνσι. Ἐπίσης τὸ βαρόμετρο ἀνέβηκε δυὸ - τρεῖς βαθμούς. Ἔτσι ἡ θερμοκρασία ἦταν ὑποφερτή. Τότε ὁ Ντονιφάν, ὁ Μπριάν, ὁ Σέρβις, ὁ Οὐίλκὸξ καὶ ὁ Μπάξτερ σκέφθηκαν νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομὴ ὡς τὸν κόλπο τοῦ Σλούγκι. Ξεκινώντας πολὺ πρωτὶ θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ ἴδιο βράδυ.

Λογάριαζαν νὰ ἐξακριβώσουν ἂν στὴν ἀκτὴ δὲν ἔκαναν πιά τὴν ἐπίσκεψί τους οἱ φώκιες καὶ τὰ περιέργα θαλασσοπούλια πού κατέφευγαν τακτικὰ στὶς ἀνταρκτικὲς περιοχές. Συγχρόνως θ' ἀντικαθιστοῦσαν τὴ σημαία πού εἶχαν τοποθετήσῃ πρὶν στὸν τόπο τοῦ ναυαγίου καὶ πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε κουρελιαστῆ.

Ὁ Γκόρντον ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του. Τοὺς συνέ-

στησε ὁμως νὰ ἐπιστρέψουν πρὶν νυχτώσῃ. Ἔτσι ἡ μικρὴ ὁμάδα ἀνεχώρησε τὸ πρωὶ τῆς 19 Αὐγούστου καὶ πρὶν ἀκόμα ξημερώσῃ Ἡ ἀπόστασις ἦταν ἕξι μίλια ὡς τὴν ἀκτὴ· δηλαδὴ περὶ τὰ δέκα χιλιόμετρα. Ἔτσι δὲν θὰ τοὺς ἀνησχοῦσαν τὰ ξεκούραστα πόδια τους.

Αὐτὴ ἡ διαδρομὴ ἦταν εὐκόλῃ γιατί οἱ βάλτοι στὸ δάσος ἦταν παγωμένοι καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τοὺς ἀποφεύγουν καὶ νὰ χάνουν καιρό. Ἔτσι, πρὶν ἀπὸ τὶς ἐννιά τὸ πρωὶ ὁ Ντονιφὰν καὶ οἱ συνάδελφοί του ἔβγαιναν στὴν ἀκτὴ.

Ἄφου ἔφαγαν κάτι ἀπὸ τὶς λίγες προμήθειες ποὺ εἶχαν μαζί τους, τὰ παιδιά πλησίασαν γιὰ νὰ παρατηρήσουν τὸν κόλπο σὲ ὅλη του τὴν ἔκτασι. Στὴν ἀμμουδιά ὑπῆρχε πάγος δυὸ ὡς τρία πόδια, καὶ ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὴ σκούνα εἶχε ἐξαφανιστῆ κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ πυκνὸ στρῶμα τοῦ πάγου.

Ὅσο γιὰ τὴν θάλασσα αὐτὴ ἦταν πάντοτε ἔρημη ὡς τὸ ἀκρότατο ὄριο αὐτοῦ τοῦ ὀρίζοντα ποὺ ὁ Μπριὰν δὲν εἶχε πιά ξαναδῆ ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Καὶ πέρα ἀπὸ ἐκεῖ — ἑκατοντάδες μίλια μακρὰ — βρισκόταν ἡ Νέα Ζηλανδία, ποὺ δὲν ἐγκατέλειπαν τὶς ἐλπίδες ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπαν ξανά κάποια μέρα.

Ὁ Μπάξτερ τότε ἀσχολήθηκε πῶς νὰ στηρίξῃ καὶ νὰ ὑψώσῃ μιὰ καινούργια σημαία ποὺ εἶχε φέρει μαζί του. Κατόπιν, στὴ μία τὸ μεσημέρι, συνέχισαν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὴν ἀριστερὴ ὄχθη. Στὸ μεταξὺ ὁ Ντονιφὰν σκότωσε δυὸ - τρεῖς πέρδικες καὶ στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα, ποὺ μόλις ἄρχισε νὰ σουρουπῶνῃ, ἡ μικρὴ ἐκδρομικὴ ὁμάδα ἔφθασε στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου».

Κατὰ τὴν τελευταία ἐβδομάδα τοῦ Αὐγούστου καὶ τὴν πρώτη ἐβδομάδα τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ ἀγέρας ἀπὸ τὴν θάλασσα ξαναπῆρε τὴν ὁρμὴ του καὶ τὸ βαρόμετρο ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει. Τὸ χιόνι δὲν ἄργησε νὰ διαλυθῆ καὶ ὁ πάγος στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ἄρχισε νὰ σπάξῃ μὲ πάταγο.

Ἔτσι πέρασε αὐτὸς ὁ χειμῶνας. Χάρη στὶς προφυλάξεις πὺν εἶχε πάρει ἡ μικρὴ ἀποικία δὲν εἶχε πολὺ ὑποφέρει. Ὅλοι διατηροῦσαν τὴν καλὴ ὑγεία τους, καὶ οἱ σπουδῆς τους συνεχίζονταν μὲ ζῆλο, ἔτσι πὺν ὁ Γκόντον, σὰν ὑπεύθυνος, δὲν εἶχε πολλοὺς πονοκεφάλους.

Στὶς 10 Σεπτεμβρίου εἶχαν κλείσει ἕξι μῆνες ἀπὸ τότε πὺν τὸ «Σλούγκι» εἶχε χαθῆ στοὺς ὑφάλους τῆς νήσου Τσέρμαν.

Μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς εὐχάριστης ἐποχῆς — τοῦ καλοκαιριοῦ — οἱ νεαροὶ ἄποικοι θὰ μπορούσαν νὰ βάλουν σ' ἐφαρμογὴ μερικὰ ἀπὸ τὰ σχέδιά τους πὺν εἶχαν καταστρώσει κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χειμῶνα.

Σύμφωνα μὲ τὸ σχῆμα του, τὸ νησὶ Τσέρμαν, στὴν κεντρικὴ του περιοχὴ, δὲν ξεπερνοῦσε σ' ἕκτασι τὰ δώδεκα μίλια πρὸς τ' ἀνατολικά τῆς «Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου». Τουναντίον ἀπὸ τὸν κόλπο «Σλούγκι», ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἦταν τοξοειδῶς ἀποκομμένο, θὰ μπορούσε νὰ ἐξερευνηθῆ...

Μὰ πρὶν ἐπισκεφθοῦν τὶς διάφορες περιοχῆς τοῦ νησιοῦ λογάριαζαν νὰ ἐξερευνηθοῦν πρῶτα τὸ ἔδαφος πὺν περιλαμβανόταν ἀνάμεσα στὰ βουνὰ Ὁκλαν, τὴ λίμνη τῆς Οἰκογενείας καὶ τὸ δάσος τῶν Παγίδων. Ποιῆς ἦσαν οἱ πηγῆς του καὶ οἱ προσφορῆς του; Γιὰ νὰ τὸ μάθουν αὐτὸ ἀποφασίστηκε μιὰ ἀποστολὴ πὺν ὠρίσθηκε νὰ γίνῃ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Νοεμβρίου.

Τὸ νησὶ Τσέρμαν, ἐπειδὴ βρισκόταν σὲ ψηλὸ γεωγραφικὸ πλάτος, δὲν θὰ ἐνοιωθε ἀκόμα τὴν ἐπίδρασι τοῦ καλοκαιριοῦ. Ὁ Σεπτέμβριος καὶ ὁ μισὸς Ὁκτώβριος χαρακτηρίστηκαν ἀπὸ ἄσχημους καιροὺς. Συνέβησαν ἐπίσης καὶ κρῦα, πολὺ ζωνερά, πὺν δὲν κράτησαν ὅμως.

Ὡστόσο οἱ μικροὶ μας ἄποικοι δὲν ἔμειναν ἄπρακτοι στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου». Ὁ Μπάξτερ ἀναζήτησε τὰ μέσα νὰ κατασκευάσῃ καρτσάκι γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὰ βαρεῖα πράγματα. Γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ δυὸ ρόδες ἀπὸ τὸ μηχανοστάσιο τῆς σκούνας. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἔγινε χωρὶς δισταγμὸ. Αὐτῆς οἱ ρόδες ὅμως

είχαν αὐλάκια, ἦσαν μὲ δόντια. Ἔτσι ὁ Μπάξτερ χρειάστηκε νὰ γεμίση τὰ κενὰ κομμάτια μὲ ξύλα πὺ τὰ σφήνωσε καὶ τὰ ἔσφιξε γερὰ μ' ἓνα σιδερένιο στεφάνι. Κατόπιν οἱ δυὸ ρόδες ἐνώθησαν μ' ἓναν ἄξονα ἀπὸ σίδηρο καὶ πάνω σ' αὐτὸν στερεώθηκε μιὰ χοντρή ξύλινη πλατφόρμα. Τὸ ἀμαξάκι ἦταν ἔτοιμο. Πρωτόγονο ἀλλὰ χρησιμώτατο, ἀφοῦ τοὺς πρόσφερε μεγάλες ὑπηρεσίες. Περιττὸ νὰ προσθέσουμε πὺς ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ὑποζύγιο γιὰ νὰ τραβάη αὐτὸ τὸ ἀμαξάκι θὰ τὸ ζεύονταν καὶ θὰ τὸ τραβοῦσαν οἱ πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ τὰ παιδιά.

Ἡ ἰσημερία πλησίαζε στὸ τέλος της. Ὁ ἥλιος ἔπαιρνε ξανὰ τὴ δύναμί του, καὶ ὁ οὐρανὸς ξεκαθάριζε πάλι. Βρισκόμαστε στὰ μισὰ τοῦ Ὀκτωβρίου. Τὸ ἔδαφος μετὰδινε τὴ θερμότητά του στοὺς θάμνους καὶ στὰ δέντρα πὺ ἐτοιμάζονταν νὰ ξαναπάρουν τὸ πράσινο χρῶμα τους.

Τώραμποροῦσαν ν' ἀφήνουν τὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου» γιὰ ὀλόκληρες μέρες. Οἱ μικροὶ ἄποικοι, συνηθισμένοι πια στὶς ἐλαφρὲς ἀσχολίες, χαιρέτησαν μὲ χαρὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἐπὶ πλέον ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ ἐλπίδα πὺ δὲν τοὺς ἐγκατέλειπε. Ἡ ἐλπίδα νὰ ἐπινοήσουν κάτι, νὰ κάνουν κάποια ἀνακάλυψη πὺ ν' ἀλλάξουν τὴν κατάστασί τους. Ἔστερα ἦταν πιθανὸ τὸ καλοκαίρι νὰ πλησίαζε κανένα πλοῖο.

Τὸ δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Ὀκτωβρίου ἐπιχειρήθηκαν πολλὲς ἐκδρομὲς γύρω ἀπὸ τὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου», καὶ σὲ μιὰ ἀκτίνα δυὸ μίλια. Οἱ κυνηγοὶ πῆραν τὸ μερίδιό τους σ' αὐτές. Ἀκούστηκαν τουφεκιὲς καὶ χτυπήθηκαν μερικὰ πουλιά ἂν καὶ οἱ συστάσεις τοῦ Γκόρντον ἦταν νὰ γίνεται αὐστηρὴ οἰκονομία στὸ μαπαρούτι καὶ στὸ μολύδι.

Ὁ Οὐίλκνξ ἔστησε δίχτυα κι' ἔπιασε μερικὰ τρυγόνια καὶ πέρδικες.

Ὁ Ντονιφὰν ἐπίσης σκότωσε μερικὰ κοτσύφια καὶ μερικὰ ζαρκαδάκια πὺ τὸ κρέας τους ἦταν νοστιμώτατο.

Τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Νοεμβρίου ὁ καιρὸς φάνηκε

εὐνοικὸς γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ μεγαλύτερης διαρκείας, μὲ στόχο τὴν ἐξερεύνησι τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας ὡς τὸ βορεινὸ τῆς ἄκρο.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ ἔπρεπε νὰ πάρουν μέρος καὶ οἱ κυνηγοὶ τῆς ἀποικίας. Γι' αὐτὸ ὁ Γκόρντον ἔκρινε νὰ πάη μαζί τους. Ὅσοι δὲ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τοὺς θὰ παρέμεναν στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου» θὰ τοὺς πρόσεχαν ὁ Μπριὰν καὶ ὁ Γκαρνέ.

Ἄφοῦ ρυθμίστηκαν, λοιπόν, ἔτσι τὰ πράγματα, ὁ Γκόρντον, ὁ Ντονιφάν, ὁ Μπάξτερ, ὁ Οὐϊλκὸξ, ὁ Οὐέμπ, ὁ Κρός καὶ ὁ Σέρβις ἀνεχώρησαν τὸ πρωτὶ τῆς 5 Νοεμβρίου.

Στὸ μεταξὺ στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου» τίποτα δὲν ἄλλαξε τὴ συνηθισμένη ζωὴ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὥρες ποὺ εἶχαν ἀφιερωθῆ στὴ δουλειά, ὁ Ἰβερσον, ὁ Τζέκινς, ὁ Ντόλ καὶ ὁ Κοστάρ, θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ψαρεύουν, ὡς συνήθως, στὰ νερὰ τῆς λίμνης καὶ τοῦ ποταμοῦ. Αὐτὴ ἦταν ἄλλωστε μιὰ ἀσχολία ποὺ τοὺς εὐχαριστοῦσε ἐξαιρετικά.

Ὁ Γκόρντον, ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Οὐϊλκὸξ ἦσαν ὀπλισμένοι μὲ τουφέκια. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅλοι ἦσαν ζωσμένοι μ' ἓνα ρεβόλβερ. Κυνηγετικὰ μαχαίρια καὶ δυὸ τσεκούρια συμπλήρωναν τὸν ἐξοπλισμὸ τους.

Ὁ Γκόρντον εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ πάρουν μαζί τους ἐπίσης καὶ τὴν καουτσουκένια βάρκα, ποὺ ἦταν πολὺ εὐκολὴ στὴ μεταφορὰ γιὰτὶ διπλωνόταν καὶ κρατιόταν σὰν μιὰ βαλίτσα καὶ δὲν ζύγιζε παρὰ μερικὰ κιλά. Πράγματι τοὺς χρειαζόταν, γιὰτὶ ὁ χάρτης ἔδειχνε δύο ὑδάτινες γραμμὲς ποὺ ξεκינוῦσαν ἀπὸ τὴ λίμνη. Ἔτσι ἡ φορητὴ βάρκα θὰ τοὺς χρησίμευε γιὰ νὰ διασχίσουν αὐτὰ τὰ ποτάμια σὲ περίπτωσι ποὺ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὰ περάσουν πεζοί.

Σύμφωνα μὲ τὸν χάρτη τοῦ Μπωντουὰν ποὺ ὁ Γκόρντον ἔφερε μαζί του ἓνα ἀντίγραφο γιὰ νὰ τὸν συμβουλευεταὶ ἢ νὰ τὸν ἐπαληθεύη, ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι,

ή δυτική άκτὴ τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας ἀναπτυσσόταν σ' ἓνα μῆκος δεκαοχτὼ μίλια περίπου, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς καμπύλης τῆς. Ἡ ἐξερεύνησίς τῆς, λοιπόν, θ' ἀπαιτοῦσε τουλάχιστον τρεῖς μέρες, γιὰ νὰ πᾶνε καὶ νὰ γυρίσουν, κι' ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἢ διπλὴ διαδρομὴ δὲν παρουσίαζε κανένα ἀπρόοπτο.

Ὁ Γκόρντον καὶ οἱ συνάδελφοί του, μὲ ὄδηγὸ τὸν τετράποδο Φάν, ἄφησαν στ' ἀριστερά τους τὸ δάσος τῶν Παγίδων καὶ βάδισαν μ' ἓνα ταχὺ καὶ σταθερὸ βῆμα πᾶνω στὸ ἀμμῶδες ἔδαφος τῆς ὄχθης.

Ἐπιπλέον ἀπὸ δυὸ μίλια εἶχαν ξεπεράσει τὴν ἀπόστασι πού ὡς τώρα διατηροῦσαν στὶς ἐκδρομὲς ἀπὸ τὴν ἐγκατάστασί τους στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου». Σὲ αὐτὸ τὸ μέρος ἐμποδίζονταν ὡσὸσο στὴν πορεία τους ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ψηλοὺς θάμνους πού φύτρωναν μαζεμένοι σὲ ὠρισμένα σημεῖα, καὶ ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους οἱ πιὸ μεγάλοι χάνονταν ὡς τὸ κεφάλι.

Ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ἐμποδίων ἡ πορεία τους καθυστέρησε κάπως. Χρειάστηκαν μιὰμιση ὥρα γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ αὐτὸ τὸ δάσος τῶν ψηλῶν θάμνων. Πέρα ἀπὸ ἐκεῖ παρουσιάστηκε στὸν ὀρίζοντα ἡ ἀκτὴ πού τονιζόταν στὸ μεταξὺ διάστημα ἀπὸ τὶς μακρινὲς γραμμὲς τῶν ἀμμιολόφων.

Σὲ αὐτὸ τὸ ὕψος, τὸ πίσω μέρος τοῦ ὄρους Ἰνκλαν ἀπομακρυνόταν κιόλας, περισσότερο ἀπὸ δυὸ μίλια πέρα στὴ δύσι. Ὅλο αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ νησιοῦ ἦταν βυθισμένο μέσα στὸ πικρὸ δάσος πού ὁ Μπριάν καὶ οἱ συνάδελφοί του εἶχαν διασχίσει, τότε στὴν πρώτη ἐξερεύνησι τῆς λίμνης καὶ πού ποτιζόταν ἀπὸ τὸ μικρὸ ποτάμι πού τοῦ εἶχαν δώσει τ' ὄνομα «Ντάϊκ».

Ἔτσι, ὅπως τὸ ἔδειχνε ὁ χάρτης, αὐτὸ τὸ ποτάμι κυλοῦσε τὰ νερά του πρὸς τὴ λίμνη. Ἐκεῖ, λοιπόν, καὶ ἀκριβῶς στὴν ἐκβολὴ ἐκείνου τοῦ ποταμοῦ ἔφτασαν τὰ παιδιὰ στὶς ἔντεκα τὸ πρωὶ κι' ἀφοῦ ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως ἀπὸ τὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου» διέτρεξαν τὰ ἔξι

μίλια, πὸν ἂν τὰ λογαριάσουμε μὲ χίλια ὀκτακόσια μέτρα τὸ μίλι, κάνουν δέκα χιλιόμετρα

Ἐκεῖ σταμάτησαν κάτω ἀπὸ ἓνα ὑπέροχο φουντωτὸ θάμνο πὸν ἔμοιαζε σχεδὸν μὲ πεῦκο. Ἄμεσως ἄναψαν μιὰ φωτιά ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλες πέτρες καὶ γευμάτισαν μὲ ὄρεξι.

Κατόπιν πέρασαν τὸ ποτάμι, ὁ καθένας ὅπως μποροῦσε. Ἡ κοίτη του ἦταν ρηχή. Ἔτσι δὲν χρειάστηκε νὰ μεταχειριστοῦν τὴν καουτσουκένια βάρκα, πράγμα πὸν θὰ τοὺς καθυστεροῦσε ἀρκετά.

Ἐπειδὴ ἡ ὄχθη τῆς λίμνης γινόταν ὀλοένα καὶ πιὸ ἀνώμαλη καὶ τοὺς ἐμπόδιζε τὴν πορεία, τοὺς ὑποχρέωσε νὰ τὴν παρακάμψουν καὶ ν' ἀκολουθήσουν τὴν παρυφὴ τοῦ δάσους πρὸς τ' ἀνατολικά. Κατόπιν, κ' ἔφ' ὅσον θὰ τοὺς τὸ ἐπέτρεπε ἡ διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους, θὰ ξανάπαιρναν τὴ σωστὴ κατεύθυνσί τους. Παντοῦ τὰ ἴδια ἀρώματα, τὰ ἴδια δέντρα μὲ τὶς ὑπέροχες φυλλωσιές τους. Ἀρκετὰ πουλιά, μ' ἐξωτικά χρώματα, κελαιδοῦσαν εὐτυχισμένα καὶ πετοῦσαν παιχνιδιάρικα ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί. Καὶ μακρὰ, στὰ ὕψη, ἔφερναν ἀργὲς βόλτες τὰ ὄρνια: μεγάλα ἀρπακτικά πουλιὰ πὸν ἔμοιαζαν μὲ ἀητούς καὶ γεράκια, καὶ πὸν ἦταν γνωστὸ πὼς ὑπῆρχαν ἀφθονα ἐκεῖ.

Χωρὶς ἀμφιβολία ὁ Σέρβις, φέροντας στὴ μνήμη του τὸν Ροβινσῶνα Κροῦσο, θὰ λυπήθηκε πολὺ πὸν στὴν ὀρνιθολογία τοῦ νησιοῦ ἀπουσίαζε ἡ οἰκογένεια τῶν παραγάλων.

Γενικὰ οἱ πέρδικες ἀφθονοῦσαν. Ἔτσι ὁ Γκόρντον δὲν μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ στὸν Ντονιφὰν νὰ σκοτώσῃ μερικές. Ἄλλωστε τὸ κυνήγι αὐτὸ θὰ χρειαζόταν γιὰ τὸ αὐριανὸ πρόγευμα, ἂν δὲν τὶς ἔψηναν ἀπόψε.

Ἀργότερα σκέφθηκαν πὼς δὲν ἦταν ἀπαραίτητο νὰ προχωροῦν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ὅπου ἡ πορεία ἦταν πιὸ κουραστική. Ἀρκοῦσε ν' ἀκολουθήσουν ἓνα γύρω τὴν ἄκρη τοῦ δάσους, πράγμα πὸν ἔγινε ὡς τὶς πέντε τὸ βράδυ. ἤρθε ὅμως νὰ ἐμποδίσῃ τὸ δρόμο τους, ἡ δεύτερη ροῆ τοῦ

ποταμοῦ, πὺ εἶχε πλάτος δώδεκα μέτρα. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ὑπερχειλίσσεις τῆς λίμνης, καὶ τὰ νερὰ θὰ χύνονταν στὸν Εἰρηνικό, ἀφοῦ πρῶτα περιέβρεχαν τὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ ὄρους Ὑκλαν.

Ὁ Γκόρντον ἀποφάσισε νὰ σταματήσῃ ἐδῶ. Εἶχαν διατρέξῃ γιὰ μιὰ μέρα δώδεκα μίλια — δηλαδὴ εἴκοσι χιλιόμετρα — κι' αὐτὴ ἡ ἀπόστασις ἦταν ἀρκετὴ γιὰ τὰ πόδια τους. Στὸ μεταξὺ κρίθηκε ἀπαραίτητο νὰ δώσουν ἓνα ὄνομα σ' αὐτὸ τὸ ποτάμι. Κι' ἐπειδὴ θὰ σταματοῦσαν στὶς ὄχθες του τὸ βάφτισαν «Ποτάμι Στόπ».

Ἡ κατασκήνωσίς τους ἔγινε κάτω ἀπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τῆς ὄχθης. Ἄναψαν μιὰ μεγάλη φωτιὰ κι' ὁ καθένας ξάπλωσε ἓνα γύρω ἀφοῦ σκεπάστηκαν μὲ τὶς κουβέρτες τους. Τὸ ζωηρὸ χρῶμα αὐτῆς τῆς φωτιᾶς, γιὰ τὴ συντήρησι τῆς ὁποίας ἦσαν ὑπεύθυνοι μὲ τὴ σειρά ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Ντονιφάν, θὰ ἦταν ἱκανὸ νὰ κρατήσῃ τ' ἀγρίμια σὲ ἀπόστασι. Ὅπως δὲ ποτε στὸ διάστημα τῆς νύχτας δὲν σημειώθηκε κανεὶς συναγερομὸς καὶ τὰ ξημερώματα ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ξαναρχίσουν τὸ δρόμο τους.

Φυσικὰ δὲν ἀρκοῦσε μόνον νὰ δώσουν ἓνα ὄνομα σ' ἓνα ποτάμι. Ἐπρεπε καὶ νὰ τὸ περάσουν. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἦταν διαβατό, χρειάστηκε νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν καουτσουκένια βάρκα. Μὲ τὸν ἀστεῖο χῶρο τῆς ἡ βαρκούλα αὐτὴ δὲν χωροῦσε παρὰ μόνον ἓνα ἄτομο. Ἔτσι ἔκαμε τὴ διαδρομὴ ἑπτὰ φορὲς ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ ὡς τὴ δεξιὰ ὄχθη, καὶ τὸ πέρασμά τους χρειάστηκε πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα. Λίγο ὅμως ἐνδιέφερε αὐτό, ἀφοῦ μὲ τὴ βαρκούλα τὰ τρόφιμα καὶ τ' ἄλλα ἐφόδιά τους δὲν βράχηκαν καθόλου. Ὅσο γιὰ τὸν Φάν, πὺ δὲν τὸν ἐνοιαζε νὰ βραχῇ, ρίχτηκε στὸ νερὸ καὶ μὲ μερικὰ πηδήματα πέρασε ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη.

Τὸ ἔδαφος δὲν ἦταν πιά βαλτωδές. Ἔτσι ὁ Γκόρντον λοξοδρόμησε σὲ τρόπο πὺ νὰ ξαναβρεθῇ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, πὺ τὴν πλησίασαν πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἀκολούθησαν βορεινὴ κατεύθυνσι. Τίποτα δὲν

ἔδειχνε ἀκόμα ὅτι πλησίαζαν τὸ ἄκρον τῆς λίμνης. Καὶ ὁ ὀρίζοντας στὴν ἀνατολὴ τονιζόταν πάντοτε ἀπὸ τὴν κυκλικὴ γραμμὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ νεροῦ. Ὅταν, κοντὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Ντονιφάν, πιάνοντας τὰ κυάλια του εἶπε:

— Νά ἡ ἄλλη ὄχθη!

Ὅλοι κοίταξαν σ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ ὅπου ἄρχισαν νὰ φαίνωνται πάνω ἀπὸ τὰ νερὰ μερικὲς κορφὲς δένδρων.

— Δὲν θὰ σταματήσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ φτάσουμε ἐκεῖ πρὶν νυκτώσῃ!

Πρὸς τὸν βορρᾶ ἐκτεινόταν, ὥσπου ἔφτανε τὸ μάτι, μιὰ στεγνὴ πεδιάδα. Κυματιζόταν ἀπὸ μακρὲς ἀμμόλοφους καὶ ἦταν σπαρμένη μὲ θάμνους καὶ καλαμιές. Στὴ νότια περιοχὴ τῆς ἔδειχνε ὅτι ἡ νῆσος Τσέρμαν δὲν πρόσφερε παρὰ τεράστιες ἀμμώδεις ἐκτάσεις πού βρισκόνταν σὲ ἀντίθεσι μὲ τὰ ὀλοπράσινα δάση τοῦ κέντρου καὶ στίς ὁποῖες ὁ Γκόρντον μπόρεσε νὰ δώσῃ πολὺ στωστὰ τὴν ὀνομασία «Ἐρημος».

Κοντὰ στίς τρεῖς ἡ ὥρα, ἡ ἀντίθετη ὄχθη πού στρογγύλευε τουλάχιστον ἐπὶ δυὸ μίλια στὰ βορειο-ἀνατολικά, φάνηκε καθαρὰ. Αὐτὴ ἡ περιοχὴ φαινόταν ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ κάθε ζωντανὸ πλάσμα.

Μὲ πρότασι τοῦ Ντονιφάν ἀποφάσισαν νὰ προχωρήσουν στὸ ἄκρον τῆς λίμνης πού δὲν θὰ ἦταν πολὺ μακρὰ. Αὐτὸ μαρτυροῦσε ἡ διπλὴ καμπύλη τῶν ὀχθῶν τῆς. Αὐτὸ κ' ἔγινε. Καὶ μὲ τὸ σούρουπο σταμάτησαν στὸ βάθος ἑνὸς μικροῦ κόλπου πού ὑπῆρχε στὴ βορεινὴ γωνία τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

Σὲ αὐτὸ τὸ μέρος δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἓνα δέντρο. Οὔτε θάμνοι, οὔτε βούρλα, οὔτε ἄλλα ξερόχορτα. Ὁφειλαν, λοιπόν, νὰ βολευτοῦν μὲ τίς προμήθειες πού εἶχαν στὰ σακκίδιά τους. Ὅσο γιὰ ὕπνο ὑπῆρχε τὸ στῶμα τῆς ἄμμου. Πουθενά, κανένα καταφύγιο. Ἔτσι ἔστρωσαν χάμω τίς κουβέρτες τους.

Ὅλη αὐτὴ τὴν πρώτη νύχτα δὲν συνέβη τίποτα πού νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχία τῆς Ἐρήμου.

Διακόσια βήματα ἀπὸ τὸν κολπίσκο ὑψωνόταν ἕνας ἀμιόλοφος-παρατηρητήριο. Πράγματι ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ Γκόρντον καὶ οἱ συνάδελφοί του, μπόρεσαν νὰ ἔχουν ἕναν ἀμεσο ἔλεγχο ὅλης τῆς περιοχῆς.

Μόλις ὁ ἥλιος φάνηκε στὴν ὀρίζοντα ἔτρεξαν ν' ἀνεβουῖν σ' ἐκεῖνον τὸν ἀμιόλοφο κι' ἀπὸ τὴν κορυφή του κατεύθυναν τὰ κυάλια πρὸς τὸν βορρᾶ.

Ἄν ἡ τεράστια ἀμιώδης ἔρημος ἐκτεινόταν ὡς τὴν ἀκτῆ, ὅπως τὸ ἔδειχνε ὁ χάρτης, αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ ἐξακριβώσουν γιὰτὶ ὁ ὀρίζοντας τῆς θάλασσας πρὸς τὸν βορρᾶ βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπόστασι πάνω ἀπὸ δώδεκα μίλια, καὶ πρὸς τὴν ἀνατολὴ περισσότερο ἀπὸ ἑπτὰ.

Φάνηκε, λοιπόν, περιττὸ νὰ προχωρήσουν πέρα ἀπὸ τὸ βορεινὸ κομμάτι τῆς νήσου Τσέρμαν.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Κρός. Τί θὰ κάνουμε;

— Θὰ ξαναγυρίσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον.

— Ἀφοῦ θὰ γυρίσουμε πίσω, παρατήρησε τότε ὁ Ντονιφάν, δὲν γίνεται νὰ ἀκολουθήσουμε ἕναν ἄλλο δρόμο γιὰ νὰ φτάσουμε στὴ «Σηλιὰ τοῦ Γάλλου»;

— Θὰ τὸ ἐπιχειρήσουμε αὐτό, ἀπάντησε ὁ Γκόρντον.

— Θαρρῶ, πρόσθεσε ὁ Ντονιφάν, ὅτι ἡ ἐξερεύνησίς μας θὰ ὀλοκληρωνόταν ἂν ἀκολουθούσαμε ἕνα γύρω, ὅλη τὴ δεξιὰ ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν κάπως κουραστικὸ καὶ θὰ μᾶς καθυστεροῦσε πολὺ. Καθὼς δείχνει ὁ χάρτης θὰ ὀφείλουμε νὰ διανύσουμε τριάντα ὡς σαράντα μίλια. Μιὰ ἀπόστασι, δηλαδή, πού θ' ἀπαιτήση τέσσερις ἢ πέντε μέρες ταξίδι. Καί, φυσικά, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ συναντήσουμε κανένα ἐμπόδιο στὸ δρόμο. Ὅποτε, μὲ τὴν καθυστέρησί μας αὐτή, θὰ βάλουμε σὲ ἀνησυχία τοὺς ἄλλους ἐκεῖ κάτω στὴ «Σηλιὰ τοῦ Γάλλου». Καλύτερα, λοιπόν, νὰ μὴν τοὺς δώσουμε αὐτὴ τὴν ἀνησυχία.

— Πάντως, παρατήρησε ὁ Ντονιφάν, νωρὶς ἢ ἀργά, θὰ χρειαστῆ νὰ κάνουμε ἀναγνώρισι αὐτοῦ τοῦ κομματιοῦ τῆς νήσου.

— Χωρὶς ἀμφιβολία, ἀπάντησε ὁ Γκόρντον. Καὶ λογαριαζῶ, γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, νὰ ὀργανώσω μιὰ ἀποστολή.

— Ὡστόσο ὁ Ντονιφάν ἔχει δίκη, εἶπε ὁ Κρός. Θὰ μᾶς συνέφερε νὰ μὴν ξαναπάρουμε τὸν ἴδιο δρόμο.

— Σύμφωναι, ἀπάντησε ὁ Γκόρντον. Καὶ προτείνω ν' ἀκολουθήσουμε, ὡς τὸ ποτάμι Στόπ, τὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Κατόπιν νὰ βαδίσουμε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἀποκρημνὴ ἀκτὴ — ἐκεῖ πού ἐξωκείλαμε — ὅπου καὶ θὰ φτάσουμε στὴ βᾶσι μας.

Ὅλοι τότε ἀφέθησαν νὰ γλιστρήσουν στὴ βᾶσι τοῦ ἀμμολόφου κι' ἐπέστρεψαν στὸ μέρος τῆς πρόχειρης ἐγκαταστάσεώς τους. Ἐφαγαν μερικὰ παξιμάδια, λίγο κρῦο κυνήγι, τύλιξαν τὶς κουβέρτες τους, ξαναπῆραν τὰ ὄπλα τους καὶ μὲ σταθερὸ βῆμα ἀκολούθησαν τὸ δρόμο τῆς προηγουμένης.

Ἀπὸ τὶς ἕξι τὸ πρωὶ ὡς τὶς ἔντεκα τὸ μεσημέρι μπόρεσαν καὶ κάλυψαν τὴν ἀπόστασι πού χώριζε τὸ ἄκρον τῆς λίμνης μὲ τὸν ποταμὸ Στόπ. Κανένα ἀπρόοπτο στὸ δρόμο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ εὐχάριστο κυνήγι τοῦ Ντονιφάν πού χτύπησε δέκα ὑπέροχες πέρδικες. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τοῦδωσε ξανά τὸ κέφι. Ἐπίσης χαροποίησε καὶ τὸν Σέρβις πού ἀρεσκόταν νὰ ξεπουπουλίζη τὰ πουλιὰ καὶ νὰ τὰ μαγειρεύῃ. Καὶ πράγματι αὐτὸ ἔκαμε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὅταν αὐτὸς καὶ οἱ συνάδελφοί του διέσχισάν ἕνας - ἕνας τὸ ποτάμι μὲ τὴν ἀτομικὴ βαρούλα.

— Νᾶμαστε τώρα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα! εἶπε ὁ Γκόρντον. Ἐλπίζω πὼς ὁ Μπάξτερ θὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ ρίξη τὸ λάσσο του.

— Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὡς τώρα δὲν κατάφερε τίποτα μὲ τὸ λάσσο, παρατήρησε ὁ Ντονιφάν, πού δὲν εἶχε σ' ἐκτίμησι κανένα σύνεργο τοῦ κυνηγιοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τουφέκι καὶ τὴν καρμπίνα.

— Δὲν πρόκειται νὰ πιάσω πουλιὰ μὲ τὸ λάσσο, εἶπε ὁ Μπάξτερ.

— 'Αλλά τότε τί θά πιάσης; Σαρανταποδαρούσες; 'Εγὼ πάντως στὸ λάσσο δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη.

— Κι' ἐγώ! πρόσθεσε ὁ Κρός, πάντοτε ἔτοιμος νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἐξάδελφό του.

— Περιμένετε τουλάχιστον νὰ μεταχειριστῆ πρώτα τὸ λάσσο ὁ Μπάξτερ κι' ὕστερα τὸν κατηγορεῖτε! ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. 'Εγὼ εἶμαι βέβαιος πὼς θά κάνῃ μερικὰ καλὰ χτυπήματα. "Αν οἱ προμήθειες μᾶς λείψουν μιὰ μέρα, τὸ λάσσο δὲν θά μᾶς λείψῃ ποτέ.

— Θὰ λείψουν ὅμως οἱ πέρδικες! ἐπέμεινε τὸ ἀδιόρθωτο παιδί.

— Αὐτὸ θά τὸ δοῦμε, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Στὸ μεταξὺ, ὅμως παιδιά, ἄς τσιμπήσουμε κάτι.

Μὰ οἱ ἔτοιμασίες γιὰ τὸ γεῦμα ἀπαιτοῦσαν καιρὸ γιὰτὶ ὁ Σέρβις ἤθελε νὰ τοὺς μαγειρέψῃ στὴν ἐντέλεια τὶς πέρδικές τους. 'Οπωσδήποτε φαγώθηκαν ὡς τὸ τελευταῖο κομμάτι κι' ἀκόμα ὡς τὸ τελευταῖο κόκκαλο. Γιατὶ μὴν ξεχνᾶτε τὸν Φάν, πού, ἐπειδὴ δὲν ἔμεινε ψαχνὸ γι' αὐτόν, τσάκισε ὅλα τὰ κόκκαλα τῶν πουλιῶν καὶ τὰ κατεβρόχθισε.

Μετὰ τὸ φαῖ τὰ παιδιά εἰσέδυσαν μέσα σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ, τὴν ἄγνωστη ἀκόμα, τοῦ δάσους τῶν Παγίδων, πὸν ὁ ποταμὸς Στόπ διέσχισε πρὶν νὰ ρίξῃ τὰ νερά του στὸν Εἰρηνικό. 'Ο χάρτης ἔδειχνε πὼς ἡ ροή του ἀκολουθοῦσε βορειο - δυτικὴ κατεύθυνσι περιβρέχοντας τὴν ἄκρὴ τῆς ἀπότομης ἀκτῆς καὶ πὸν ἡ ἐκβολή του βρισκόταν πέρα ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο. 'Επίσης ὁ Γκόρντον ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Στόπ. "Ο,τι ζητοῦσε ἦταν νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὸν πιὸ σύντομο δρόμο στὶς πρώτες προσβάσεις τοῦ ὄρους "Ωκλαν, γιὰ νὰ προσπεράσουν τοὺς πρόποδες του καὶ νὰ κατηφορήσουν ξανὰ πρὸς τὸ νότο.

'Αφοῦ προσανατολίστηκαν μὲ τὴν πυξίδα, ὁ Γκόρντον πῆρε δυτικὴ κατεύθυνσι. Πότε - πότε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων περνοῦσαν οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου. Τότε ἔγινε μιὰ χρήσιμη ἀνακάλυψι ἀπὸ τὸν Γκόρ-

ντον πού οί γνώσεις του στη βοτανολογία σέ πολλές εύκαι-
ριές φάνηκαν ώφέλιμες για τή μικρή άποικία. Ἡ προσοχή
του εἶχε προσελκυσθῆ ἀπό ἕνα πολὺ φουντωτὸ δενδρούλλιο
μὲ λίγο ἀνεπτυγμένα φύλλα καὶ πού τὰ κλαδιά του ἔφεραν
ἕναν κοκκινωπὸ καρπὸ.

— Νά ἕνα τρούλκα, (εἶδος βατόμουρου) ἂν δὲν γελιέ-
μαι, ξεφώνισε. Εἶναι ἕνας νόστιμος καὶ μεθυστικὸς καρπὸς
πού οἱ Ἴνδοὶ τὸν χρησιμοποιοῦν στήν κατασκευὴ τῶν λικέρ
τους καὶ πού τὰ παράγουν μὲ τὴν ζύμωσι καὶ τὴν ἀπόσταξι.
Προσθέτω ὅτι αὐτὸ τὸ λικέρ θὰ εἶναι γιὰ μᾶς μιὰ πολύ-
τιμη πηγὴ ὅταν ἐξαντληθῆ ἡ προμήθειά μας τοῦ κονιάκ.
Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως νὰ μὴν ξεθαρρεντοῦμε μαζί του γιατί
χτυπᾶ στὸ κεφάλι... Ἄς μαζέψουμε, λοιπόν, ἕνα σακκί
ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρούλκας... γιὰ νὰ κάνουμε τὴν δοκιμὴ κι'
ἐμεῖς.

Τέλος τὸ ἀπόγευμα καὶ πεντακόσια μέτρα πρὶν φτά-
σουν στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Ὁκλαν, ὁ Γκόρντον ἔκαμε
μιὰ ἄλλη ἀνακάλυψι, ὄχι λιγώτερο ἀξιόλογη. Ἀναγνώρι-
σε ἀνάμεσα στὰ χόρτα τὸ «περούστιο». Δηλαδή ἕναν θά-
μνο πού παράγει τὸ γνωστὸ σὲ μᾶς τσαΐ τοῦ βουνοῦ. Τὸ
«περούστιο», φυτρώνει συνήθως σὲ ψηλὰ μέρη καὶ τ' ἀρω-
ματικά του φύλλα δίνουν μὲ τὸ στράγγισμά τους ἕνα ἐκ-
χέλισμα πολὺ ώφέλιμο.

— Νά τὸ φυτὸ πού θὰ μπορέση ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν
προμήθειά μας τοῦ τσαγιοῦ, εἶπε ὁ Γκόρντον. Ἄς πά-
ρουμε μερικὲς χουφτες ἀπὸ αὐτὰ τὰ φύλλα. Κι' ἄλλη φορὰ
ἐρχόμαστε καὶ μαζεύουμε γιὰ ὅλον τὸν χειμῶνα μας.

Ἦταν τέσσερις ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἡ μικρὴ
ὀμάδα τῶν ἐξερευνητῶν ἔφτασε σχεδὸν στὸ βορεινὸ ἄκρο
τοῦ ὄρους Ὁκλαν.

Δυὸ μίλια πιο μακριά, ἄκουγαν τὸ μουρμούρισμα τοῦ
νεροῦ πού κυλοῦσε μέσα σὲ μιὰ μικρὴ χαράδρα τῆς ἀπό-
κρημνης ἀκτῆς καὶ πού ἦταν εὐκόλο νὰ τὴν περάσουν.

— Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ποτάμι πού εἶχαμε ἀνακαλύ-

ψει στην πρώτη μας ἔξερευνησι στὴ λίμνη, παρατήρησε ὁ Ντονιφάν.

— Ἐννοεῖς τὸ ποτάμι πού τὸ ἔφραζε τὸ μικρὸ ἀνάχωμα μὲ τὶς πέτρες; ρώτησε ὁ Γκόρντον.

— Ἀκριβῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν, καὶ πού γι' αὐτὴ τὴν αἰτία τὸ βαφτίσαμε «Ντάϊκ».

— Ὠραῖα, εἶπε τότε ὁ Γκόρντον. "Ἄς κατασκοπήσουμε στὴ δεξιά του ὄχθη. Εἶναι κιόλας πέντε ἢ ὦρα. Κι' ἀφοῦ πρέπει νὰ περάσουμε στὸ ὑπαιθρο ἀκόμα μιὰ νύχτα καλύτερα νὰ διανυκτερεύσουμε κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ ποτάμι κάτω ἀπὸ τὸ καταφύγιο τῶν μεγάλων δένδρων.

Ὁ Σέρβις ἀπασχολήθηκε τότε μὲ τὸ δεῖπνο.

Στὸ μεταξὺ ὁ Γκόρντον καὶ ὁ Μπάξτερ εἶχαν προχωρήσει μέσα στὸ δάσος. Ὁ ἕνας γιὰ νὰ βρῆ καινούργια βότανα κι' ὁ ἄλλος μὲ τὴν πρόθεσι νὰ μεταχειριστῆ τὸ λάσσο του καὶ τὰ δίχτυα του. Κι' ἀκόμα γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ πειράγματα τοῦ Ντονιφάν.

Εἶχαν κι' οἱ δυὸ ἀπομακρυνθῆ περὶ τὰ ἑκατὸ βήματα πρὸς τὴ φυτεία ὅταν ὁ Γκόρντον, φωνάζοντας τὸν Μπάξτερ μὲ χειρονομίες, τοῦ ἔδειξε μερικὰ ζῶα πού ἔπαιζαν πέρα στὸ χορτάρι.

— Κασίκες! ἔκαμε ὁ Μπάξτερ χαμηλόφωνα.

— Ἡ μᾶλλον αὐτὰ τὰ ζῶα μοιάζουν μὲ κασίκες, ἐξήγησε ὁ Γκόρντον. "Ἄς δοκιμάσουμε νὰ τὰ πιάσουμε...

— Ζωντανά;

— Ναί, Μπάξτερ, ζωντανά. Κι' εὐτυχῶς πού ὁ Ντονιφάν δὲν βρίσκεται μαζί μας. Γιατὶ θὰ εἶχε κιόλας χτυπήσει μὲ μιὰ ντουφεκιὰ τὸ ἕνα, καὶ τ' ἄλλα θὰ ἔφευγαν. "Ἄς πλησιάσουμε σιγὰ χωρὶς νὰ μᾶς δοῦν!

Τὰ χαριτωμένα αὐτὰ ζῶα, ἔξι ὄλα - ὄλα, δὲν τοὺς εἶχαν ἀντιληφθῆ. Ὡστόσο ἐπειδὴ προαισθάνονταν κάποιον κίνδυνο, ἡ μία κασίκα — μητέρα χωρὶς ἀμφιβολία — ἀλαφιάστηκε καὶ ὠσφράνθηκε τὸν ἀέρα ἔτοιμη νὰ δώσει τὸν συναγερομὸ στὸ μικρὸ κοπάδι. Ξαφνικὰ ὁμως ἀκούστηκε ἕνα σφύριγμα καὶ τὰ δίχτυα ξέφυγαν ἀπὸ τὰ χέρια

τοῦ Μπάξτερ πού βρισκόταν ὄχι παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι βήματα ἀπὸ τὶς κασιέικες. Ριγμένα ἐπιδέξια καὶ δυνατὰ ἀπλωσαν καὶ τυλίχθηκαν γύρω ἀπὸ μιὰ κασιέικα. Ἐνῶ οἱ ἄλλες ἐξαφανίστηκαν στὸ πυκνὸ δάσος. Ὁ Γκόρντον καὶ ὁ Μπάξτερ ὤρμησαν στὴν κασιέικα, πού μάταια προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ δίχτυα. Τὴν ἔπιασαν, τὴν ἔκαναν ἀνίκανη νὰ τὸ σκάσῃ καὶ μαζί της ἔπιασαν καὶ δυὸ κατσικάκια πού τὸ ἔνστικτό τους τὰ κράτησε κοντὰ στὴ μητέρα τους.

— Ζήτω! φώναξε ὁ Μπάξτερ πού ἡ χαρὰ τὸν ἔκαμε ἐκδηλωτικό. Ζήτω!.. Κασιέικες εἶναι, λοιπόν;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Θαρρῶ πὼς εἶναι μᾶλλον ἓνα εἶδος προβάτου τῆς Ἀμερικῆς: Βιγκόνιες!

— Κι' αὐτὰ τὰ ζῶα δίνουν γάλα;

— Τὸ ἴδιο, σὰν τὶς γνωστὲς μας κασιέικες.

— Ὡραία τότε.

Ὁ Γκόρντον δὲν εἶχε πέσει ἔξω. Πράγματι οἱ βιγκόνιες ἔμοιαζαν μὲ κασιέικες. Μὰ τὰ πόδια τους ἦσαν μακρὰ, τὸ μαλλί τους κοντὸ καὶ λεπτὸ σὰν μετᾶξι, τὸ κεφάλι τους μικρὸ καὶ χωρὶς κέρατα. Αὐτὰ τὰ ζῶα κατοικοῦν συνήθως στὶς πεδιάδες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς κι' ἰδίως στὶς περιοχὲς τοῦ στενοῦ τοῦ Μαγγελάνου.

Φαντάζεται κανεὶς εὐκόλα-ποῖα ἦταν ἡ ὑποδοχὴ πού ἔγινε στὸν Γκόρντον καὶ τὸν Μπάξτερ ὅταν ἐπέστρεψαν στὴν κατασκήνωσι... Ὁ ἓνας τραβοῦσε τὴν κασιέικα ἀπὸ τὰ δίχτυα καὶ οἱ ἄλλοι ἄρπαζαν στὴν ἀγκαλιά τους τὰ κατσικάκια. Κι' ἐπειδὴ ἡ μητέρα τους τὰ θήλαζε ἀκόμα, ἦταν πιθανὸ ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ τὰ θρέψουν καὶ νὰ τὰ μεγαλώσουν χωρὶς μεγάλο κόπο.

Μήπως αὐτὰ τὰ κατσικάκια δὲν θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν ὁ πυρήνας ἑνὸς νέου κοπαδιοῦ πολὺ χρήσιμου στὴ μικρὴ ἀποικία; Σύμφωνα. Πάντως ὁ Ντονιφὰν εἶχε λυπηθῆ πού ἔχασε τὴν εὐκαιρία νὰ ρίξῃ μιὰ καλὴ τουφεκιά. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ θήραμα ἦταν τώρα ζωντανό, παραδέχτηκε τέλος πὼς τὰ δίχτυα ἦσαν καλύτερα ἀπὸ τὸ τουφέκι. Ἡ βιγκόνια, δεμένη ἀπὸ ἓνα δέντρο δὲν ἀρνῆθηκε νὰ βο-

σκήση, ἐνῶ τὰ μικρά της τρελλόπαιζαν γύρω της.

Ξεκίνησαν πάλι στίς ἔξι ἢ ὄρα τὸ πρωί. Κι' ἐπειδὴ ἤθελαν νὰ καλύψουν τὰ ἐννιά μίλια πὸ τοὺς χωρίζαν ἀπὸ τὸ τέσμα τῆς διαδρομῆς τους, δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουν καιρό. Ὁ Σέρβις καὶ ὁ Οὐέμπ εἶχαν ἀναλάβει τὴν μεταφορὰ τῶν μικρῶν ζώων στὴν ἀγκαλιά τους. Εὐτυχῶς ἡ μητέρα τους δὲν τοὺς ἔφερε δυσκολίες καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσε χωρὶς νὰ τὴν ἔχουν δεμένη.

Στίς ἔντεκα ἔκαμαν τὴν πρώτη στάση γιὰ νὰ προγευματίσουν. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, γιὰ νὰ μὴν καθυστερήσουν, μεταχειρίστηκαν τρόφιμα πὸ ὑπῆρχαν στὰ σακκίδια. Ἐφαγαν καὶ συνέχισαν τὴν πορεία τους.

Τὸ βάδισμά τους ἦταν γρήγορο. Φαινόταν δὲ πὸς τίποτα δὲν θὰ συνέβαινε πὸ νὰ τοὺς καθυστεροῦσε. Ὅταν στίς τρεῖς ἢ ὄρα τὸ ἀπόγευμα μιὰ τουφεκιὰ ἀντήχησε στὰ δένδρα.

Ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Κρός, μὲ συνοδὸ τους τὸν τετράποδο Φάν, βρέθηκαν τότε ἕκατὸ βήματα μπροστὰ καὶ οἱ συνάδελφοί τους δὲν μπόρεσαν πιά νὰ τοὺς διακρίνουν. Ὅταν ἀκούστηκαν αὐτὲς οἱ φωνές:

— Ἐ, ἐσεῖς!... Ἐσεῖς!

Αὐτὲς οἱ φωνές σκοπὸ εἶχαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Γκόρντον, τὸν Οὐϊλκὸξ τὸν Μπάξτερ καὶ τὸν Σέρβις νὰ προσέξουν. Γιατὶ ξαφνικὰ καὶ κατὰ μῆκος στοὺς πυκνοὺς θάμνους φανερώθηκε ἓνα μεγαλόσωμο ζῶο. Ὁ Μπάξτερ, πὸ εἶχε ἐτοιμάσει κιόλας τὸ λάσσο του, τὸ πέταξε ἀφοῦ πρῶτα τὸ ζύγισε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Αὐτὴ ἡ κίνησις ἔγινε μὲ τόση ταχύτητα καὶ δεξιότητά πὸ ὁ βρόχος τοῦ μακρινοῦ λουριοῦ τοῦ λάσσου ἤρθε καὶ τυλίχθηκε στὸ λαιμὸ τοῦ ζώου πὸ μάταια προσπάθησε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτόν. Καὶ θὰ εἶχε παρασύρει τὸν Μπάξτερ, πράγμα πολὺ δυνατὸ, ἂν ὁ Γκόρντον, ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Σέρβις δὲν εἶχαν προλάβει ν' ἀρπάξουν τὴν ἄκρη τοῦ λάσσου καὶ νὰ μπορέσουν νὰ τὴν τυλίξουν γύρω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου.

Σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Κρός βγῆκαν ἀπὸ τὸ δάσος. Τοὺς ἀκολούθησε δὲ ὁ Ντονιφάν πού φώναζε μ' ἕναν τόνο δυσαρσεκείας.

— Καταραμένον ζῶο! Πῶς μπόρεσε νὰ μοῦ ξεφύγῃ!

— Δὲν μᾶς ξέφυγε, ἀποκρίθηκε ὁ Σέρβις. Ἀπόδειξις ὅτι τὸ πιάσαμε ζωντανό.

— Τί σημασία ἔχει αὐτὸ ἀφοῦ θὰ εἴμαστε πάντοτε ἔτοιμοι κι' ἀναγκασμένοι νὰ τὸ σκοτώσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν.

— Σύμφωνοι. Νὰ τὸ σκοτώσουμε! παραδέχτηκε ὁ Γκόρντον. Ἀλλὰ ὅταν φτάσῃ στὸ σημεῖο νὰ μᾶς ριχτῇ!

— Πῶς! φώναξε ὁ Σέρβις. Θὰ μᾶς ριχτῇ, λοιπόν;

— Ἀντιθέτως, ἐξήγησε ὁ Γκόρντον. Εἶναι ἕνα «γκουανάκ». Κι' αὐτὰ τὰ ζῶα στὴ Νότιο Ἀμερικὴ εἶναι ἡμερα.

Ὅπωςδήποτε ὁ Ντονιφάν, ὅσο χρήσιμο κι' ἂν ἦταν αὐτὸ τὸ «γκουανάκ», λυπήθηκε πού δὲν τὸ εἶχε χτυπήσει μὲ τὸ τουφέκι του. Ὡστόσο δὲν εἶπε τίποτα. Περιορίστηκε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸ τὸ σπάνιο πλάσμα τοῦ νησιοῦ.

Μολονότι ἡ ζωολογία κατατάσσει τὸ «γκουανάκ» στὴν οἰκογένεια τῶν καμηλοειδῶν, ὥστόσο αὐτὸ τὸ ζῶο δὲν μοιάζει διόλου μὲ καμήλα. Ἀντίθετα ἡ λεπτότητα τοῦ κορμιοῦ του καὶ τῶν ἄκρων του θυμίζει ἄλογο κούρσας. Ἐξ ἄλλου ἦταν πολὺ φοβισμένο καὶ φερόταν, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον, πολὺ σεμνά. Ἔτσι δὲν ὑπῆρχε λόγος οὔτε νὰ τὸ φοβοῦνται, οὔτε νὰ μὴν τοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἡ θηλειὰ τοῦ λάσσου τοῦ ἔσφιξε τὸ λαιμό, μποροῦσαν εὐκολὰ νὰ τὸ ὀδηγοῦν.

Πράγματι αὐτὴ ἡ ἐξόρμησις πέρα ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Οἰκογενείας, ἀποδείχθηκε ὠφέλιμη γιὰ τοὺς μικροὺς ναυαγούς. Τὸ γκουανάκ, ἡ βιγκόνια μὲ τὰ μικρὰ της, ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δέντρου τοῦ τσαγιοῦ, ὅλα αὐτὰ ἄξιζαν τὴν καλὴ ὑποδοχὴ πού ἔκαναν στὸν Γκόρντον καὶ κυρίως στὸν Μπάξτερ, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ δὲν διακρινόταν γιὰ τὴ ματαιοδοξία του, ὅπως ὁ Ντονιφάν, δὲν ἐπέζητησε διόλου νὰ

ἐπιδείξει τὴν ὑπεροψία του στοὺς ἄλλους, γιὰ τὴν ἐπιτυχία του αὐτή.

Σύμφωνα μὲ τὸν χάρτη χρειάζονταν ἀκόμα νὰ διανύσουν τέσσερα μίλια γιὰ νὰ φτάσουν στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου». Ἔτσι τάχυναν τὸ βῆμα γιὰ νὰ φτάσουν ἐκεῖ πρὶν νυχτώση. Φυσικὰ ὁ Σέρβις βρῆκε τὴν εὐκαιρία ν' ἀγριέψη τὸ γκουανὰκ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ — ὅπως δικαιολογήθηκε — ἂν πράγματι εἶναι ἓνα καλὸ ἄλογο κούρσας. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψε ὁ Γκόρντον. Τοῦ σύστησε δὲ νὰ μὴν βιάζεται.

— Πρῶτα νὰ τὸ σελλώσουμε καὶ νὰ τὸ καθαλήσουμε κι' ὕστερα νὰ τὸ δοκιμάσουμε στὸ τρέξιμο. Πιστεύω ὅτι δὲν θ' ἀντιδράσῃ. Ὅστερα νὰ τὸ ζέψουμε γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ θελήσῃ νὰ τραβήξῃ τὸ καρότσι μας. Ὑπομονή, λοιπόν, Σέρβις.

Στις ἔξι ἢ ὡρα ἀντίκρουζαν τὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου».

Ὁ μικρὸς Κοστὰρ ποὺ ἔπαιζε στὸ γήπεδο Σπόρ, ἔκαμε σιניάλο ὅτι πλησίαζε ὁ Γκόρντον. Ἀμέσως τότε ὁ Μπριὰν καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ τρέχουν, καὶ τὰ χαρούμενα «Ζήτω» ὑποδέχτηκαν τὴν ἐπιστροφή τῶν ἐξερευνητῶν ποὺ ἀπουσίαζαν μερικὲς μέρες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Διχόνοιες καὶ ἀντιζηλεῖες οἱ ἄλλοι

Κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Γκόρντον, στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου», περνοῦσαν πολὺ καλά. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μικρῆς ἀποικίας δὲν εἶχε παρὰ νὰ βασιστῆ στὸν Μπριὰν, στὸν ὁποῖο οἱ μικροὶ ἐδειχναν μιὰ εἰλικρινῆ ἀγάπη. Ὁ Μπριὰν δὲν εἶχε τὸν ὑπεροπτικὸ καὶ ζηλόφθονο χαρακτῆρα τοῦ Ντονιφὰν ποὺ καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἶχε ἐκτιμήσει τὶς ιδιότητες τοῦ χαρακτῆρα του. Μὰ δὲν ἐπρόκειτο μόνον γι' αὐτόν. Γιατὶ χάρις στὴν ὑπεροχὴ ποὺ εἶχε πάνω στὸν Οὐϊλ-

κὼς καὶ τὸν Κρός, ἐκεῖνοι τὸν ὑποστήριξαν ἐκούσια κι' εὐχάριστα κάθε φορὰ πὺ ἐρχόταν σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν νεαρὸ Γάλλο.

Ὁ Μπριὰν ὥστόσο δὲν πρόσεχε στὴν ἀντίθεσί τους αὐτή, κι' οὔτε ἐπηρεαζόταν. Ἔκαμε ἐκεῖνο πὺ θεωροῦσε σὰν καθήκον του, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τί σκέπτονταν οἱ ἄλλοι γι' αὐτόν. Ἡ πιὸ μεγάλη του φροντίδα ἦταν ἡ ἀνεξήγητη στάσις τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τελευταῖα ἀκόμα ὁ Μπριὰν εἶχε πιέσει τὸν Ζὰκ μ' ἐρωτήσεις χωρὶς νὰ πάρῃ ἄλλη ἀπόκρισι ἀπὸ τὴν συνηθισμένη, τὴν στερεότυπη:

— Ὅχι, ἀδελφέ μου... ὄχι!... Δὲν ἔχω τίποτα!

— Δὲν θέλεις νὰ μιλήσης, Ζὰκ; τοῦ εἶχε πῆ ὁ Μπριὰν. Ἔχεις ἄδικο ὅμως. Γιατὶ αὐτὸ θὰ εἶναι μιὰ ἀνακούφισις γιὰ σένα ὅπως καὶ γιὰ μένα. Εἶναι μήπως τίποτα πὺ ντρέπεσαι ἢ φοβᾶσαι νὰ τὸ πῆς;

— Ἀδελφέ!... ἀπάντησε ἐπιτέλους ὁ Ζὰκ. Τί ἔχω κάνει;... Ἐσὺ μπορεῖ... Θὰ μὲ συγχωρήσης... Ἐνῶ οἱ ἄλλοι...

— Οἱ ἄλλοι... οἱ ἄλλοι; φώναξε ὁ Μπριὰν. Τί θέλεις νὰ πῆς, Ζὰκ;

Δάκρυα θόλωσαν τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ. Μὰ παρὰ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, δὲν θέλησε νὰ προσθέσῃ πρὸς αὐτό:

— Ἀργότερα θὰ μάθης... ἀργότερα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα — 9 Νοεμβρίου — οἱ νεαροὶ ἄποικοι εἶχαν ριχτῆ ξανά στὴ δουλειὰ πὺ πάντοτε ὑπῆρχε ἄφθονη. Εὐθύς μετὰ τὸν ἐρχομὸ τους, τὸ γκουανάκ, ἡ βιγκόνια καὶ τὰ δυὸ μικρὰ της εἶχαν προσωρινὰ ἐγκατασταθῆ κάτω ἀπὸ τὰ πιὸ κοντινὰ δέντρα τῆς «Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου». Ἐκεῖ θὰ ἔμεναν πολλὲς μέρες. Μὰ πρὶν ἔρθῃ ὁ χειμῶνας ἐπιβαλόταν ν' ἀποκτήσουν ἓνα πιὸ μόνιμο καταφύγιο. Ἔτσι ὁ Γκόρντον σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ στηθῇ ἓνα κλειστὸ ὑπόστεγο, προφυλαγμένο μ' ἓναν ψηλὸ φράχτη ἀπὸ πασσάλους. Τὸ κατάλληλο δὲ μέρος γιὰ τὴν ἀνέγερσι αὐτῆ ἦταν οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους Ὁκλαν, στὴν πλευρὰ

τῆς λίμνης καὶ λίγο πιδό πέρα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ χῶλ, τῆς «Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου». Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μάλιστα ὠργανώθηκε μιὰ πραγματικὴ ξυλαποθήκη κάτω ἀπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Μπάξτερ. Κόπηκαν δέντρα μετρίου μεγέθους. Ἐπίσης ἄλλα ξύλα, ποὺ κόπηκαν ἀπὸ τὴ ρίζα καὶ ἦσαν κατάλληλα κλαδευμένα, προμήθευαν τὸν ἀριθμὸ τῶν πασσάλων ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὴν περίφραξι μιᾶς ἐκτάσεως ἀρκετὰ μεγάλης γιὰ νὰ μποροῦν ἐκεῖ μέσα νὰ ζήσουν μὲ ἄνεσι μιὰ δωδεκάδα ζῶα. Ὅσο γιὰ τὸ ὑπόστεγο, αὐτὸ κατασκευάστηκε μὲ τὰ σανιδώματα τοῦ «Σλούγκι».

Ὁ Γκαρνὲ καὶ ὁ Σέρβις ποὺ εἶχαν ἰδιαίτερα ἐπιφορτιστῆ μὲ τὴν συντήρησι τοῦ κλειστοῦ ἐκείνου χώρου, ἀνταμειβήθηκαν ἀμέσως γιὰ τὶς φροντίδες τοὺς αὐτέας, βλέποντας τὸ γκουανάκ καὶ τὴ βιγκόνια νὰ δαμάζωνται καὶ νὰ ἐξημερώνονται μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

Ἐπὶ πλέον ὁ περιφραγμένος χῶρος δὲν ἄργησε νὰ δεχθῆ καινούργιους τρόφιμους. Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἓνα δεῦτερο γκουανάκ, κατόπιν ἓνα ζευγάρι βιγκόνιες — ἓνα ἀρσενικὸ κι' ἓνα θηλυκὸ — ποὺ ὁ Μπάξτερ ἀπήγαγε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Οὐϊλκὸξ καὶ ποὺ κι' ἐκεῖνος ἐπίσης ἄρχισε νὰ χειρίζεται τὰ δίχτυα καὶ τὸ λάσσο μὲ δεξιοτεχνία. Ἔτσι ξαφνικὰ ἡ νῆσος Τσέρμαν προμήθευσε στοὺς κατοίκους τῆς ἂν ὄχι τὸ πολὺ, τουλάχιστον τὸ ἀπαραίτητο.

Στὶς 15 Δεκεμβρίου ἐπιχειρήθηκε ἡ μεγάλη ἀποστολὴ στὸν κόλπο Σλούγκι. Κι' ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς ὁ Γκόρντον ἀποφάσισε νὰ συμμετάσχουν ὅλοι.

Αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ εἶχε κύριο ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὸ κυνήγι τῆς φώκιας. Αὐτὰ τὰ ἀμφίβια ζῶα ὑπῆρχαν ἀφθονα στὴν ἀκτὴ τοῦ Ναυαγίου αὐτὴ τὴν ψυχρὴ ἐποχὴ.

Ὁ Σέρβις καὶ ὁ Γκαρνὲ εἶχαν πετύχει νὰ μαζέψουν τὰ δυὸ γκουανάκ στὸ καρότσι ὅπου φόρτωσαν πυρομαχικά, προμήθειες, διάφορα ἐργαλεῖα καὶ μιὰ μεγάλη χύτρα καὶ μερικὰ ἄδεια βαρέλια ποὺ θὰ τὰ γέμιζαν μὲ λάδι τῆς φώκιας.

Ἡ ἀναχώρησις πραγματοποιήθηκε μὲ τὴν ἀνατολὴ

τοῦ ἡλίου καὶ ἡ πορεία τους ἄρχισε χωρὶς δυσκολίες. Ἔτσι στὶς δέκα τὸ πρωὶ ὁ Γκόρντον μὲ τὴν ομάδα του ἔφτασε στὴν ἀκτὴ τοῦ κόλπου Σλούγκι. Ἐκεῖ βρῖσκονταν περὶ τὶς ἑκατὸ φώκιες. Μερικὲς ἔπαιζαν ἀνάμεσα στοὺς βράχους κι' ἄλλες λιάζονταν. Αὐτὰ τὰ ἀμφίβια φαίνονταν κάπως ἐξοικειωμένα μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπόδειξις ὅτι οἱ πιὸ ἡλικιωμένες φώκιες δὲν φάνηκαν νὰ προσέχουν στὸν τυχὸν κίνδυνο. Ὡστόσο ἔπρεπε ν' ἀποφύγουν νὰ τὶς τρομάξουν προκαταβολικὰ, γιὰτὶ μπορούσαν σὲ μερικὲς στιγμὲς νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ μέρος.

Ἔστερα ἀπὸ ἓνα βιαστικὸ πρόγευμα, καὶ τὴ στιγμὴ πού ὁ μεσημεριάτικος ἡλιος καλοῦσε τὶς φώκιες νὰ ζεσταθοῦν στὴν ἀκτὴ, ὁ Γκόρντον, ὁ Μπριάν, ὁ Ντονιφάν, ὁ Κρός, ὁ Μπάξτερ, ὁ Οὐέμπ, ὁ Οὐιλκόξ, ὁ Γκαρνὲ καὶ ὁ Σέρβις ἐτοιμάστηκαν γιὰ τὸ κυνήγι τους. Στὴν ἀρχὴ συμφώνησαν ὅλοι πὼς ἡ πρώτη τους κίνησι θὰ ἦταν ν' ἀποκόψουν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς τους στὴν θάλασσα. Ὁ Ντονιφάν, στὸν ὅποιο οἱ συνάδελφοί του ἄφησαν ἐκούσια τὴν φροντίδα νὰ διευθύνῃ τὴν ἐπιχείρησι, τὶς ἀνάγκασε νὰ κατέβουν ξανὰ τὸ ποτάμι ὡς τὴν ἐκβολὴ του. Κατόπιν θὰ ἦταν εὐκόλο ν' ἀκροβολιστοῦν κατὰ μῆκος στοὺς ὑφάλους σὲ τρόπο πού νὰ περικυκλώσουν τὴν ἀμμουδιά.

Αὐτὸ τὸ σχέδιο ἐτελέστηκε μὲ πολὺ φρόνησι καὶ οἱ νεαροὶ κυνηγοὶ σχημάτισαν ἀμέσως ἓνα ἡμικύκλιο ἀνάμεσα στὴν ἀκτὴ καὶ στὴ θάλασσα. Τότε, καὶ στὸ σύνθημα πού ἔδωσε ὁ Ντονιφάν, ὅλοι σηκώθηκαν συγχρόνως. Ἐπακολούθησαν ἀλλεπάλληλες τουφεκιὲς καὶ ἡ κάθε τουφεκιὰ εἶχε καὶ ἓνα θῦμα.

Αὐτὴ ἡ σφαγὴ δὲν κράτησε παρὰ λίγα λεπτά.

Ἡ ἀποστολὴ εἶχε τελείως πετύχει καὶ οἱ κυνηγοὶ ξαναγύρισαν κι' ἐγκαταστάθηκαν στὴν πρόχειρη κατασκήνωσί τους κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, σὲ τρόπο πού νὰ μποροῦν νὰ περάσουν ἐκεῖ τριάντα ἕξι ὥρες.

Τὸ ἀπόγευμα ἀσχολήθηκαν μὲ μιὰ δουλειὰ πού δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀξιοπρεπής. Κομμίασαν τὴν κάθε φώκια

σὲ πέντε ἢ ἕξι κιλά τὸ κομμάτι καὶ τὰ ἔρριξαν μέσα στὴ χύτρα ποὺ ἦταν ἀπὸ πρὶν γεμάτη μὲ γλυκὸ νερό.

Μερικὰ λεπτὰ ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὶς ἀπαλλάξῃ τὸ κόχλασμα ἀπὸ ἓνα καθαρὸ λάδι ποὺ ἐπέπλεε στὴν ἐπιφάνεια καὶ ποὺ μ' αὐτὸ γέμισαν κατόπιν τὰ βαρέλια.

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἔκαμε τὸ μέρος πράγματι ἀνυπόφορο ἀπὸ τὴ δυσσομία ποὺ ἀπλώθηκε. Ὁ καθένας βούλωσε τὴ μύτη του ἀλλὰ ὄχι τ' αὐτιά του. Ἔτσι μπόρεσαν ν' ἀκούσουν τὰ πειράγματα ποὺ προκάλεσε αὐτὴ ἡ δυσάρεστη ἐπιχειρησις. Ἀκόμα κι' ὁ λεπτὸς «λόρδος» Ντονιφὰν δὲν μουρμούρισε μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ποὺ ἐπαναλήφθηκε τὴν ἐπομένη.

Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς δευτέρας ἡμέρας ἡ κατασκήνωσις ξεσηκώθηκε ἀπὸ τὰ χαράματα καί, μποροῦμε νὰ τὸ βεβαιώσουμε, μὲ γενικὴ ἱκανοποίησι. Στὴν ἐπιστροφή τους δὲ δὲν σημειώθηκε κανένα ἀπρόοπτο.

Οἱ ἐπόμενες ἡμέρες ἀφιερώθηκαν σὲ συνηθισμένες ἀσχολίες. Δοκίμασαν τὸ λάδι τῆς φώκιας καὶ διαπιστώθηκε ὅτι τὸ φῶς ποὺ ἀπέδιδε θ' ἀρκοῦσε γιὰ τὸν φωτισμὸ τοῦ χώλου καὶ τῆς Ἀποθήκης στὴ «Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου».

Ὡστόσο πλησίαζαν τὰ Χριστούγεννα, ποὺ τόσο χαρούμενα γιορτάζονται ἀπὸ τοὺς Ἀγγλο-Σάξωνες. Ὁ Γκόρντον, λοιπόν, θέλησε — καὶ μὲ τὸ δίκιο του, φυσικὰ — νὰ γιορτάσουν κι' ἐδῶ μὲ κάποια ἐπισημότητα. Ἀνακοίνωσε, λοιπόν, ὅτι στὶς 25 καὶ 26 Δεκεμβρίου στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου θὰ ἐπικρατήσῃ ἀνάπαυσις καὶ γιορτὴ.

Εὐκόλα φαντάζεστε τί ὑποδοχὴ ἔκαμαν ὅλοι σ' αὐτὴ τὴν πρότασι! Ἐπόμενο δὲ ὅτι τὴν 25 Δεκεμβρίου θὰ γινόταν ἓνα συμπόσιο γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Μόκο ὑποσχόταν θαύματα! Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, αὐτὸς καὶ ὁ Σέρβις, δὲν ἔπαυαν νὰ συσκέπτονται μυστηριωδῶς πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ἡ μεγάλη μέρα ἔφτασε. Ἀπὸ τὸ πρωτὶ μιὰ κανονιὰ ποὺ ἀντήχησε στὸ ὄρος Ὁκλαν τοὺς ξύπνησε ὅλους. Ἦταν ὁ Ντονιφὰν ποὺ ἔρριξε αὐτὴ τὴν κανονιὰ ἀπὸ τὸ ἓνα ἄνοιγμα ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ δυὸ μεγάλα δωμάτια

τῆς σπηλιᾶς, γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ σὲ ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσμα-
τα τοῦ νησιοῦ τὸν ἐρχομὸ τῶν Χριστουγέννων.

Εὐθύς ἀμέσως οἱ μικροὶ ἦρθαν νὰ προσφέρουν στοὺς
μεγάλους τὶς εὐχές τους γιὰ τὸν καινούργιο χρόνον πὸν κι'
ἐκεῖνοι τοὺς τὶς ἀνταπέδωσαν πατριά. Ὑπῆρξε ἐπίσης
πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τοῦ νησιοῦ Τσέρμαν ἓνα φιλοφρόνημα
πὸν τὸ ἀπήγγειλε ὁ Κοστὰρ ὁ ὁποῖος δὲν τὰ κατάφερε
ἄσχημα στὴν ἀπαγγελία.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ καθένας εἶχε φορέσει τὰ πιὸ
ὠραία του ροῦχα. Ὁ καιρὸς ἦταν ἐξαιρετος, καί, πρὶν καί
μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔκαναν ἓναν περίπατον κατὰ μῆκος στὴ
λίμνη. Ἐπίσης ἔπαιξαν στὸ γήπεδο Σπόρ, διάφορα παι-
χνίδια στὰ ὁποῖα ὅλοι θέλησαν νὰ πάρουν μέρος.

Ὅλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν γεμάτη. Κυρίως οἱ μι-
κροὶ ἔδειξαν τὴν χαρὰ τους. Τέλος ὅταν μὲ μιὰ νέα κα-
νονιὰ σήμανε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, οἱ νεαροὶ συνδαιτημό-
νες ἦρθαν ζωηρὰ νὰ πάρουν θέσι στὸ τραπέζι πὸν εἶχε
έτοιμαστῆ κατάλληλα ἀπὸ τὶς προμήθειες τῆς ἀποθήκης.

Ἀλήθεια ὁ Μόκο εἶχε ξεπεράσει τὶς ἰκανότητές του
γιὰ τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ γεύματος καὶ τοῦ μενοῦ του. Καί
φάνηκε πολὺ ὑπερήφανος στὰ κοπλιμένα πὸν τοῦ ἀπεύ-
θυναν. Σ' αὐτὸν καὶ στὸν ἀγαπητὸ συνεργάτη του, τὸν
Σέρβις. Τέλος τὸ συγκινητικὸ ἦταν ὅταν σηκώθηκε ὁ Κο-
στὰρ καὶ στ' ὄνομα τῶν πιὸ μικρῶν, εὐχαρίστησε τὸν Μπρι-
ὰν γιὰ τὴν ἀφοσίωσι πὸν εἶχε δεῖξει σ' αὐτοὺς τόσες φορές.

Ὁ Μπριὰν δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν βαθειὰ συγκί-
νησί του στὶς τιμητικὰς ζητωκραυγὰς πὸν ἐπακολούθησαν.
Ζητωκραυγὰς πὸν δὲν βροῦσαν ἀπήχησι ὡστόσο στὴν καρ-
διὰ τοῦ Ντονιφάν.

Μετὰ ὀκτὼ μέρες ἄρχισε τὸ ἔτος 1861, πού, γι' αὐτὸ
τὸ κομμάτι τοῦ Αὐστραλιανοῦ ἡμισφαιρίου, ἦταν ἡ καρ-
διὰ τοῦ θέρους πὸν ἐγκαινίαζε καὶ τὸν καινούργιον χρόνον.

Εἶχαν περάσει περίπου δέκα μῆνες ἀπὸ τότε πὸν οἱ
νεαροὶ ναυαγοὶ τοῦ «Σλούγκι» εἶχαν ριχτῆ στὸ νησί τους,
χίλιες ὀκτακόσιες λεῦγες ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία! Πρέπει

ὅμως νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι ἀπὸ τότε ὡς σήμερα ἡ κατάστασις τοὺς εἶχε λίγο-λίγο βελτιωθῆ Ὡστόσο ἐπιβαλλόταν μιὰ νέα ἐξερευνησις. Αὐτὴ ὅμως δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ἐξερευνηθοῦν ὅλα τ' ἄγνωστα ἐδάφη τῆς νήσου Τσέρμαν, ἀλλὰ μόνον τὸ κομμάτι πού περιλαμβανόταν στ' ἀνατολικὰ τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

Μιὰ μέρα ὁ Μπριὰν συσκέφθηκε μὲ τὸν Γκόρντον πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀντιμετωπίζοντάς το ὅμως μ' ἕναν ἄλλο τρόπο.

— Μολονότι ὁ χάρτης τοῦ ναυαγοῦ Μπωντουὰν εἶχε σχεδιαστῆ μὲ κάποια ἀκρίβεια, εἶπε, θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίσουμε τὸν Εἰρηνικὸ ἀπὸ τὴν ἀνατολή. Ἔχουμε στὴ διάθεσί μας ἐξαιρετικὰ κυάλια πού ποτὲ δὲν εἶχε ὁ συμπατριώτης μας. Ἐπόμενο, λοιπόν, νὰ διακρίνουμε ἐδάφη πού δὲν μπόρεσε νὰ δῆ ἐκεῖνος.

— Τί προτείνεις, τότε, Μπριὰν;

— Προτείνω νὰ διασχίσουμε τὴ λίμνη μὲ τὴν καουτσουκένια βάρκα ξεκινώντας ἀπὸ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Γι' αὐτὸ πρέπει ἡ ἐξερευνητικὴ ὁμάδα ν' ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς.

— Καὶ ποιὸς θὰ ὀδηγῆ τὴ βάρκα;

— Ὁ Μόκο, ἀπάντησε ὁ Μπριὰν. Ξέρει θαυμάσια τὸν χειρισμὸ μιᾶς βάρκας, πράγμα πού δὲν συμβαίνει μὲ μᾶς.

— Σύμφωνα, Μπριὰν, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Ἐγκρίνω τὴν ἰδέα σου. Καὶ ποιὸς θὰ συνοδεύσῃ τὸν Μόκο;

— Ἐγώ, Γκόρντον... Γιατὶ ἐγὼ δὲν πῆρα μέρος στὴν ἀποστολὴ πού ἔγινε στὰ βορεινὰ τῆς λίμνης. Εἶναι, λοιπόν, καὶ ἡ δική μου σειρὰ νὰ φανῶ χρήσιμος... Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ δῆτε...

— Χρήσιμος! Ξεφώνισε ὁ Γκόρντον. Μὰ δὲν μᾶς ἔχεις προσφέρει ὡς τώρα τόσες ὑπηρεσίαις, ἀγαπητέ μου Μπριὰν; Δὲν εἶσαι τόσο ἐπιμελής καὶ ἀφοσιωμένος στὰ καθήκοντά σου ὅσο κανένας ἄλλος;

— Ἐλα τώρα, Γκόρντον. Ἄφησέ τα αὐτά! Ὅλοι κάνουμε τὸ καθήκον μας. Σύμφωνα, λοιπόν, ἔ;

— Σύμφωνοι, Μπριάν. Καὶ ποιὸν θὰ πάρης γιὰ τρίτο σύντροφο;

— Τὸν ἀδελφὸ μου Ζάκ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἡ κατάστασίς του μὲ ἀνησυχεῖ ὄλο καὶ περισσότερο. Φαίνεται ὅτι τοῦ συμβαίνει κάτι σοβαρὸ ποὺ δὲν θέλει νὰ τὸ πῆ. Ἴσως, λοιπόν, μὲ αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ, ποὺ θὰ βρισκεται μόνος μαζί μου...

— Ἐχεις δίκιο, Μπριάν. Πᾶρε μαζί σου τὸν Ζάκ καὶ ἀπὸ σήμερα ἄρχισε τὶς προετοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

— Δὲν θὰ λείψουμε καὶ πολὺ, εἶπε ὁ Μπριάν. Πιστεύω ἡ ἀπουσία μας νὰ μὴν διαρκέσῃ περισσότερο ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς μέρες.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Γκόρντον πῆρε μέρος στὴν ἐκδρομὴ ποὺ εἶχε σχεδιαστῆ. Ὁ Ντονιφάν ἔδειξε ζωηρὴ ἀντίθεσι στὴ συμμετοχὴ τοῦ Μπριάν. Κι' ἐπειδὴ παραπονέθηκε στὸν Γκόρντον, αὐτὸ τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ χρειάζονταν μόνον τρία ἄτομα. Ἄλλωστε ὁ Μπριάν εἶχε πρῶτος τὴν ιδέα αὐτή, ἔτσι τοῦ ἀνῆκε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ὀργανώσῃ...

— Τέλος πάντων, Γκόρντον, παρατήρησε ὁ Ντονιφάν. Ἄς γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλει ὁ... Μπριάν ..

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό, Ντονιφάν.

— Ξέρω, ξέρω, ἔκαμε πεισμωμένος ὁ ἄλλος. Πάντοτε τοῦ Μπριάν περνάει ἐδῶ...

— Εἶσαι ἄδικος. Ντονιφάν... Καὶ τὸν Μπριάν ἀδικεῖς καὶ μένα...

Ὁ Ντονιφάν δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ἀπομακρύνθηκε καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τοὺς φίλους του Οὐϊλκόξ, Κρός καὶ Οὐέμπ. Κοντὰ τους μποροῦσε μὲ ὄλη τὴν ἀνεσί του. ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερη τὴ γλῶσσα του.

Ἄμεσως ἡ βαρκούλα μπῆκε σὲ κατάστασι ἐτοιμότητος καὶ τὴν 4 Φεβρουαρίου, στὶς ὀκτῶ τὸ πρωτὸ ὁ Μπριάν, ὁ Ζάκ καὶ ὁ Μόκο ἐπιβιβάστηκαν σ' αὐτή. Ἐκαμε θαυμάσιο καιρὸ μ' ἓνα δροσερὸ νοτιο-δυτικὸ ἀεράκι. Ὑψωσε καὶ πανί.

Ὁ Μόκο καθόταν πίσω, ὁ Μπριὰν στὴ μέση, καὶ ὁ Ζὰκ μπροστά, κοντὰ στὸ κατάρτι. Ἐπὶ μία ὥρα ἔβλεπαν τὶς ψηλὲς κορυφὲς τοῦ ὄρους Ὁκλαν. Κατόπιν χαμήλωσαν καὶ χάθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα. Ὡστόσο ἡ ἀντικρυνὴ ὄχθη τῆς λίμνης δὲν διακρινόταν ἀκόμα μολονότι ἔπρεπε νὰ μὴ βρίσκονται μακρὰ. Δυστυχῶς, καθὼς συμβαίνει συνήθως ὅταν ὁ ἥλιος ἀποκτᾷ δύναμι, ὁ ἄνεμος σημείωσε μιὰ τάσι ὑποχωρήσεως καὶ περὶ τὸ μεσημέρι ἐκδηλώθηκε περισσότερο μὲ μερικὲς καπριτσιδιᾶς ριπές.

Ὁ Μόκο μάζεψε τὸ πανὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Τὰ τρία παιδιὰ πείνασαν κάπως καὶ ἔφαγαν ἀπὸ ἓνα κομμάτι γαλέτα. Κατόπιν ὁ μικρὸς μοῦτσος κάθησε μπροστά, ἐνῶ ὁ Ζὰκ πῆγε καὶ κάθησε πίσω. Ὁ Μπριὰν ἔμεινε στὴ μέση. Ἡ βαρκούλα, ποὺ παρασυρόταν δυνατὰ, πῆρε κατεύθυνσι λίγο πρὸς τὰ βορειο-ἀνατολικά, παρεκκλίνοντας ἔτσι ἀπὸ τὴν κανονικὴ πορεία της, ὅπως τουλάχιστον φάνηκε στὴν πυξίδα.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ὥρες ὁ μοῦτσος, πιάνοντας τὰ κῦμα, μπόρεσε νὰ θεβαιώσῃ τοὺς ἄλλους πὼς διέκρινε σημάδια γῆς. Πράγματι τέσσερις κορυφὲς δένδρων δείχνονταν πάνω ἀπὸ μιὰ ὄχθη, ἀρκετὰ χαμηλὴ. Ἀκόμα δυόμιση ὥς τρία μίλια καὶ θὰ εἶχαν φτάσει στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη. Ὁ Μπριὰν καὶ ὁ Μόκο χειρίστηκαν τὰ κουπιά τους μὲ ζέσι, κι' ὄχι χωρὶς κόπο γιατί ἡ ζέστη ἦταν δυνατὴ.

Ἐπὶ τέλος στὶς ἕξι ἢ ὡρα τὸ βράδυ ἡ βαρκούλα πλησίασε ἓναν ἡμικύκλιο κόλπο τῆς λίμνης. Τὸ μέρος ὅμως ἐδῶ δὲν προσφερόταν γι' ἀποβίβαση, γι' αὐτὸ χρειάστηκε νὰ τὸ παραπλεύσουν ἀργὰ καὶ ὡς πεντακόσια μέτρα γιὰ νὰ βροῦν τὸ κατάλληλο μέρος τῆς ὄχθης. Τότε ὁ Μπριὰν ἀντελήφθη κάτι τὸ ἐνδιαφέρον καὶ φώναξε.

— Νὰ τὸ ποτάμι ποὺ σημειώνεται στὸν χάρτη!

— Λαμπρά! ἔκαμε ὁ μοῦτσος. Πιστεύω ὅμως πὼς δὲν μπορούμε τώρα νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ βάφτισμά του.

— Ἐχεις δίκιο, Μόκο. Ἄς τὸ ὀνομάσουμε προσωρινὰ

Ἐνατολικὸ ποταμὸ ἀφοῦ κυλᾷ τὰ νερά του ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ νησιοῦ.

— Περὶφημα, εἶπε ὁ Μόκο. Καὶ τώρα δὲν ἔχουμε πιά νὰ κάνουμε τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἀκολουθήσουμε τὸ ρεῦμα τοῦ Ἐνατολικοῦ ποταμοῦ.

— Ἔτσι θὰ γίνῃ, Μόκο, εἶπε ὁ Μπριάν. Αὔριο ὁμως. Τώρα θὰ εἶναι καλύτερα νὰ περάσουμε τὴ νύχτα μας ἐδῶ. Κατόπιν, μόλις ξημερώσῃ, θὰ ξεκινήσουμε. Ἔτσι θὰ μπορέσουμε ν' ἀνιχνεύσουμε τὸ ἔδαφος καὶ στὶς δυὸ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

— Ἦ ἀποθιβαστοῦμε;... ρώτησε ὁ Ζάκ.

— Οὔτε συζήτησι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

Ὁ Μπριάν, ὁ Μόκο καὶ ὁ Ζάκ πήδησαν στὴν ὄχθη πού σχημάτιζε τὸ βάθος ἑνὸς μικροῦ ὄρμου. Μάζεψαν ξερὰ ξύλα καὶ ἄναψαν μιὰ φωτιά. Δείπνησαν κατόπιν μὲ παξιμάδια (γαλέτες) καὶ κρῦο κρέας, καὶ ἄπλωσαν τὶς κουβέρτες στὸ ἔδαφος. Τώρα δὲν ἀπέμενε σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ παρὰ νὰ κοιμηθοῦν. Κι' ἂν δὲν ἀκούγονταν κάτι μακρινὰ μουγγρίσματα, ἡ νύχτα θὰ περνοῦσε χωρὶς ἐνοχλήσεις.

— Ἐμπρός, ξεκινᾶμε, φώναξε ὁ Μπριάν πού εἶχε ξυπνήσει πρῶτος ἀπὸ τὶς ἑξὶ τὸ πρωῒ.

Σὲ μερικὰ λεπτὰ καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν ξαναπάρει θέσι μέσα στὴ βάρκα κι' ἀφέθηκαν νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ βάρκα γλιστροῦσε στὸ νερὸ μὲ μιὰ ταχύτητα πού ὁ Μόκο τὴν ἐκτιμοῦσε πάνω ἀπὸ ἓνα μίλι τὴν ὥρα. Ἐξ' ἄλλου ὁ Ἐνατολικὸς ποταμὸς ἀκολουθοῦσε μιὰ κατεύθυνσι σχεδὸν εὐθύγραμμη.

Βρίσκονταν στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους ἀνάμεσα σὲ μιὰ πυκνὴ φυτεία.

Γύρω στὶς ἔντεκα ἄρχισε ν' ἀραιώνῃ ὁ πυκνὸς ὄγκος τῶν δέντρων καὶ μερικὰ ξέφωτα ἀέριζαν πίσω στὸ δάσος. Τὸ ρεῦμα παράσερνε πάντοτε τὴ βάρκα, ἐλαφρώτερα ὁμως τώρα. Πάντως τὸ κῆμα δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ γίνῃ αἰσθητὸ

πάνω σ' αὐτὴ τὴν κοίτη τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ ποὺ εἶχε κίολας ἕνα βάρθος δεκαπέντε μέτρα.

Μόλις ἔφτασαν κοντὰ στοὺς βράχους ποὺ ὑψώνονταν στὸ ἔδαφος, ὁ Μόκο τράβηξε τὴ βάρκα πρὸς τὴν ἀριστερὴ ὄχθη. Κατόπιν φέρνοντας τὴ μικρὴ ἄγκυρα-ἀρπάγη ἔξω, τὴν βύθισε στερεὰ μέσα στὴν ἄμμο, ἐνῶ ὁ Μπριὰν καὶ ὁ ἀδελφός του ἀποβιβάστηκαν μὲ τὴ σειρά τους.

Πόσο διαφορετικὸ τὸ θέαμα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ παρουσίαζε ἡ ἀκτὴ στὸ δυτικὸ μέρος τῆς νήσου Τσέρμαν! Ἐδῶ ἀνοιγόταν ἕνας βαθὺς κόλπος, ἀκριβῶς στὸ ὕψος τοῦ κόλπου Σλούγκι. Μὰ στὴ θέσι τῆς μεγάλης ἀμμουδιᾶς ποὺ πλαισιωνόταν ἀπὸ μιὰ σειρά βράχους, ἐδῶ ὑπῆρχαν σωρευμένοι βράχοι ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους μποροῦσε κανεὶς νὰ βρῆ εἴκοσι σπηλιές.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Μπριὰν περιέφερε τὸ βλέμμα του στὸν ὀρίζοντα αὐτουνοῦ τοῦ τεράστιου κόλπου. Ἡ νήσος Τσέρμαν φαινόταν νὰ εἶναι ἀπομονωμένη στὶς ἀνατολικές της ἀκτὲς καὶ ὄχι στὶς δυτικές.

Νὰ λοιπόν, γιατί ὁ χάρτης τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ δὲν ἔδειχνε πουθενὰ γῆ σ' αὐτὴ τὴ διεύθυνσι.

Θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Μπριὰν ὑπῆρξε πολὺ ἀπογοητευμένος. Ὁχι! Τὸ περίμενε αὐτό. Γι' αὐτὸ βρῆκε πολὺ φυσικὸ νὰ δώσῃ σ' αὐτὴν τὴν τοξοειδῆ ἀκτὴ τὴν ὀνομασίαν «ὁ κόλπος τῆς Πλάνης».

Μετὰ τὸ πρόγευμα κι' ὡς τὴν ὥρα τοῦ γεύματος ὅλος ὁ χρόνος διατέθηκε γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς ἀκτῆς.

Κοντὰ στὶς δύο ἢ ὥρα φάνηκε εὐνοϊκὴ ἡ στιγμή νὰ προχωρήσουν σὲ μιὰ αὐστηρὴ παρατήρησι τῆς θάλασσας στ' ἀνοικτὰ τοῦ νησιοῦ. Ὁ Μπριὰν, ὁ Ζὰκ καὶ ὁ Μόκο ἐπιχείρησαν τότε νὰ κυριεύσουν ἕναν βραχώδη ὄγκο ποὺ ἔμοιαζε μὲ πελώρια ἀρκουδά. Αὐτὸς ὁ ὄγκος ὑψωνόταν τριάντα μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ λιμάνι. Πράγματι μπόρεσαν νὰ φτάσουν στὴν κορυφὴ του χωρὶς μεγάλη δυσκολία.

Ὁ Μπριάν ἔστρεψε τὰ κυάλια του πρὸς τὸν ὀρίζοντα τῆς ἀνατολῆς πὺν διαγραφόταν τὴν ὥρα μὲ μιὰ μεγάλη καθαρότητα. Τίποτε σ' αὐτὴ τὴν διεύθυνσι!... Τίποτε παρὰ ἡ ἀπέραντη θάλασσα.

Ἐπὶ μία ὥρα ὁ Μπριάν, ὁ Ζὰν καὶ ὁ Μόκο δὲν ἔπαυαν νὰ παρατηροῦν προσεκτικὰ. Κατόπιν δέ, καθὼς ἐτοιμάζονταν νὰ κατεβοῦν στὴν ἀκτὴ, ὁ Μόκο σταμάτησε τὸν Μπριάν.

— Τί εἶν' αὐτὸ ἐκεῖ κάτω; ρώτησε τείνοντας τὸ χέρι πρὸς τὰ βορειο-ἀνατολικά.

Ὁ Μπριάν ἄρπαξε τὰ κυάλια καὶ τὰ κατεύθυνε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Πράγματι ἐκεῖ, λίγο ψηλὰ ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἀντικατοπτριζόταν μιὰ ὑπόλευκη κηλίδα πὺν τὸ μάτι θὰ μπορούσε νὰ τὴν πάρῃ γιὰ σύννεφα, ἂν ὁ οὐρανὸς δὲν ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὀλοκάθαρος. Ὡστόσο, ἀφοῦ κράτησε ἀρκετὰ τὰ κυάλια στὸ ὀπτικό του πεδίο, ὁ Μπριάν μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ ὅτι αὐτὴ ἡ κηλίδα δὲν μετακινιόταν.

— Δὲν εἶμαι ἀκόμα βέβαιος πὺς μπορεῖ νὰ εἶναι βουνό, εἶπε. Γιατὶ ἓνα βουνὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὴ τὴν ἐμφάνισι!

Ἡ ἐξερεύνησις τελείωσε καὶ οἱ τρεῖς ἐπέστρεψαν στὶς ἐκβολὰς τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ, στὸ μικρὸ λιμανάκι τοῦ ὁποίου ἀγκυροβόλησαν τὴν βαρκούλα.

Κοντὰ στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα κι' ἀφοῦ ἔφαγαν μὲ ὄρεξι, ὁ Ζὰν καὶ ὁ Μπριάν, πῆγαν νὰ περπατήσουν στὴν ἀκτὴ περιμένοντας τὴν ὥρα τῆς παλίρροιας γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν.

Ἀπὸ μέρος του ὁ Μόκο ξαναπῆρε τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ὅπου φύτρωναν πολλὰ πεῦκα μὲ σκοπὸ νὰ μαζέψῃ κουκουνάρια.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν ἐκβολὴ τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ, εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ.

Ὅταν ὁ Μόκο ἐπέστρεψε στὴ βαρκούλα, ὁ Μπριάν καὶ ὁ ἀδελφὸς του δὲν εἶχαν φανῆ ἀκόμα. Ἀλλὰ δὲν μπορούσαν ν' ἀπομακρυνθοῦν. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος ἀνησυχίας.

Μὰ νά πού ὁ Μόκο ξαφνιασθηκε πολὺ ἀκούοντας βογγητὰ καὶ πνιγμένες κραυγές. Δὲν γελιόταν: αὐτὴ ἢ φωνὴ ἦταν τοῦ Μπριάν.

Διέτρεχαν, λοιπόν, τὰ δυὸ ἀδελφία, κανέναν κίνδυνο; Ὁ μικρὸς μούτσος δὲν δίστασε νὰ τρέξῃ ἔξω στὴν ἀκτὴ.

Ξαφνικὰ ἐκεῖνο πού εἶδε τὸν ἐμπόδισε νὰ προχωρήσῃ: Ὁ Ζὰκ βρισκόταν στὰ γόνατα τοῦ Μπριάν. Φαινόταν νὰ τὸν ἰκετεύῃ, νὰ τοῦ ζητᾶ κάποια χάρη.

Ὁ μούτσος ἔκαμε ν' ἀπομακρυνθῆ διακριτικά... Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Εἶχε ἀκούσει καὶ εἶχε καταλάβει!

Πράγματι ὁ Μπριάν γνώριζε τώρα τὸ σφάλμα πού εἶχε διαπράξει ὁ ἀδελφός του καί, πού γι' αὐτό, τὸν κατηγοροῦσε.

Τοῦ φώναζε ἐπιτιμητικά:

— Δυστυχισμένε!.. Πῶς εἶναι δυνατόν! Ἐσύ! Ἐσύ ἦσουν πού τὸ ἔκαμες αὐτό; Ἐσύ εἶσαι ἢ αἰτία πού;...

— Συγγνώμην, ἀδελφέ μου, συγγνώμην...

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί ἔμενες στὸ περιθώριο καὶ δὲν ἐμπιστευόσουν τοὺς συναδέλφους σου. Γιατὶ τοὺς φοβόσουν... ὦ, ὄχι! Καλύτερα νὰ μὴν ξέρουν τίποτε. Ὁχι!.. Οὔτε μία λέξι!.. Σὲ κανέναν!

Ὁ Μόκο θὰ ἔδινε πολλὰ γιὰ νὰ μὴν γνώριζε τίποτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ μυστικόν. Μὰ τώρα πού βρισκόταν ἀντίκρου στὸν Μπριάν, νὰ προσποιηθῆ πῶς τὸ ἀγνοοῦσε, θὰ τοῦ στοίχιζε πολὺ. Ἔτσι λίγες στιγμὲς κατόπιν, ὅταν τὸν βρῆκε μόνον κοντὰ στὴν βάρκα, τοῦ εἶπε:

— Κύριε, Μπριάν, ἄκουσα...

— Πῶς! Ἄκουσες αὐτὸ πού ὁ Ζὰκ...

— Ναί, κύριε Μπριάν... Καὶ πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσετε.

— Οἱ ἄλλοι θὰ τὸ συγχωρήσουν;

— Πιθανόν, ἀπάντησε ὁ Μόκο. Πάντως καλύτερα θὰ εἶναι νὰ μὴν μάθουν τίποτα καὶ νὰ εἶσθε βέβαιος πῶς ἐγὼ δὲν θὰ μιλήσω.

— ὦ! Φτωχέ μου, Μόκο! ψιθύρισε ὁ Μπριάν σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ μούτσου.

Ἐπὶ δυὸ ὥρες, ὡς τὴ στιγμὴ πὸν ἐπιβιβάσθησαν στὴν βάρκα, ὁ Μπριὰν δὲν εἶπε λέξι στὸν Ζάκ. Ὡστόσο ἐκεῖνος ἔμενε καθισμένος. Ἦταν βέβαια τσακισμένος πιδ πολὺ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του, ἐπειδὴ ὑποχωρώντας στὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις του, τοῦ ἔκαμε τὴν ὁμολογία του.

Κοντὰ στὶς δέκα ἡ ὥρα, νοιώθοντας τὴν παλίρροια ἀπὸ τὸ σήκωμα τοῦ νεροῦ, ὁ Μπριὰν, ὁ Ζάκ καὶ ὁ Μόκο, πῆραν θέσι μέσα στὴ βάρκα. Μόλις δὲ ξαγκιστρώθηκε, τὸ ρεῦμα τὴν παρέσυρε μὲ ταχύτητα. Τὸ φεγγάρι, πὸν εἶχε σηκωθῆ λίγο μετὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου, φώτιζε ἀρκετὰ τὴ ροὴ τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ. Ἔτσι γινόταν ἀνετὴ ἢ πλεύση ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ἡ παλίρροια πὸν εἶχε ὀλοκληρωθῆ ὡς τότε, τοὺς ἀνάγκασε νὰ ξαναπιάσουνε τὰ κουπιὰ κι' ἐπὶ μία ὥρα ἡ βαρκούλα δὲν κέρδισε παρὰ ἓνα μίλι μὲ ἀντίθετο ρεῦμα. Ὁ Μπριὰν πρότεινε τότε ν' ἀγκυροβολήσουν ὥσπου νὰ ξημερώσῃ, πρᾶγμα πὸν ἔγινε κιόλας.

Στὶς ἕξι τὸ πρωτὶ ξανάρχισαν τὸν δρόμο τους κι' ἦταν ἐννιὰ τὸ πρωτὶ ὅταν ἡ βαρκούλα ξαναμπῆκε στὰ νερὰ τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

Ἐκεῖ ὁ Μόκο ἄπλωσε ξανὰ τὸ πανί, καὶ μὲ ἀπαλὴ κι' εὐνοϊκὴ αὔρα ἔβαλε πλώρη γιὰ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Κοντὰ στὶς ἕξι ἡ ὥρα τὸ βράδυ ἡ βαρκούλα σημειώθηκε ἀπὸ τὸν Γκαρνὲ πὸν ψάρευε στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Μερικὰ δὲ λεπτὰ ἀργότερα πλεύριζε στὸ ἀνάχωμα πὸν εἶχαν κατασκευάσει γιὰ προβλήτα.

Ὅσον ἀφορᾶ γιὰ τὴ σκηνὴ ἐκείνη ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸ του, πὸν ὁ Μόκο ἔτυχε μάρτυς, ὁ Μπριὰν ἔκρινε φρόνιμο νὰ κρατήσῃ σιωπὴ, ἰδίως ἀντίκρου στὸν Γκόρντον. Ὅσο δὲ γιὰ τὴν ἐκθεσι τῆς ἀποστολῆς του, τὴν ἔθηκε ὑπ' ὄψι τῶν συναδέλφων του πὸν ἦσαν συγκεντρωμένοι στὸ χῶλ.

Γενικὰ — πρᾶγμα πὸν φαινόταν πολὺ βέβαιο ἄλλωστε — ἡ νῆσος Τσέρμαν δὲν γειτόνευε μὲ κανέναν ἄλλο ἔδαφος σ' ἐκεῖνες τὶς ἀκτές. Καὶ χωρὶς ἀμφιβολία πολλὰς ἑκατοντάδες μίλια τὴν χόριζαν ἀπὸ τὴν πιδ κοντινὴ ἡπειρο

ἢ τὸ ἀρχιπέλαγος. Σωστό, λοιπόν, νὰ ξαναπάρουν νέο θάρρος καὶ δύναμι γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιβιώσεώς τους.

Ὁ Φεβρουάριος κύλισε μὲ διάφορες δουλειές. Ὁ Οὐϊλκὸξ, πού εἶχε ἐπισημάνει ἓνα πέρασμα σολομῶν πρὸς τὰ νερὰ τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας, ρίχτηκε στὸ ψάρεμά τους κι' ἔπιασε ἀρκετούς.

Κατὰ τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Μαρτίου, τρεῖς ἢ τέσσερις ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἀποίκους μπόρεσαν νὰ ἐξερευνήσουν ἓνα μέρος τῆς βαλτώδους περιοχῆς πού ἐκτεινόταν στὴν ἀριστερῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ Ζηλανδία.

Ἀφοῦ διέσχισαν ἓνα μίλι πρὸς τὴν νοτιο-δυτικὴ κατεύθυνσι ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Οὐἔμπ ἔφτασαν στὸ ξηρὸ ἔδαφος τοῦ βάλτου.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν τεράστια ἔκτασι τῶν βάλτων τοῦ Νότου τὸ βλέμμα δὲν ἔφτανε ὡς τὸ τέλος τῆς. Ὡστόσο πρὸς τὴν ἀνατολὴ ἢ μплὲ γραμμὴ τῆς θάλασσας στρογγύλευε στὸν ὀρίζοντα.

Τί ἄφθονο κυνήγι στὰ βαλτονέρια αὐτά! Μπεκάτσες, ἀγριόπαπιες, ὀρτύκια, τρυγόνια, τσίχλες... Μόνο τὰ πουλιὰ πού σκότωσαν οἱ νεαροὶ κυνηγοὶ ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἀποζημιωθοῦν γιὰ τὸν κόπο πού ἔκαμαν. Ἐγκατέλειψαν κάθε ἄλλη τους ἔρευνα καὶ γύρισαν πίσω φορτωμένοι. Ἐπὶ πλεόν ὁ Γκόρντον δὲν ὄφειλε νὰ περιμένῃ τὸν ἐρχομὸ τοῦ χειμῶνα γιὰ νὰ μετατρέψῃ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου σὲ κατάστασι πού νὰ μπορῇ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὶς δυσκολίες του.

Ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἄφθονη προμήθεια ἀπὸ καύσιμα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ σταθερὴ θέρμανσι. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὀργανώθηκαν πολυάριθμες ἐκδρομὲς στὶς παρυφῆς τοῦ δάσους. Τὸ ἀμάξι, ζεμένο μὲ τὰ δυὸ γκουανάκ, κατέβηκε καὶ ἀνέβηκε τὴν ὄχθῃ πολλὰ φορὲς κι' ἐπὶ δεκαπέντε μέρες. Καὶ τώρα πού ὁ χειμῶνας διάρκεσε ἕξι μῆνες καὶ εἶχαν τὴν παρακαταθήκη τὰ ξύλα καὶ τὸ λάδι ἀπὸ τὶς φώκιες, ἡ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου δὲν φοβόταν οὔτε ἀπὸ τὸ κρῦο οὔτε ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Αὐτὲς οἱ σκοτοῦρες, φυσικά, δὲν ἐμπόδισαν καθόλου τὴ συνέχιση τοῦ προγράμματος πὸν εἶχε ὀργανωθῆ γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων. Ἔτσι οἱ μεγάλοι παρέδιδαν μὲ τὴ σειρὰ μαθήματα στοὺς μικροὺς.

Ὡστόσο οἱ μέρες δὲν ἦσαν ἀφιερωμένες τελείως στὴν ἐκπαίδευσιν. Τὸ πρόγραμμα πρόβλεπε καὶ μερικὲς ὥρες γιὰ τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ σώματος. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς συνθῆκες τῆς καλῆς ὑγείας τὸ ἀναβάπτισμά τους στὴ γυμναστική. Μικροὶ καὶ μεγάλοι λοιπόν, ἔπαιρναν μέρος σ' αὐτή.

Ἐπῆραν ἀκόμα καὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιχνίδια πὸν τόσο ἦσαν σὲ χρῆσιν στοὺς νέους Ἕλληνας — τὸ κρίκετ π.χ., κλπ. — πὸν ἀπαιτοῦν ἐξαιρετικὴ δύναμιν στὰ μπράτσα καὶ ἀκριβὲς ζύγισμα τοῦ ματιοῦ.

Ἀξίζει ὅμως νὰ περιγράψουμε ἓνα ἀπὸ τὰ παιχνίδια αὐτὰ μὲ κάποια λεπτομέρεια, γιὰτὶ μιὰ μέρα στάθηκε ἡ ἀφορμὴ γιὰ ἓνα λυπηρὸ ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ Μπριάν καὶ τοῦ Ντονιφάν.

Ἦταν ἡ 25 Ἀπριλίου, τὸ ἀπόγευμα. Χωρισμένοι σὲ δυὸ ὀμάδες ἀπὸ ὀκτὼ στὴν κάθε μιὰ, ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐέμπ, ὁ Οὐίλκνξ καὶ ὁ Κρός ἦσαν στὴ μιὰ, καὶ ὁ Μπριάν, ὁ Μπάξτερ, ὁ Γκαρνὲ καὶ ὁ Σέρβις στὴν ἄλλη. Τὸ παιχνίδι διεξαγόταν στὸ γήπεδο Σπόρ. Ἐκεῖ καὶ σὲ μιὰ ἀπόστασιν δεκαπέντε μέτρα εἶχαν μπηχθῆ στὸ ἔδαφος δυὸ σιδερένιοι πάσσαλοι. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς παίκτες ἦταν ἐφοδιασμένος μὲ δυὸ τενεκεδένιους δίσκους μὲ μιὰ τρύπα στὴ μέση.

Σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ τοῦ παιχνιδιοῦ ὁ κάθε παίκτης ὄφειλε νὰ ρίξῃ τὸν δίσκον του μὲ ἀκρίβεια, σταθερότητα καὶ ὑπολογισμὸ, ὥστε ὁ κάθε πάσσαλος νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ δίσκου. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ ζωηρότητα καὶ ἡ ἔξαψιν τῶν παικτῶν ἦταν μεγάλη καὶ γιὰ τὸν εἰδικὸ λόγον ὅτι ὁ Ντονιφάν ἦταν στὴν ἀντίθετη ὀμάδα ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Μπριάν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔκαμε καὶ τοὺς δυὸ νὰ παίζουσαν μ' ἐξαιρετικὸ πείσμα. Εἶχαν κάνει κίβλας δυὸ παιχνίδια. Ὁ Μπριάν, ὁ Μπάξτερ, ὁ Σέρβις καὶ ὁ

Γκαρνὲ εἶχαν κερδίσει τὸ πρῶτο σημειώνοντας ἑπτὰ βαθμούς. Ἐνῶ οἱ ἀντίπαλοί τους δὲν μπόρεσαν νὰ σημειώσουν στὸ δεύτερο παρὰ ἕξι βαθμούς.

Ἐτοιμάζονταν, λοιπόν, νὰ παίξουν τὸν τρίτο γῦρο. Οἱ δυὸ ἀντίπαλες ὀμάδες εἶχαν φτάσει ἢ κάθε μία νὰ σημειώσουν ἀπὸ πέντε ἐπιτυχίες καὶ δὲν ἀπέμενε πιά παρὰ νὰ ρίξουν τὸν δίσκο δυὸ φορὲς γιὰ νὰ διεκδικήσουν τοὺς δυὸ βαθμούς πού θὰ τοὺς ἔδιναν τὴ νίκη.

— Ἡ σειρά σου, Ντονιφάν, εἶπε ὁ Οὐέμπ. Καὶ πρόσεξε! Βρισκόμαστε στὸ τελευταῖο μας ρίξιμο τοῦ δίσκου καὶ πρόκειται νὰ κερδίσουμε!

— Μείνε ἤσυχος, ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν.

Ἄφου σημάδεψε μὲ προσοχὴ ζυγίζοντας τὸν δίσκο του, τὸν πέταξε κατόπιν ὀριζόντια καὶ σταθερὰ γιὰτὶ ὁ στόχος βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπόστασι δεκαπέντε μέτρα. Ὁ δίσκος δὲν ἔφτασε στὸ στόχο του ὅμως. Μόνον ἡ περιφέρειά του ἄγγιξε τὸν πάσσαλο. Ἐτσι δὲν πέρασε ἀπὸ τὴν τρυπά του, καὶ ὁ δίσκος ἔπεσε κάτω, στὸ ἔδαφος δίνοντας στὴν ὀμάδα μόνον ἕξι βαθμούς.

Ὁ Ντονιφάν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ ἄσχημη χειρονομία του.

— Ἄσχημο αὐτό, πολὺ ἄσχημο! εἶπε ὁ Κρός. Δὲν σημαίνει ὅμως ὅτι χάσαμε, Ντονιφάν, ἔ;

— Ὁχι, βέβαια, πρόσθεσε ὁ Οὐϊλκῶξ. Ὁ δίσκος σου βρίσκεται στὴ βάσι τοῦ πασσάλου ἐνῶ τοῦ Μπριὰν δὲν πέρασε, κι' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ περάσῃ καὶ τώρα.

Πράγματι ἂν ὁ δίσκος πού θὰ ἔρριχνε ὁ Μπριὰν — ἦταν ἡ σειρά του νὰ παίξῃ — δὲν περνοῦσε τὸν πάσσαλο, τὸ παιχνίδι θὰ ἦταν χαμένο γιὰ τὴν ὀμάδα του.

— Σημάδεψε καλὰ!... Σημάδεψε καλὰ!... Φώναξε ὁ Σέρβις.

Ὁ Μπριὰν δὲν ἀπάντησε γιὰτὶ δὲν ἐπιθυμοῦσε καθόλου νὰ φανῇ δυσάρεστος στὸν Ντονιφάν.

Πῆρε θέσι καὶ πέταξε τόσο ἐπιδέξια τὸν δίσκο του πού πέρασε ἀπὸ τὸν πάσσαλο.

— Ἐπτά βαθμοί! φώναξε θριαμβευτικά ὁ Σέρβις. Τὸ παιχνίδι κερδήθηκε! Κερδήθηκε!

Ἐκείνη τὴ στιγμή προχώρησε ζωηρὰ ὁ Ντονιφάν.

— Ὅχι! εἶπε. Τὸ παιχνίδι δὲν κερδήθηκε!

— Γιατί; ρώτησε ὁ Μπάξτερ.

— Γιατὶ ὁ Μπριάν μᾶς γέλασε.

— Σᾶς γέλασα; ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, πού τὸ πρόσωπό του εἶχε ὠχριάσει.

— Ναί, μᾶς γέλασες! ἐπανελάβε ὁ Ντονιφάν.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ἄλλους, ἐξήγησε.

— Ὁ Μπριάν δὲν κρατοῦσε τὴ σωστὴ ἀπόστασι ὅταν ἔρριχνε τὸ δίσκο... Εἶχε περάσει τὴν ὀρθοεικὴ γραμμὴ καὶ εἶχε πλησιάσει στὸν πάσσαλο δυὸ βήματα.

— Ψέματα! φώναξε ὁ Σέρβις.

— Ναί, ψέματα! φώναξε κι' ὁ Μπριάν. Γιατὶ ἂν παραδεχτῶ πὼς αὐτὸ ἦταν ἀληθὲς τότε δὲν θὰ ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ ἓνα λάθος μου καὶ δὲν θὰ ὑπέφερα ἀπὸ τὴν κατηγορία τοῦ Ντονιφάν ὅτι σᾶς γέλασα!

— Ἀλήθεια;... ἔκαμε εἰρωνικὰ ὁ Ντονιφάν. Δὲν θὰ ὑποφέρης;

— Ὅχι! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν πού ἄρχισε νὰ μὴν μπορῆ νὰ συγκρατηθῆ. Ὅστοςο θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι τὰ πόδια μου βρίσκονταν ἀκριβῶς πάνω στὴ γραμμή...

— Ναί!.. Ναί!.. φώναξαν ὁ Μπάξτερ καὶ ὁ Σέρβις.

— Ὅχι!.. Ὅχι!.. ἐπέμειναν ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Κρός.

— Κοιτᾶτε τὴν πατημασιά μου πάνω στὴν ἄμμο! εἶπε ὁ Μπριάν. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ ὁ Ντονιφάν δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ, θὰ τὸν ἀποκαλέσω κι' ἐγὼ ψεύτη!

— Πεύτης ἐγώ; φώναξε ὁ Ντονιφάν πλησιάζοντας λίγο τὸν συνάδελφό του.

Ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Κρός στέκονταν πίσω του γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσουν. Ἐνῶ ὁ Σέρβις καὶ ὁ Μπάξτερ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ βοηθήσουν τὸν Μπριάν ἂν ἐπρόκειτο ν'ἀρθοῦν στὰ χέρια.

Ὁ Ντονιφάν πῆρε στάσι μποξέρ. Ἐβγαλε τὸ σακά-

κι του, ἀνασήκωσε τὰ μανίκια του ὡς τοὺς ἀγκῶνες καὶ τύλιξε τὸ μαντήλι του στὴ γροθιά του.

Ὁ Μπριάν πὺν εἶχε ξαναβρεῖ τὴν ψυχραιμία του ἔστεκε ἀκίνητος. Φαινόταν νὰ ντρέπεται πὺν θὰ χτυπιόταν μ' ἓναν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του.

— "Ἄδικα μὲ πρόσβαλες, Ντονιφάν, εἶπε. Καὶ τώρα πάλι ἄδικα μὲ προκαλεῖς.

— Πράγματι, ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν μ' ἓναν τόνο φωνῆς πὺν μαρτυροῦσε τὴν πιὸ βαθειὰ περιφρόνηση. Πάντα ἔχουν ἄδικο ὅσοι προκαλοῦν ἐκείνους πὺν δὲν ξέρουν ν' ἀνταποκριθοῦν στὶς προκλήσεις.

— "Ἄν δὲν δίνω ἀπάντησι στὴν πρόκλησί σου, εἶπε ὁ Μπριάν, εἶναι γιατί δὲν εἶναι σωστὸ νὰ δώσω ἀπάντησι.

— Ξέρω, ... ἔκαμε ὁ Ντονιφάν. Δὲν ἀπαντᾷς γιατί φοβᾶσαι.

— Ἐγώ; ... Φοβᾶμαι;

— Ναί... φοβᾶσαι. Εἶσαι δειλός!

Ὁ Μπριάν, πὺν εἶχε ἀνασηκώσει τὰ μανίκια, ρίχτηκε ἀποφασιστικὰ τοῦ Ντονιφάν. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι βρισκόνταν τώρα σὲ θέσι μάχης, ὁ ἓνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον.

Ὁ ἀγῶνας βρισκόταν στὸ σημεῖο νὰ ξεσπάσῃ. Καὶ θὰ γινόταν τὸ πρῶτο πῆδημα, ὅταν ὁ Γκόρντον, πὺν εἶχε εἰδοποιηθῆ ἀπὸ τὸν Ντόλ, ἔτρεξε νὰ ἐπέμβῃ.

— Μπριάν!.. Ντονιφάν! τοὺς φώναξε.

— Μᾶς γέλασε κι' ὕστερα μ' ἔβρισε! δικαιολογήθηκε ὁ Ντονιφάν. Μὲ ἀπεκάλεσε ψεύτη!

— Ναί. Ἄλλὰ πρῶτα ἐκεῖνος μὲ εἶπε ἀπατεῶνα! ἐξήγησε ὁ Μπριάν. Κι' ὕστερα ἄνανδρο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅλα τὰ παιδιὰ εἶχαν μαζευτῆ γύρω ἀπὸ τὸν Γκόρντον, ἐνῶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι εἶχαν κάνει μερικὰ βήματα πίσω. Ὁ Μπριάν ἔμεινε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἐνῶ ὁ Ντονιφάν διατηροῦσε ἀκόμα τὴν ἐπιθετικὴν του στάσι.

— Ντονιφάν! εἶπε τότε ὁ Γκόρντον μὲ μιὰ φωνὴ πολὺ αὐστηρή. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸν Μπριάν, καὶ πιστεύω

ὄτι δὲν προκάλεσε αὐτὸς τὴ λογομαχία σας, κι' οὔτε ἐπέδιωσε τὸν καυγά. Ἐσὺ πρῶτος ἔχεις τὸ ἄδικο!

— Ἀλήθεια, Γκόρντον, ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν. Ὅπως ξέρεις τὸν Μπριάν, ἔτσι ξέρω κι' ἐγὼ ἐσένα. Πάντα εἶσαι ἔτοιμος καὶ πρόθυμος νὰ πᾶς ἀντίθετα σὲ μένα...

— Ναί, παραδέχθηκε ὁ Γκόρντον. Βρίσκομαι πάντοτε σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ πείσμα σου, τὴν ἀκρισία σου καὶ τὴν ἀδικία σου.

— Ἔστω... νὰ εἶναι κι' ἔτσι ὅπως τὰ λές, ἐπανελάβε ὁ Ντονιφάν. Ὅποσδήποτε ὅμως κι' ἀνεξάρτητα ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο μας ἔχει τὸ ἄδικο, ὁ Μπριάν ἢ ἐγὼ, τὸ γεγονὸς ὅτι ἀρνεῖται νὰ χτυπηθῆ μαζί μου σημαίνει ὅτι εἶναι ἓνας δειλός.

— Κι' ἐσύ, Ντονιφάν, ἀπάντησε ὁ Γκόρντον, εἶσαι ἓνας κακὸς ἄνθρωπος. Μάλιστα. Γιατὶ στὴν κατάστασι πὺ βρισκόμαστε παρουσιάζεσαι πρόθυμος νὰ διασπάσης τὴν ἐνότητά μας.

— Εὐχαρίστησε, Μπριάν, τὸν Γκόρντον, φώναξε ὁ Ντονιφάν. Καί, τώρα, φυλάξου!

— Ἐ, ὄχι! φώναξε ὁ Γκόρντον. Ἐγὼ, ὁ ἀρχηγός σας, ἔχω ἀντίρρηση σὲ κάθε σκηνὴ βίας μεταξύ σας! Μπριάν, γύρισε στὴν Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Ὅσο γιὰ σένα, Ντονιφάν, πηγαινε ὅπου θέλεις γιὰ νὰ κατευνάσης τὸν θυμό σου. Καὶ νὰ μὴν φανῆς παρὰ μόνον ὅταν θὰ εἶσαι σὲ θέσι νὰ καταλάβῃς πὺς ρίχνοντας τὸ ἄδικο σὲ σένα δὲν ἔκαμα παρὰ τὸ καθήκον μου.

— Ναί!.. Ναί!.. φώναξαν οἱ ἄλλοι. Ζήτω ὁ Γκόρντον!.. Ζήτω τοῦ Μπριάν!

Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ὁμογνωμία δὲν μπορούσαν πιὰ παρὰ νὰ ὑπακούσουν. Ὁ Μπριάν ἐπέστρεψε στὸ χῶλ καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Ντονιφάν γύρισε ἐκεῖ κι' ἐκεῖνος τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου, δὲν ἐκδήλωσε καμμιά διάθεσι γιὰ νὰ δώσῃ συνέχεια σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Τακτικὰ ὅμως ἔνοιωθαν οἱ ἄλλοι πὺς τὸν βασάνιζε μιὰ βαθειὰ μνησικακία. Ἀπόδειξη

ὅτι ἐναντιωνόταν σὲ κάθε ἀπόπειρα τῶν ἄλλων νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν Μπριάν.

Πολὺ λυπηρὴ, πράγματι, αὐτὴ ἡ παρεξήγησις μεταξὺ τους ποὺ ἀπέιλησε τὴ γαλήνη τῆς μικρῆς ἀποικίας.

Ὅστοςο ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἔγινε πιά κουβέντα γιὰ τίποτε. Κανεῖς δὲν ἔτρεφε καμιὰ αὐταπάτη γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῆ ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀντιπάλους καὶ οἱ συνηθισμένες ἀσχολίες συνεχίζονταν μὲ τὴν πρόβλεψι τοῦ χειμῶνα.

Πράγματι δὲν περίμεναν καὶ πολὺ γιὰ τὸν ἐρχομὸ του. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πρώτης ἐβδομάδας τοῦ Μαΐου τὸ κρύο ἦταν ἀρετὰ αἰσθητό. Ἔτσι ὁ Γκόρντον ἔδωσε τὴ διαταγὴ ν' ἀνάψουν τὶς σόμπες τοῦ χῶλ καὶ νὰ τὶς διατηροῦν ἀναμμένες ὅλο τὸ εἰκοσιτετράωρο. Σύντομα δὲ κριθῆκε ἀπαραίτητο νὰ θερμάνουν τὸ ὑπόστεγο τοῦ προαυλίου καὶ τὴν ἀποθήκη.

Ἀπὸ τὶς 25 Μαΐου φάνηκαν τὰ πρῶτα χιόνια, καὶ ἦταν μερικὲς μέρες πὺ νωρὶς ἀπὸ τὸν προηγούμενο χρό-νο... Μήπως ἀπὸ αὐτὴ τὴν πρωϊμότητα τοῦ χειμῶνα ἔπρεπε νὰ συμπεράνουν πὼς θὰ ἦταν καὶ σκληρός; Πάντως αὐτὸ τὸ φοβόντουσαν.

Ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες κιόλας εἶχαν μοιραστῆ ζεστά ρούχα καὶ ὁ Γκόρντον πρόσεχε νὰ τηροῦνται αὐστηρὰ τὰ μέτρα ὑγιεινῆς.

Αὐτὴ, λοιπόν, τὴν τελευταία περίοδο, ἦταν ποὺ ἡ Σηλιὰ τοῦ Γάλλου δονήθηκε ἀπὸ μιὰ κρυφὴ ταραχὴ ποὺ ἔβαλε σὲ συγκίνησι ὅλα τὰ νεαρὰ κεφάλια. Πράγματι ἡ προθεσμία ποὺ εἶχε πάρει ὁ Γκόρντον γιὰ νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς στὴ νῆσο Τσέρμαν θὰ ἔληγε τὴν 10 Ἰουνίου. Καὶ τότε θ' ἄρχιζαν τὰ παρασκήνια, οἱ συμβιβασμοί, καὶ οἱ μηχανορραφίαι, μπορεῖ νὰ πῆ κανεῖς.

Ὁ Γκόρντον — τὸ ἤξεραν — πὼς θὰ ἤθελε νὰ μείνῃ ἀμέτοχος καὶ ἀδιάφορος σὲ ὅλα αὐτά. Ὅσο γιὰ τὸν Μπριάν. ἐπειδὴ ἦταν γαλλικῆς καταγωγῆς δὲν σκεφτό-

ταν διόλου νὰ διοικήσῃ μιὰ ἀποικία ἀπὸ παιδιὰ ὅπου οἱ ἄγγλοι βρῖσκονταν σὲ πλειοψηφία.

Κατὰ βάρησ καὶ χωρὶς νὰ τὸ δείχνῃ, ἐκεῖνος ποὺ ἀνησυχοῦσε κυρίως ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐκλογὴ ἦταν ὁ Ντονιφάν. Ὡστόσο, εἴτε ἐπειδὴ πιστευόταν ὅτι ἦταν βέβαιο ὅτι θὰ διαδεχόταν τὸν Γκόρντον, εἴτε γιὰ τὴν ἡ ματαιοδοξία του τὸν ἐμπόδιζε νὰ ψηφοθηρήσῃ, προτιμοῦσε νὰ μένῃ στὸ περιθώριον...

Ἡ 10 Ἰουνίου ἔφτασε. Καὶ τὸ ἀπόγευμα εἶχε ὀριστῆ νὰ γίνῃ ἡ ψηφοφορία. Ὁ καθένας ὤφειλε νὰ γράψῃ σ' ἓνα χαρτὶ τ' ὄνομα ἐκείνου ποὺ ἤθελε νὰ ψηφίσῃ. Καὶ ἡ πλειοψηφία θ' ἀποφάσιζε. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀποικία ἀριθμοῦσε δεκατέσσερα μέλη — ὁ Μόκο δὲν λογάριάζε νὰ ἐξασκήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλογέως — ἂν τὸ ἴδιο ὄνομα ἦταν γραμμένο ὀκτὼ φορές, τότε θὰ καθωριζόταν ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου ἀρχηγοῦ.

Τὸ κουτὶ μὲ τὶς ψήφους — ἡ κάλπη, ὅπως ὀνομάζεται — ἀνοίχθηκε στὶς δυὸ ἡ ὥρα ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Γκόρντον. Κι' ὅταν τελείωσε ἡ καταμέτρησης βγῆκαν τὰ παρακάτω ἀποτελέσματα:

Μπριάν	Ψῆφοι	ὀκτὼ
Ντονιφάν	»	τρεῖς
Γκόρντον	»	μία

Οὔτε ὁ Γκόρντον, οὔτε ὁ Ντονιφάν θέλησαν νὰ πάρουν μέρος στὴν ψηφοφορία. Ὅσο γιὰ τὸν Μπριάν, αὐτὸς εἶχε ψηφίσει τὸν Γκόρντον. Ὁ Μπριάν, ποὺ εἶχε ἐκπλαγῆ ποὺ πῆρε τοὺς περισσότερους ψήφους, στὴν ἀρχὴ παρὰ λίγο ν' ἀρνήθῃ τὴν τιμὴν ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει. Μά, χωρὶς ἀμφιβολία, κάποια σκέψις τοῦ ἤρθε στὸ νοῦ. Γιατὶ, ἀφοῦ πρῶτα κοίταξε τὸν ἀδελφὸ του Ζάκ, δήλωσε:

— Εὐχαριστῶ, σύντροφοί μου. Δέχομαι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Μπριάν ἦταν γιὰ ἓνα χρόνον ὁ ἀρχηγὸς τῶν νεαρῶν ἀποίκων τῆς νήσου Τσέρμαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Τὸ δεύτερο ναυάγιο

Μὲ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Μπριάν, οἱ συνάδελφοί του θέλησαν νὰ τοῦ δείξουν ὅτι τὸν προτίμησαν γι' ἀρχηγό τους γιὰ τὸν ἐξυπηρετικό του χαρακτήρα, γιὰ τὸ θάρρος του, πὺν τὸ ἀπέδειξε σὲ πολλὰς περιπτώσεις, καὶ γιὰ τὴν ἀκούραστη ἀφοσίωσή του γιὰ τὸ γενικὸ συμφέρον. Μόνον ὁ Ντονιφάν, ὁ Κρός, ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Οὐέμπ ἀρνηθῆκαν ν' ἀναγνωρίσουν τὰ προσόντα αὐτὰ τοῦ Μπριάν. Ὡστόσο κατὰ βάθος γνώριζαν πολὺ καλὰ πὺς φέρθηκαν ἄδικα στὸν πὺ ἀξιόλογο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τους.

Μολονότι εἶχε προβλέψει ὅτι αὐτὴ ἡ ἐκλογὴ θὰ τόνιζε ἀκόμα περισσότερο τὴ διχογνωμία πὺν ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους, μολονότι μπορούσε νὰ φοβηθῆ ὅτι ὁ Ντονιφάν καὶ οἱ ὄπαδοί του, πιθανὸν νὰ ἐπαιρναν καμμιά δυσάρεστη ἀπόφασι, ὡστόσο ὁ Γκόρντον παρέλειψε νὰ ρίξη τὸ βάρος του στὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ τῆς ἐκλογῆς καὶ νὰ συγχαρῆ τὸν Μπριάν.

Ἐτσι ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ Ντονιφάν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι του ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ μὴν ἀνεχθοῦν αὐτὴ τὴν κατάστασι τῶν πραγμάτων, μολονότι ὁ Μπριάν ὑποσχέθηκε νὰ μὴν τοὺς δώσῃ καμμιά ἀφορμὴ ὡστε νὰ τοῦ φερθοῦν ψυχρὰ ἢ ὑπερβολικά.

Τὸ πρόγραμμα τῆς χειμερινῆς ζωῆς ξανάρχισε μέσα στὶς συνθῆκες πὺν εἶχε καθιερωθῆ καὶ τὸν περασμένο χρόνο. Οἱ μελέτες γέμιζαν τὶς μακρινὰς ὥρες πὺν τὸ κρῦο τοὺς ὑποχρέωνε νὰ περνοῦν μέσα στὸ χῶλ. Ὁ Τζέκινς, ὁ Ἴβερσον, ὁ Ντόλ, καὶ ὁ Κοστάρ σημείωσαν αἰσθητὴ πρόοδο στὰ μαθήματα. Κι' ἐκπαιδεύοντάς τους, οἱ μεγάλοι ἔβρισκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκπαιδεύωνται κι' αὐτοί.

Τὶς πρῶτες δεκαπέντε μέρες τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τὸ κρῦο ἦταν αἰσθητό. Τσουχτερὸ δὲ τὶς τέσσαρις πρῶτες ἡμέρες. Αὐτὴ τὴν περίοδο δὲν μπορούσαν νὰ ξεμυτίσουν

ἀπὸ τῆ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου χωρὶς νὰ νοιώσουν τρεμοῦλες. Εὐτυχῶς αὐτὰ τὰ κρύα κράτησαν λίγο. Καὶ στὶς ἕξι Αὐγούστου ὁ ἀγέρας ξέκοψε ἀπὸ τὸν βορρᾶ καὶ ξανάπεσε στὴ δύση.

Τὸ δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Αὐγούστου ἦταν ὑποφερτό, καὶ ὁ Μπριὰν μπόρεσε νὰ ξαναρχίσῃ τὶς ἐξωτερικὲς δουλειές. Ἔτσι ἔγιναν πολυάριθμες ἐπισκέψεις στὶς παγίδες καὶ στὰ στημένα δίχτυα στὰ μέρη ὅπου τὸ κυνήγι ἀφθινοῦσε.

Ἐπὶ πλεόν στὸ περιφραγμένο ὑπόστεγο ἔφθασαν μερικοὶ νέοι τρόφιμοι: φραγκόκοττες, σκίουροι, κλπ. Ἐπίσης ἡ βιγκόνια γέννησε πέντε μικρά.

Κι' ἐπειδὴ ἡ κατάστασις τοῦ πάγου τὸ ἐπέτρεπε ἀκόμα, ὁ Μπριὰν σκέφθηκε νὰ προσφέρῃ στοὺς συναδέλφους του ἓνα μεγάλο καὶ συναρπαστικὸ παιχνίδι πατινάξ.

Μὲ ξύλινα πέλματα καὶ σιδερένιες λάμες, ὁ Μπάξτερ μπόρεσε νὰ κατασκευάσῃ μερικὰ ζευγάρια πατίνια.

Στὶς 25 Αὐγούστου, λοιπόν, στὶς ἔντεκα τὸ πρωῖ, ὁ Μπριὰν, ὁ Γκόρντον, ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐέμπ, ὁ Κρός, ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Μπάξτερ, ὁ Γκαρνέ, ὁ Σέρβις, ὁ Τζέκινς καὶ ὁ Ζάκ, ἀφήνοντας τὸν Ἰθερσον, τὸν Ντόλ, καὶ τὸν Κοστὰρ στὴ φύλαξι τοῦ Μόκο καὶ τοῦ Φάν, ἀπομακρύνθησαν ἀπὸ τὴν Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου γιὰ νὰ βροῦν στὴ λίμνη μιὰ τοποθεσία ὅπου τὸ στρῶμα τοῦ πάγου θὰ παρουσίαζε μιὰ ἔκτασι κατάλληλη γιὰ πατινάξ.

Ὁ Μπριὰν εἶχε πάρει μαζί του μιὰ ἀπὸ τὶς τρουμπέτες τοῦ πλοίου γιὰ νὰ θυμίσῃ στὴ μικρὴ ομάδα τὴν ὑπαρξι τοῦ κινδύνου στὴν περίπτωσι πού θὰ ξεμάκραινε κανένας πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς παγωμένης λίμνης.

Χρειασθήκε νὰ προχωρήσουν ἀντίθετα στὸ ποτάμι, τρία μίλια σχεδόν, ὥσπου νὰ βρεθῇ ἓνα κατάλληλο μέρος.

Περισσότερο νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Κρός εἶχαν πάρει μαζί τους καὶ τὰ τουφέκια τους γιὰ νὰ χτυπήσουν κανένα πουλί, ἂν τοὺς παρουσιαζόταν ἡ εὐκαιρία. Ὅσο γιὰ τὸν Μπριὰν καὶ τὸν Γκόρντον εἶχαν ἔρθει ἐδῶ μὲ τὴν

πρόθεσι νὰ ἐμποδίσουν τυχὸν ἀπερισκεψίεις τῶν ἄλλων.

Χωρὶς ἀντίρρηση, οἱ πῶ ἐπιδέξιοι στὸ πατιναῖς ἦσαν ὁ Ντονιφάν, ὁ Κρός, καὶ ὁ Ζάκ. Ὁ τελευταῖος μάλιστα διακρινόταν γιὰ τὴν ταχύτητά του καὶ τοὺς ἐλιγμούς του.

Πρὶν δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως ὁ Μπριάν συγκέντρωσε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Θεωρῶ ὑποχρέωσί μου νὰ σᾶς συστήσω νὰ εἰσθε φρόνιμοι καὶ νὰ παραμερίσετε κάθε φιλοτιμία! Νὰ μὴν ἀπομακρύνεσθε καὶ σᾶς χάνουμε ἀπὸ τὰ μάτια μας. Στὴν περίπτωσι δὲ πὺ τυχὸν θὰ παρασυρθῆτε καὶ θὰ βρεθῆτε πολὺ μακρὰ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὁ Γκόρντον κι' ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένουμε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος. Ἔτσι ὅταν θὰ δώσω μὲ τὴν τρουμπέτα μου τὸ σύνθημα τῆς συγκεντρώσεως, ὁ καθένας θὰ ὀφείλῃ νὰ τρέξῃ καὶ νὰ μᾶς συναντήσῃ ἐδῶ.

Μόλις ἔγιναν αὐτὲς οἱ συστάσεις τὰ παιδιὰ μὲ τὰ πατίνια ρίχτηκαν ἐπάνω στὴ λίμνη. Πράγματι ὁ Ζάκ ἔκαμε θαύματα πάνω στὸν πάγο: ἔτρεχε ἀκροβατικὰ μὲ τὸ ἓνα πόδι, μὲ τὰ δύο, ὄρθιος καὶ καθιστός, διαγράφοντας ἀριστοτεχνικοὺς κύκλους μὲ μιὰ κανονικότητα τέλεια.

Πιθανὸν ὁ Ντονιφάν νὰ ἔνοιωθε κάποια ζήλεια γιὰ τὶς ἐπιτυχίεις αὐτὲς τοῦ Ζάκ. Πάντως δὲν ἄργησε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν ὄχθη κι' αὐτός. Σὲ μιὰ δὲ ὠρισμένη στιγμή ἀργότερα ἔκαμε νόημα στὸν Κρός νάρθῃ νὰ τὸν συναντήσῃ.

— Ἔ, Κρός! τοῦ φώναξε. Διακρίνω ἓνα κοπάδι ἀγριόπαπιες!... Ἐκεῖ κάτω... Στ' ἀνατολικά... Ἔχεις τὸ τουφέκι σου;... Ἐγὼ ἔχω τὸ δικό μου... Ἄς κνηγήσουμε.

— Μὰ ὁ Μπριάν τὸ ἔχει ἀπαγορεύσει.

— Ἔ! Ἄφησέ με ἡσυχὸ μὲ τὸν Μπριάν σου! Ἐμπρός! Ἄς τρέξουμε μὲ ταχύτητα.

Καὶ μὲ μᾶς ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Κρός διέσχισαν μισὸ μίλι.

— Ποῦ πηγαίνουν αὐτοί; ρώτησε ὁ Μπριάν.

— Διέκριναν κνηγὶ ἐκεῖ κάτω, ἐξήγησε ὁ Γκόρντον, καὶ τὸ ἔνστικτο τοῦ κνηγιουῦ, βλέπεις...

— Πές καλύτερα τὸ ἔνστικτο τῆς ἀνυπακοῆς! εἶπε ὁ Μπριάν. Καὶ τώρα πάλι ὁ ἀδιόρθωτος Ντονιφάν...

— Πιστεύεις, λοιπόν, Μπριάν, πὼς ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχοῦμε γι' αὐτούς;

— Ποιὸς ξέρει, Γκόρντον;... Εἶναι πάντως ἀπερισκεψία ν' ἀπομακρύνεται κανεὶς... Κοίταξε πόσο ξεμάκρυναν κιόλας!

Καὶ πράγματι... Παρασυρμένοι σὲ μιὰ ἀσυλλόγιστη καὶ ταχεία κούρσα, ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Κρός δὲν διακρίνονταν πιά παρὰ σὰν δυὸ στίγματα στὸν ὀρίζοντα τῆς λίμνης.

Εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ ξαναγυρίσουν, γιατί ἡ ἡμέρα θὰ διαρκοῦσε μερικὲς ὥρες ἀκόμα. Ὡστόσο αὐτὴ ἡ πράξις τους ἦταν μιὰ ἀπερισκεψία γιατί ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τοῦ χρόνου, ὑπῆρχε πάντοτε ὁ φόβος γιὰ μιὰ ἀπότομη μεταβολὴ τοῦ καιροῦ. Καὶ μιὰ μεταβολὴ στὴν κατεύθυνσι τοῦ ἀνέμου θὰ ἦταν ἀρκετὴ νὰ προκαλέσῃ καταιγίδες ἢ ὀμίχλες.

Οἱ φόβοι τοῦ Μπριάν δὲν ἦσαν ἀστήρικτοι. Ἀπὸδειξίς ὅτι κοντὰ στὶς δύο ἡ ὥρα ὁ ὀρίζοντας ἄρχισε νὰ βυθίζεται μέσα σὲ μιὰ πυκνὴ λωρίδα πάχνης.

Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχαν ἀκόμα φανῆ ὁ Κρός καὶ ὁ Ντονιφάν. Κι' οἱ ὑδρατμοί, πού τώρα εἶχαν μαζευτῆ στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, ἔκρυβαν τὴ δυτικὴ ὄχθη.

— Βλέπετε; φώναξε ὁ Μπριάν. Συνέβη ἐκεῖνο πού φοβόμουν! Πῶς θὰ ξαναβροῦν τώρα τὸ δρόμο τους;

— Κάλεσέ τους μὲ τὴν τρουμπέτα! ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Γκόρντον.

Ἡ τρουμπέτα τότε βρόντησε τρεῖς φορὲς καὶ οἱ χάλκινοι ἤχοι τῆς βυθίστηκαν στὴν ὀμίχλη καὶ διέσχισαν τὸ διάστημα. Πιθανὸν ν' ἀπαντοῦσαν σ' αὐτὴ τὴν κλῆσι μὲ τουφεκιὰς ἀφοῦ ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Κρός διέθεταν αὐτὸ τὸ μοναδικὸ μέσο γιὰ νὰ κάνουν γνωστὴ τὴ θέσι τους.

Ὁ Μπριάν καὶ ὁ Γκόρντον ἀφουγκράστηκαν... Τίποτε. Καμμιά ἐκτυροσκορότησις δὲν ἔφτανε στ' αὐτιά τους.

Στὸ μεταξὺ ἡ ομίχλη εἶχε ἀπλωθῆ πολὺ στὴν ἀτμόσφαιρα. Κι' ἐπειδὴ τὸ ἄπλωμά της συνεχιζόταν, σὲ λίγο ὀλόκληρη ἡ λίμνη θὰ χανόταν ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ὁ Μπριὰν θυμήθηκε τότε ἐκείνους ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του ποὺ εἶχαν μείνει μακρὰ καὶ μόλις τοὺς διέκρινε τώρα. Τοὺς φώναξε καὶ σὲ λίγο συγκεντρώθηκαν ὅλοι στὴν ὄχθη.

— Ποιὰ ἀπόφασι θὰ πάρης; ρώτησε ὁ Γκόρντον.

— Πρέπει νὰ τὰ ἐπιχειρήσουμε ὅλα γιὰ νὰ ξαναβροθοῦν ὁ Κρὸς καὶ ὁ Ντονιφάν πρὶν τοὺς τυλίξη ἡ ομίχλη μέσα στὴν ἀπεραντώσυνή της κι' ἔτσι παραπλανηθοῦν τελείως. Γι' αὐτὸ ἕνας ἀπὸ μᾶς νὰ πάρη τὴν κατεύθυνσι ποὺ πῆραν κι' ἐκείνοι καὶ νὰ τοὺς καλῆ κάθε τόσο μὲ τὴν τρουμπέτα.

— Εἶμαι ἔτοιμος νὰ φύγω! εἶπε ὁ Μπάξτερ.

— Κι' ἐμεῖς! πρόσθεσαν δυὸ - τρεῖς ἄλλοι.

— Ὁχι! Θὰ πάω ἐγώ! εἶπε ὁ Μπριὰν.

— Προτιμώτερο ἐγώ, ἀδελφέ μου, ἐπενέθη καὶ εἶπε ὁ Ζάκ. Μὲ τὰ πατίνια μου θὰ συναντήσω σύντομα τὸν Ντονιφάν...

— Ἔστω!.. δέχθηκε ὁ Μπριὰν. Πήγαινε ἐσύ, Ζάκ, καὶ πρόσεχε καλὰ μήπως ἀκούσεις τουφεκιές! Πᾶρε καὶ τὴν τρουμπέτα. Θὰ σοῦ χρειαστῆ γιὰ νὰ ἐπισημαίνης κάθε τόσο τὴ θέσι σου, καὶ γενικὰ νὰ κάνης γνωστὴ τὴν παρουσία σου.

— Ναί, ἀδελφέ!

Μὲ μιᾶς τότε ὁ Ζάκ ἔγινε ἄφαντος.

Ὁ Μπριὰν, ὁ Γκόρντον καὶ οἱ ἄλλοι ἔτειναν προσεκτικὰ τ' αὐτιά τους στοὺς ἤχους τῆς τρουμπέτας τοῦ Ζάκ.

Μὰ τὸ διάστημα τοὺς ἔσθηνε ἀναπάντητους.

Πέρασε ἔτσι μισὴ ὥρα. Καμμιὰ εἶδησι ἀπὸ τοὺς ἀπόντες.

— Νὰ εἶχαμε τουλάχιστον ὄπλα, φώναξε ὁ Σέρβις. Τότε ἴσως γινόταν κάτι...

— Ὅπλα; ἔκαμε ὁ Μπριὰν. Μὰ ὑπάρχουν στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου! Τρέξτε! Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμὴ!

Σὲ μισὴ ὥρα ὁ Μπριὰν, ὁ Γκόρντον καὶ οἱ ἄλλοι εἶ-

χαν καλύψει τὰ τρία μίλια πὺ τούς χώριζαν ἀπὸ τὸ γήπεδο Σπόρ.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν ἐπρόκειτο νὰ κάνουν οἰκονομία στὸ μαρουῦτι. Ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Μπάξτερ γέμισαν δυὸ ὄπλα καὶ πυροβολοῦσαν πρὸς τὴν Ἀνατολή.

Καμμιά ἀπάντησις. Οὔτε τουφεκιά! Οὔτε ἦχος τρουμπέτας.

Ἦταν κιόλας τέσσερις ἡ ὥρα. Ἡ ὁμίχλη πύκνωνε ὀλοένα, καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τούς βαρεῖς ἐκείνους ὕδρατμοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ διακρίνουν τίποτε στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης.

— Τὸ κανόνι! φώναξε ὁ Μπριάν.

Ἐνα ἀπὸ τὰ δυὸ μικρὰ κανόνια τοῦ Σλούγκι τραβήχτηκε τότε ὡς τὴ μέση τοῦ γηπέδου Σπόρ, καὶ τὸ γέμισαν. Τὸ πρῶτο βλήμα ἔφυγε ἐνῶ ὁ Ντόλ καὶ ὁ Κοστάρ βούλωναν τ' αὐτιά τους γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουν τὴν φοβερὴ ἐκπυρσοκρότησι.

Μέσα σὲ μιὰ τόσο ἥσυχη ἀτμόσφαιρα εἶναι ἀπαράδεκτο αὐτὴ ἡ ἐκρηξις νὰ μὴν ἔγινε ἀκουστὴ σὲ πολλὰ μίλια μακρῶς.

Ἄφουγκρᾶστηκαν... Τίποτε!

Ἐπὶ μία ὥρα ἀκόμα τὸ κανονάκι ἔρριχνε ἀπὸ ἓνα βλήμα κάθε δέκα λεπτά. Αὐτὲς οἱ ἐκπυρσοκροτήσεις ἔπρεπε ν' ἀκούγονταν σὲ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας γιὰτὶ ἡ ὁμίχλη μεταφέρει τούς ἦχους σὲ μακρυνὲς ἀποστάσεις.

Ἐπὶ τέλος λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς πέντε ἀκούστηκαν δυὸ ἢ τρεῖς τουφεκιές. Ἐρχονταν ὅμως ἀπὸ πολὺ μακρῶς, ἀπὸ τὰ βορειο-ἀνατολικά.

— Αὐτοὶ θὰ εἶναι! φώναξε ὁ Σέρβις.

Εὐθύς ἀμέσως τότε ὁ Μπάξτερ ἀπάντησε μὲ τὸ κανονάκι στὴν τελευταία τουφεκιά τοῦ Ντονιφάν.

Σὲ λίγο στὴν ὁμίχλη διαγράφηκαν δυὸ σκιές. Ἦσαν ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Κρός.

Ὁ Ζὰκ δὲν βρισκόταν μαζί τους.

Φαντάζεστε τὴ θανάσιμη ἀγωνία πού δοκίμασε ὁ Μπριάν. Ὁ ἀδελφός του δὲν εἶχε μπορέσει νὰ ξαναβρῆ τοὺς κυνηγούς, οἱ ὁποῖοι μάλιστα δὲν εἶχαν ἀκούσει τὴν τρουμπέτα του. Πράγματι, ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Κρός καὶ ὁ Ντονιφάν ἀναζητώντας τὸν προσανατολισμό τους, εἶχαν κιόλας παρεκκλίνει πρὸς τὸ νότιο μέρος τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας. Ἐνῶ ὁ Ζὰκ τοὺς ἀναζητοῦσε στὰ ἀνατολικά. Ὡστόσο ἐκεῖνοι, ἂν δὲν ἄκουγαν τὶς ἐκπυρσοκροτήσεις τοῦ κανονιοῦ ἀπὸ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ξαναβροῦν τὸ δρόμο τους.

Ὁ Μπριάν μὲ τὴ σκέψι στὸν ἀδελφό του πού εἶχε χαθῆ μέσα στὴν πυκνὴ ὀμίχλη, δὲν σκεπτόταν νὰ κἀνη παρατηρήσεις στὸν Ντονιφάν, πού ἢ ἀνυπακοή του κινδύνευε νὰ ἔχη τόσο σοβαρὲς συνέπειες.

— Ἐγὼ θὰ ἔπρεπε νὰ πάρω τὴ θέσι του, ἐπανελάμβανε κάθε τόσο, Ἐγὼ! Ἐνῶ ὁ Γκόρντον καὶ ὁ Μπάξτερο προσπαθοῦσαν ἄδικα νὰ τοῦ δώσουν λίγες ἐλπίδες.

Ρίχτηκαν ἀκόμα μερικὲς κανονιές. Προφανῶς ἂν ὁ Ζὰκ εἶχε πλησιάσει στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου θὰ τὶς ἄκουγε καὶ δὲν θὰ παρέλειπε νὰ ἐπισημάνῃ τὴν παρουσία του μὲ τὴν τρουμπέτα.

Μὰ ὅταν οἱ τελευταῖοι ἦχοι ἀπὸ τὶς ὀμβροντίες κλιμακώθηκαν στὸ διάστημα κι' ἔσβησαν, δὲν ἀκούστηκε καμμιά ἀνταπόκρισι σ' αὐτές. Καὶ τώρα πού ἡ νύχτα ἄρχισε νὰ ὀλοκληρώνεται, τὸ σκοτάδι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ σκεπάσῃ ὅλο τὸ νησί.

Ὡστόσο παρουσιάστηκε ἓνα ἀρκετὰ εὐνοϊκὸ περιστατικόν: Ἡ ὀμίχλη ἔδειχνε τάσι διαλύσεώς της. Ἔτσι ὁ Γκόρντον, μὲ τὰ κυάλια στὰ μάτια, ἄρχισε νὰ παρατηρῆ προσεκτικὰ πρὸς τὴν βορειο-ἀνατολικὴ κατεύθυνσι.

— Θαρρῶ πὼς διακρίνω κάποιον σημάδι, εἶπε. Ἐνα σημάδι πού μετακινεῖται.

Ὁ Μπριάν εἶχε ἀρπάξει κιόλας τὰ κυάλια ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Γκόρντον καὶ κοίταξε μὲ τὴ σειρὰ του.

— Εὐλογημένο τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ζάκ! Τὸν διακρίνω!

“Ολοὶ φώναζαν μὲ χαρὰ καὶ μὲ ὄλη τὴ δύναμί τους γιὰ ν' ἀκουστοῦν σὲ μιὰ ἀπόστασι πού μποροῦσε νὰ ὑπολογιστῇ ὡς ἓνα μίλι.

Κάθε τόσο ὅμως αὐτὴ ἡ ἀπόστασις λιγότευε. Ὁ Ζάκ, μὲ τὰ πατίνια στὰ πόδια, γλιστροῦσε μὲ ταχύτητα βέλους πάνω στὴν παγωμένη λίμνη, πλησιάζοντας στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Μερικὰ λεπτὰ ἀκόμα καὶ θὰ ἔφθανε.

— Θαρρῶ πῶς δὲν εἶναι μόνος! φώναξε ὁ Μπάξτερ πού δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ χειρονομία ἐκπλήξεως. Πράγματι μιὰ πῶ προσεκτικὴ παρατήρησι ἀπόδειχνε πὼς πίσω ἀπὸ τὸν Ζάκ — περίπου τριάντα μέτρα — ἐκινουῦντο δυὸ ἄλλα σημάδια.

— Τί εἶναι αὐτά, λοιπόν; ρώτησε ὁ Γκόρντον.

— “Ανθρωποὶ! ἔκαμε ὁ Μπάξτερ.

— “Οχι! εἶπε ὁ Οὐϊλκόξ. Μᾶλλον ζῶα εἶναι!

— “Αγρια ἴσως! φώναξε ὁ Ντονιφάν.

Δὲν γελιόταν. Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, μὲ τ' ὄπλο στὸ χέρι, ρίχτηκε στὴν λίμνη μπρὸς στὸν Ζάκ.

Σὲ μερικὲς στιγμὲς ὁ Ντονιφάν πλησίασε τὸ νεαρὸ παιδί, ἔρριξε δυὸ τουφεκιὲς στίς ἀρκοῦδες πού ἀνέκοψαν τὸ δρόμο τους καὶ χάθηκαν ἀμέσως.

Ὁ Ζάκ εἶχε σωθῆ καὶ ὁ ἀδελφός του τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του.

Τὰ συγχαρητήρια, οἱ ἀγκαλιὲς καὶ οἱ χειραψίες δὲν ἔλειψαν γιὰ τὸ γενναῖο παιδί. Ἡ περιπέτειά του ἦταν δραματικὴ. Γιατὶ, ἀφοῦ ἄδικα χρησιμοποίησε τὴν τρουμπέτα του γιὰ νὰ εἰδοποιῇ τοὺς δύο συναδέλφους του, στὸ τέλος χάθηκε κι' ὁ ἴδιος στὴν πῶ πυκνὴ ὀμίχλη καὶ βρέθηκε σὲ ἀδυναμία νὰ προσανατολιστῇ... Ὅταν ἄκουσε τίς δυὸ ἐκπυροσφορτήσεις...

Τότε διαπίστῳσε πὼς βρισκόταν πολλὰ μίλια ἀπὸ τὴν ὄχθη, στὰ βορειο-ἀνατολικά τῆς λίμνης. Μὲ μιᾶς καὶ

μὲ ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν πατινιῶν του, ἔτρεξε πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού τοῦ σημειώθηκε.

Ξαφνικά, τὴν στιγμή πού ἡ ὀμίχλη ἄρχισε νὰ διαλύεται, βρέθηκε ἀντίκρου σὲ δυὸ ἀρκοῦδες πού ὥρμησαν κατ' ἐπάνω του. Παρ' ὄλο τὸν κίνδυνο, ἡ ψυχραιμία του δὲν τὸν ἐγκατέλειψε οὔτε στιγμή καὶ χάρις στὴν ταχύτητά του, μπόρεσε νὰ κρατήσῃ αὐτὰ τὰ ζῶα σὲ ἀπόστασι. Μὰ ἂν τύχαινε κι' ἔπεφτε ἦταν χαμένος.

Καὶ τότε, παίρνοντας τὸν Μπριὰν κατὰ μέρος, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπέστρεφαν στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου, τοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφέ. Εὐχαριστῶ πού μοῦ ἐπέτρεψες νά...

Ὁ Μπριὰν τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Κατόπιν, τὴ στιγμή πού ὁ Ντονιφάν ἔκαμε νὰ δρασκελίσῃ τὴν πόρτα τοῦ χῶλ, τοῦ εἶπε:

— Σοῦ εἶχα ἀπαγορεύσει ν' ἀπομακρυνθῆς, καὶ τὸ βλέπεις: ἡ ἀνυπακοή σου θὰ μπορούσε νὰ προξενήσῃ μιὰ μεγάλη συμφορά! Ὡστόσο, παρ' ὅτι εἶχες ἄδικο, Ντονιφάν, ὀφείλω νὰ σ' εὐχαριστήσω τουλάχιστον πού ἔτρεξες σὲ βοήθεια τοῦ Ζάκ.

— Δὲν ἔκαμα παρὰ τὸ καθήκον μου, ἀποκρίθηκε ψυχρὰ ὁ Ντονιφάν.

Κι' οὔτε τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι πού τοῦ ἔτεινε τόσο φιλικὰ ὁ συνάδελφός του.

Ἐξὶ ἐβδομάδες μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα, κοντὰ στὶς πέντε ἢ ὦρα, τέσσερις ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἀποίκους ἦρθαν νὰ σταματήσουν στὸ νότιο ἄκρο τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

Ἦταν 10 Ὀκτωβρίου. Ἡ ἐπίδρασις τῆς ὥραιας ἐποχῆς γινόταν αἰσθητή. Κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ντυμένα μὲ τὴν καινούργια τους, πράσινη καὶ δροσερὴ, φορεσιά, τὸ ἔδαφος εἶχε ξαναπάρει τὸ ἀνοιξιὰτικο χρῶμα του. Ἐνα ἀνάλαφρο ἀεράκι αὐλάκωνε τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης.

Ἐκείνη τὴν στιγμή εἶχε ἀναφθῆ μιὰ καλὴ φωτιά στὴ

ρίζα ἑνὸς πεύκου γιὰ νὰ προστατεύῃ τὸν μυρωδάτο καπνὸ πού ὁ ἄνεμος τὸν παρέεσρνε πρὸς τὴν βαλτώδη ἀκτὴ. Σὲ λίγο δυὸ πάπιες ψήνονταν μπρὸς σὲ μιὰ θρόακα φλογάτη καὶ πού τὴν βόλευαν ἀνάμεσα σὲ δυὸ πέτρες. Μετὰ τὸ δεῖπνο, αὐτὰ τὰ τέσσερα παιδιὰ δὲν θὰ εἶχαν νὰ κάνουν τίποτε παρὰ νὰ τυλιχθοῦν μὲ τὶς κουβέρτες τους. Κι' ἐνώ τὸ ἕνα θὰ φύλαγε σκοπὸς τ' ἄλλα τρία θὰ κοιμόνταν ἤσυχα ὡς τὸ πρωί.

Ἦσαν ὁ Ντονιφάν, ὁ Κρός, ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Οὐϊλκός. Καὶ νὰ γιατί εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ χωριστοῦν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τους:

Τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες αὐτουνοῦ τοῦ δεύτερου χειμῶνα πού οἱ νεαροὶ ἄποικοι θὰ περνοῦσαν στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου, οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὸν Ντονιφάν καὶ στὸν Μπριάν, εἶχαν ἐκτραχυνθῆ. Μὴν ξεχνᾶμε μὲ πόση ἀντίδρασι ὁ Ντονιφάν εἶχε δεχθῆ τὴν ἐκλογὴ τοῦ ἀντιπάλου του. Ἡ ζήλεια δὲν τὸν ἄφηγε ἤσυχο καὶ μὲ τὸ παραμικρὸ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑπακούῃ στὶς διαταγὰς τοῦ νέου ἀρχηγοῦ τῆς νήσου Τσέρμαν. Κι' ἂν δὲν τοῦ εἶχε ἀντισταθῆ στὰ φανερὰ ἦταν γιατί ἤξερε πὼς οἱ περισσότεροι δὲν θὰ τὸν ὑποστήριζαν. Ὡστόσο σὲ διάφορες περιπτώσεις εἶχε ἐκδηλωθῆ ἐναντία στὶς ἐντολὰς του, σὲ σημεῖο πού ὁ Μπριάν ν' ἀναγκαστῆ νὰ τοῦ κάνῃ δίκαιες παρατηρήσεις. Ἀπὸ τότε, μὲ τὰ ἐπεισόδια τοῦ πατιναῶς πού ἡ ἀνυπακοή του ἦταν χτυπητὴ, δὲν εἶχε πάψει ν' αὐξάνῃ τὴν ἀνυπακοή του. Ἔτσι ἔφθασε ἡ στιγμὴ πού ὁ Μπριάν τοῦ ἐπετέθηκε ἀπότομα καὶ αὐστηρά.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, προέκυψε τὸ γεγονός ὅτι, ἡ ὁμόνοια, πού ἦταν τόσο ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἡρεμία τῶν κατοίκων τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου, εἶχε καταστραφῆ. Ἐπικρατοῦσε μιὰ ἠθικὴ κατὰπτωσις πού ἔκαμε τρομερὰ δύσκολη τὴν ὑπαρξιν τῆς κοινότητος.

Πράγματι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὄρες τῆς ἀναπαύσεως, ὁ Ντονιφάν καὶ οἱ ἀντάρτες του, Κρός, Οὐέμπ καὶ Οὐϊλκός.

πού ύφίσταντο όλοένα και περισσότερο την έπιρροή του, ζούσαν χωριστά.

Με τις πρώτες μέρες του 'Οκτωβρίου τὰ κρύα είχαν όριστικά έξαφανιστή και ή έπιφάνεια τής λίμνης, καθώς και του ποταμού είχε τελείως άπαλλαγή από τους πάγους. Τότε, λοιπόν, — τὸ βράδυ τής 9 'Οκτωβρίου — ὁ Ντονιφάν ἔκαμε γνωστή την άπόφασί του νά εγκαταλείψη τή Σπηλιά του Γάλλου με τὸν Ουέμπ, τὸν Κρός και τὸν Ουίλκός.

— Θέλετε νά μᾶς εγκαταλείψετε; εἶπε ὁ Γκόρντον.

— Νά σᾶς εγκαταλείψουμε; ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν. "Όχι, Γκόρντον. Ἄπλούστατα ὁ Κρός, ὁ Ουέμπ, ὁ Ουίλκός κι' ἐγὼ εἶπαμε νά πᾶμε νά εγκατασταθοῦμε σ' ἓνα ἄλλο μέρος του νησιού.

— Και γιατί αὐτό, Ντονιφάν; ρώτησε ὁ Μπάξτερ.

— Γιατί θέλουμε νά ζήσουμε ὅπως μᾶς ἀρέσει. Και για νά μιλήσω εἰλικρινά, ἐπειδὴ δὲ μπορούμε νά δεχόμαστε διαταγὲς ἀπὸ τὸν Μπριάν!

— Θα ἤθελα νά μάθω, Ντονιφάν, ἐπενέβη και ρώτησε ὁ Μπριάν, τί ἀκριβῶς ἔχεις ἐναντίον μου.

— Τίποτε.

— Τότε δὲ μιᾶς σοβαρά!

— Κάνεις λάθος. Μιλῶ σοβαρώτατα. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὅτι, ἂν οἱ ἄλλοι δέχονται γι' ἀρχηγό τους ἓναν πού δὲν εἶναι Ἄγγλος, ἐγὼ και οἱ φίλοι μου δὲν τὸν δεχόμαστε.

— Λαμπρά! ἔκαμε τότε ὁ Μπριάν. Ἐφοῦ ἐσὺ και οἱ φίλοι σου ἔχετε αὐτὴ τὴν ἀντίληψη, εἶσθε ἐλεύθεροι νά φύγετε. Φυσικὰ νά πάρετε και ὅσα πράγματα σᾶς πέφτουν στὸ μερίδιό σας.

— Σύμφωναι, Μπριάν. Ἐπὸ αὔριο μάλιστα εγκαταλείπουμε τή Σπηλιά του Γάλλου.

— Θα μπορούσατε τουλάχιστον νά μὴν διαδώσετε στοὺς ἄλλους τὴν άπόφασί σας αὐτή; ρώτησε ὁ Γκόρντον πού κατάλαβε πὸς κάθε προσπάθεια νά τοὺς πείση νά μείνουν θὰ ἦταν μάταια.

“Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σχέδιο πὺν ὁ Ντονιφᾶν εἶχε ἀποφασίσει νὰ βάλῃ σ’ ἐφαρμογὴν μποροῦμε νὰ σᾶς τὸ παρουσιάσουμε:

Πρὶν μερικὲς ἐβδομάδες, κάνοντας κουβέντα γιὰ τὴν ἐκδρομὴν του στὸ ἀνατολικὸν τμήμα τῆς νήσου Τσέρμαν, ὁ Μπριᾶν εἶχε βεβαιώσει ὅτι ἡ μικρὴ ἀποικία θὰ μποροῦσε νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ μὲ καλοὺς ὄρους. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀποστασις ἀπὸ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου ὡς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην ἦταν μόνο δώδεκα μίλια σ’ εὐθεῖα γραμμὴ. Ἀπὸ αὐτά, τὰ ἔξι γιὰ νὰ διασχίσουν τὴ λίμνη, καὶ τὰ ὑπόλοιπα γιὰ ν’ ἀκολουθήσουν τὸ ρεῦμα τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ. Ἔτσι σὲ περίπτωσι ἀπόλυτης ἀνάγκης θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὴν Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Ἀφοῦ σκέφθηκε σοβαρὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα, ὁ Ντονιφᾶν ἀποφάσισε νάρθῃ καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ μὲ τὸν Κρός, τὸν Οὐέμπ καὶ τὸν Οὐϊλκὸξ στὴν ἄλλη ἀκτὴ τῆς νήσου. Ὅστοςο δὲν ἦταν ἡ διαδρομὴ τοῦ νεροῦ πὺν ὁ Ντονιφᾶν λογάριαζε ν’ ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν κόλπο τῆς Πλάνης. Ἀντίθετα θ’ ἀκολουθοῦσε τὴν ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας ὡς τὴν νότια ἄκρη της. Θὰ διέτρεχε αὐτὸ τὸ σημεῖο καὶ θὰ συνέχιζε στὴν ἀντίθετη ὄχθη γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν Ἀνατολικὸν ποταμὸν. Κατόπιν θ’ ἀκολουθοῦσε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἀνάμεσα στὸ δάσος καὶ ὡς τὴν ἐκβολὴν του. Αὐτὸ ἦταν τὸ δρομολόγιον πὺν λογάριαζε ν’ ἀκολουθήσῃ.

Θὰ ἦταν μιὰ ἀρκετὰ μακρὰ διαδρομὴ — δεκαπέντε ὡς δεκάξι μίλια σχεδὸν — μὰ οἱ συναδέλφοί του κι’ αὐτὸς θὰ τὴν ἔκαναν κνηγώντας. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Ντονιφᾶν θ’ ἀπέφευγε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν μικρὴ βάρκα πὺν ὁ χειρισμὸς της ἀπαιτοῦσε ἓνα χέρι πὺν ἔμπειρο ἀπὸ τὸ δικὸν του. Πάντως ἡ καουτσουκένια βαρκούλα, πὺν ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του, θ’ ἀρκοῦσε γιὰ νὰ διασχίσουν τὸν Ἀνατολικὸν ποταμὸν. Καὶ στὴν ἀνάγκη, γιὰ νὰ περάσουν τ’ ἄλλα μικρὰ ποτάμια, ἂν βρίσκονταν στ’ ἀνατολικά τοῦ νησιοῦ.

Ἐπὶ πλέον αὐτὴ ἢ πρώτη ἐξερεύνησις δὲν θὰ εἶχε γι' ἀντικειμενικὸ σκοπὸ παρὰ τὴν ἀναγνώρισι τοῦ ἐδάφους στὸν κόλπο τῆς Πλάνης. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ βροῦν, ὁ Ντονιφάν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι του, τὸ κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ ξανάρθουν καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν ὀριστικά. Ἐπίσης, ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν νὰ δυσκολευτοῦν μὲ ἀποσκευές, ἀποφάσισαν νὰ πάρουν μόνο δυὸ τουφέκια, δυὸ ρεβόλβερ, δυὸ τσεκούρια καὶ πυρομαχικὰ σὲ ἀρκετὴ ποσότητα. Ἀκόμα σύνεργα γιὰ ψάρεμα, κουβέρτες, μιὰ πυξίδα τῆς τσέπης, τὴν καουτσουκένια βάρκα καὶ μόνο μερικὲς κουβέρτες. Πίστευαν πὼς τὸ κνηγι καὶ τὸ ψάρεμα θὰ ἱκανοποιοῦσε στὸ ἐλάχιστο τὶς ἀνάγκες τους.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ὁ Ντονιφάν, ὁ Κρός, ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Οὐϊλκόξ, ἀποχαιρέτησαν τοὺς συναδέλφους τους πού φάνηκαν θλιμμένοι ἀπὸ αὐτὸν τὸν χωρισμό.

Ἦταν συννεφιά. Ὡστόσο δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ βρέξει, καὶ ὁ βορειο-ανατολικὸς ἀγέρας φαινόταν σταθερός.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὰ τέσσερα παιδιὰ διήνυσαν ἕξι μίλια. Καὶ φτάνοντας στὶς πέντε τὸ βράδυ στὸ ἄκρο τῆς λίμνης σταμάτησαν ἐκεῖ γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύκτα.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ γεγονότα πού ἔλαβαν χώρα στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Αὐγούστου καὶ ὡς τὶς 11 Ὀκτωβρίου.

Τὴν ἄλλη μέρα, καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ψυχρὴ νύκτα καὶ οἱ τέσσερις ἐτοιμάστηκαν νὰ συνεχίσουν τὸ μικρὸ τους ταξίδι.

Γύρω στὶς ἔντεκα, ὁ Ντονιφάν καὶ οἱ συνάδελφοί του, σταμάτησαν γιὰ νὰ προγευματίσουν στὴν ἄκρη ἑνὸς μικροῦ κόλπου πού σκιαζόταν ἀπὸ πλατύφυλλα δέντρα. Τὰ ἔξοδα τοῦ προγεύματος τὰ ἔκαμαν μερικὰ ὀρθύκια πού εἶχε σκοτώσει τὸ πρωτὶ ὁ Οὐϊλκόξ. Ἄναψαν μιὰ μικρὴ φωτιά, τὰ ἔψησαν καὶ τὰ ξεκοκκάλισαν μὲ ὄρεξι. Κατόπιν ὁ Ντονιφάν καὶ οἱ συνάδελφοί του προχώρησαν κατὰ μῆκος στὴν ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

Αὐτὸ τὸ δάσος πού ἡ λίμνη ἀκολουθοῦσε τὴν παρυφή του, εὐωδίαζε ὅπως καὶ τὸ δάσος τῶν Παγίδων, στὸ δυτικὸ μῆμα.

Κατὰ τὶς ἑξι ἡ ὥρα τὸ βράδυ, ἔπρεπε νὰ σταματήσουν. Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἡ ὄχθη κοβόταν ἀπὸ ἓνα ρεῦμα νερῶν πού ἔπεφταν στὴν λίμνη. Ἦταν ἐκεῖ πού ὁ Μπριάν, ὁ Ζὰκ καὶ ὁ Μόκο εἶχαν ἔρθει νὰ πλευρίσουν τότε στὴν ἐκδρομὴ τους, στὸν κόλπο τῆς Πλάνης... Ἐκεῖ πού πέρασαν τὴν πρώτη τους νύχτα.

Ἡ κατασκήνωσί τους σ' αὐτὸ τὸ μέρος ξανάναψε τὴ σθησιμένη φωτιά. Κατόπιν, μετὰ τὸ δεῖπνο, ξάπλωσαν κάτω ἀπὸ τὰ ἴδια δέντρα πού εἶχαν προστατεύσει τοὺς συναδέλφους τους. Αὐτὸ ἦταν ἄλλωστε τὸ καλύτερο πού εἶχαν νὰ κάνουν.

Τὸ ἄλλο πρωῖ ὁ Ντονιφὰν πρότεινε νὰ διασχίσουν ἀμέσως τὸν Ἀνατολικὸ ποταμό. Ξεδίπλωσαν τότε τὴν καουτσουκένια βάρκα καὶ μόλις τὴν ἔρριξαν στὸ νερό, ὁ Ντονιφὰν κατευθύνθηκε στὴν ἀντίθετη ὄχθη ξετυλίγοντας πίσω ἓνα σπάγγο πού τὴν ἄκρη του τὴν κρατοῦσαν οἱ ἄλλοι στὴν ὄχθη. Μὲ μερικὲς κουπιὲς πέρασε γρήγορα τὰ δεκαπέντε μέτρα πλάτος πού εἶχε τὸ ποτάμι σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Κατόπιν, τραβώντας τὸν σπάγγο πού εἶχαν κρατήσει τὴν ἄκρη του, ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Κρός, ξανάφεραν κοντὰ τους τὴν ἐλαφριά βάρκα μὲ τὴν ὁποία πέρασαν μ' ἐπιτυχίῳ στὴν ἄλλη ὄχθη. Εὐθὺς μετὰ τὸ πέρασμά τους, ὁ Οὐϊλκόξ δίπλωσε κι' ἔδωσε τὴν βαρκούλα, πού ἔγινε σὰν ταξιδιωτικὸς σάκκος, καὶ τὴν ἔρριξε ξανά στὴν πλάτη του. Καὶ συνέχισαν τὸν δρόμο τους.

Αὐτὴ ἡ μέρα τους ὑπῆρξε πολὺ κουραστική. Γιατὶ ἡ πορεία τους γινόταν σ' ἓνα πυκνὸ δάσος καὶ τὸ ἔδαφος ἦταν στὴ μεγαλύτερη ἔκτασί του σκεπασμένο μὲ πυκνοὺς θάμνους καὶ σπαρμένα κλαδιὰ πού τὰ εἶχαν ρίξει χάμω οἱ τελευταῖες καταιγίδες. Ἔτσι ἀναγκάζονταν νὰ διαγράφουν κύκλους γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὰ ἐμπόδια, πράγμα πού καθυστεροῦσε τὴν ἄφιξί τους στὴν ἀκτὴ.

Λίγο πρὶν τὸ μεσημέρι σταμάτησαν νὰ γευματίσουν. Κατόπιν συνέχισαν τὴν κουραστικὴ πορεία τους δυὸ μίλια ἄκόμα, ἀνοίγοντας δρόμο μέσα σὲ ἀγκαθωτοὺς θάμνους. Δὲν ξεμάκρηναν ὅμως ἀπὸ τὴν ὄχθη. Φοβόνταν μὴν χάσουν τὸν προσανατολισμὸ τους ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν συναντήσουν χειρότερα ἐμπόδια.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὲς τὶς καθυστερήσεις τὸ πιὸ μακρὸν σημεῖο τοῦ δάσους ξεπεράστηκε μόλις στὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ. Κι' ἐπειδὴ σουρούπωνε πιά, ὁ Ντονιφὰν δὲν μποροῦσε τίποτα νὰ καταλάβῃ σχετικὰ μὲ τὸν ὀρίζοντα καὶ τὴν ἀκριβῆ τοποθεσίαν ὅπου βρισκόνταν. Πάντως ἄκουγε τὴ θάλασσα ποὺ βογγοῦσε καθὼς ἔρριχνε τὰ κύματά της στὴν ἀκτὴ.

Ἀποφασίστηκε νὰ μείνουν καὶ νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ. Βολεύτηκαν δὲ καὶ δείπνησαν μὲ μερικὰ πουλιὰ ποὺ ἔψησαν σὲ ξερόκλαδα.

Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Ντονιφὰν, τοῦ Οὐϊλκὸξ, τοῦ Οὐέμπ καὶ τοῦ Κρός, ἦταν ν' ἀκολουθήσουν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ὡς τὴν ἐκβολή του. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου περιέφεραν τὰ βλέμματά τους σ' αὐτὴ τὴν θάλασσα ποὺ ἀντίκρουζαν γιὰ πρώτη φορά. Δὲν ἦταν λιγώτερο ἔρημη ἀπὸ τὴν θάλασσα τῆς ἀντίθετης ἀκτῆς.

Ἀφοῦ ἐξέτασε τὸν ὀρίζοντα μὲ τὰ κυάλια του, ὁ Ντονιφὰν θέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐκβολὴ τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ.

Πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους ποὺ σχηματίζουν τὸ λιμάνι, φύτρωναν τὰ πρῶτα δέντρα τοῦ δάσους. Ὅσο γιὰ τὶς ἐσοχὲς καὶ τὶς κρυφῶνες τῶν βράχων, ὑπῆρχαν ἀρκετές, μερικὲς μάλιστα σωστὲς σπηλιές, κατάλληλες γιὰ καταφύγια. Πράγματι δὲν ἄργησε νὰ βρῇ μιὰ σπηλιὰ στρωμένη μὲ ψιλὴ ἄμμο. Ἐκεῖ μέσα ἦ ἀνεσις καὶ ἦ ἀσφάλεια δὲν θὰ ἦταν λιγώτερη ἀπὸ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἀφιερώθηκε στὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀκτῆς καὶ σὲ μιὰ ἔκτασι ἕνα ὡς δυὸ μίλια. Στὸ μεταξὺ ὁ Ντονιφὰν καὶ ὁ Κρός σκότωσαν μερικὲς ἀγριοπαπιες, ἐνῶ ὁ

Ουίλκλξ και ὁ Ουέμπ ἔρριξαν πετονιές βαθειὰ στὰ νερὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ, πιάνοντας ἕξι μεγάλα ψάρια. Τὸ βράδυ δέ, ὁ Ντονιφάν και οἱ συνάδελφοί του, πῆραν τὸ δείπνο τους κάτω ἀπὸ μιὰ συστάδα δέντρα.

Ἀνέκυψε ὁμως τώρα τὸ παρακάτω πρόβλημα: Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου γιὰ νὰ πάρουν τ' ἀπαραίτητα πράγματα γιὰ μιὰ μόνιμη ἐγκατάστασί τους στὴ σπηλιὰ τοῦ βράχου τῆς Ἀρκούδας.

— Αὐτὸ τὸ βρίσκω ἀναγκαῖο! εἶπε ὁ Κρός.

— Τότε... νὰ πᾶμε αὐριο κιόλας! παρατήρησε ὁ Ουέμπ.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν. Πρὶν φύγουμε θὰ ἤθελα νὰ προχωρήσω πέρα ἀπὸ τὸν κόλπο γιὰ νὰ ἐξερευνήσω τὸ βόρειο τμήμα τῆς νήσου. Ποιὸς ξέρει ἂν σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι δὲν ὑπάρχει κάποιον ἔδαφος πού ὁ Γάλλος ναυαγὸς δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὸ παρατηρήσῃ; Καὶ συνεπῶς δὲν τὸ ἀναφέρει στὸ χάρτη του; Γιατὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ χωρὶς νὰ ξέρουμε τί βρίσκεται πρὸ πέρα.

Ἡ παρατήρησις ἦταν ὀρθή. Γι' αὐτὸ τὴν ἐπομένη ὁ Ντονιφάν και οἱ τρεῖς φίλοι του, ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν αὐγὴ και πῆραν βορεινὴ κατεύθυνσι χωρὶς ν' ἀφήσουν τὸ στερεὸ ἔδαφος.

Ὡς τὸ βράδυ εἶχαν διανύσει ἑννία μίλια. Ἀλλὰ τόσα θὰ διένυαν ἀκόμα, και οἱ νεαροὶ ἐξερευνηταὶ θὰ ἔφθαναν στὸ βορεινὸ ἄκρον τοῦ νησιοῦ. Αὐτό, φυσικὰ, θὰ ἦταν τὸ ἔργο τῆς ἐπομένης ἡμέρας.

Ἡ πορεία συνεχίστηκε μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου και ὑπῆρχαν μερικὲς αἰτίες γιὰ νὰ βιαστούν: ὁ καιρὸς ἀπειλοῦσε μὲ ἀλλαγὴ και ὁ ἄνεμος πού ἐρχόταν ἀπὸ τὰ δυτικά, ἐκδήλωνε μιὰ τάσι νὰ γίνῃ δυνατὸς και ὑγρὸς. Τὰ σύννεφα ἄρχιζαν κιόλας τὸ κινήγι τους χαμηλά, σημάδι πού τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζουν ὅτι δὲν θὰ μετατρέπονταν σὲ βροχή. Ν' ἀδιαφορήσουν γιὰ τὸ δυνάμωμα τοῦ ἀνέμου, ἔστω κι' ἂν κατέληγε σὲ καταιγίδα, αὐτὸ δὲν τρόμαζε καθόλου τ' ἀποφασιστικὰ παιδιὰ. Τάχυναν, λοιπόν, τὸ βῆμα,

μολονότι είχαν ν' ἀντιμετωπίσουν καὶ ν' ἀγωνιστοῦν μὲ μιὰ καταιγίδα πού θὰ τοὺς πλευροκοποῦσε. Ἡ ἡμέρα θὰ ἦταν κουραστικὴ καὶ προσιώνιζε μιὰ πολὺ ἄσχημη νύχτα. Πράγματι ἡ καταιγίδα κατέφθασε, ἀφοῦ στὶς πέντε ἢ ὦρα τὸ βράδυ ἄρχισαν νὰ σχίζουν τὸν οὐρανὸ οἱ πρῶτες ἀστραπὲς μὲ ὑπόκωφες βροντὲς.

Ὁ Ντονιφάν καὶ οἱ συνάδελφοί του δὲν δείλιασαν καθόλου. Γιατὶ ἡ σκέψις ὅτι θὰ πραγματοποιοῦσαν τὸν σκοπὸ τους τοὺς ἐνθάρρυνε. Ἡ ἀκτὴ δὲν θὰ θρῖσκοταν πιά μακριά.

Κοντὰ στὶς ὀκτῶ ἢ ὦρα ἔφτασε στ' αὐτιά τους ἓνα μακρινὸ βουητὸ τῶν κυμάτων. Αὐτὸ σήμαινε πὼς ἡ ἀκτὴ ἦταν βραχώδης.

Ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐέμπ, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Οὐϊλκὸξ, μολονότι πολὺ κουρασμένοι, είχαν ἀκόμα τὴ δύναμι νὰ τρέξουν. Ἦθελαν τουλάχιστον νὰ δοῦν αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ Εἰρηνικοῦ πρὶν σκοτεινιάσῃ γιὰ καλὰ. Νὰ ἦταν μήπως μιὰ ἀπεριόριστη θάλασσα ἢ μιὰ διώρυγα πού χώριζε αὐτὸ τὸ νησί ἀπὸ μιὰ ἥπειρο ἢ ἀπὸ κάποιον ἄλλο νησί;

Ξαφνικὰ ὁ Οὐϊλκὸξ, πού προπορευόταν λίγο, σταμάτησε καὶ μὲ τὸ χέρι του ἔδειξε μιὰ ἄσπρη μάζα πού διαγραφόταν στὴν γραμμὴ τῆς ἀμμουδιᾶς.

Ἦταν ἓνα σκάφος πού κουνιόταν στὰ πλευρὰ τῆς πλώρης του. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ, κοντὰ σὲ ξύλα καὶ φύκια, στὸ σημεῖο πού ἔφταναν τὰ κύματα, ὁ Οὐϊλκὸξ ἔδειξε δυὸ σώματα πού κοιμόνταν. Κεῖτονταν μερικὰ βήματα ἀπὸ τὸ σκάφος.

Ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Κρὸς στὴν ἀρχὴ ἀνέκοψαν τὸ δρόμο τους. Κατόπιν, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν, ὤρμησαν στὴν ἀκτὴ κι' ἔφτασαν μπρὸς στὰ δυὸ ξαπλωμένα στὴν ἄμμο σώματα. Ἡ μᾶλλον πτώματα!

Τότε, κυριευμένοι ἀπὸ τὸν φόβο, καὶ μὴν κάνοντας τὴ σκέψι ὅτι ἴσως νὰ ἔμενε λίγο ζωὴ σ' αὐτὰ τὰ δυὸ κορμιά, κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς δώσουν μιὰ ἄμεση βοήθεια,

Ξαναγύρισαν με μιᾶς ἀναζητώντας ἓνα καταφύγιο κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἡ νύχτα ἦταν κιόλας σκοτεινὴ. Ἀνάμεσα δὲ σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινιά, τὸ βουητὸ τῆς καταιγίδας διπλασίαζε τὸ μούγγρισμα τῆς ἄγριας θάλασσας.

Τί καταιγίδα! Τὰ δέντρα ἔσπαζαν ἀπὸ παντοῦ, κι' ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος γιὰ ὅσους ζητοῦσαν καταφύγιο κάτω ἀπὸ αὐτά. Μὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ σταθοῦν στὴ γυμνὴ ἀκτὴ ποὺ τὴ μαστίγωνε ὁ ἀγέρας καὶ ἡ βροχὴ.

Ὅλη τὴ νύχτα ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐϊλκὸξ, ὁ Οὐἔμπ καὶ ὁ Κρὸς ἔμειναν σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ κλείσουν τὰ μάτια οὔτε στιγμὴ.

Πόσο τοὺς φάνηκε ἀτέλειωτη! Θαρροῦσαν πὼς δὲν θὰ ξημέρωνε ποτὲ γιὰ νὰ διαλυθοῦν οἱ φόβοι τους.

Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ ξημερώνη... ὥστόσο ἡ καταιγίδα δὲν ἔννοοῦσε νὰ λιγοστέψη. Κι' ἐπειδὴ τὰ σύννεφα πύκνωναν πρὸς τὴ θάλασσα, ἡ βροχὴ παρέμενε ἐμπόδιο γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φτάσουν στὸ λιμάνι τοῦ βράχου τῆς Ἀρκούδας.

Μὰ πρῶτα - πρῶτα ὄφειλαν νὰ ἐκπληρώσουν τὰ τελευταῖα καθήκοντά τους στοὺς ναυαγούς. Ἔτσι σύρθηκαν στὴν ἀκτὴ παλεύοντας με κόπο στὸ μαστίγωμα τοῦ ἀνέμου. Πολλὲς φορὲς δὲ χρειάστηκε νὰ συγκρατηθοῦν με ταξύ τους γιὰ νὰ μὴν ἀνατραποῦν ἀπὸ τὴ μανία τοῦ ἀγέρα.

Τὸ σκάφος εἶχε σφηνωθῆ μέσα σὲ μιὰ πρόσχωσι τῆς ἄμμου. Ἦταν φανερὸ πὼς τὴ νύχτα ἡ καταιγίδα τὸ εἶχε μετακινήσει ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ του θέσι. Ἐπίσης τὰ δυὸ πτώματα δὲν βρισκόνταν στὴ θέσι τους. Εἶχαν ἐξαφανιστῆ!

Ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Οὐϊλκὸξ προχώρησαν εἴκοσι βήματα στὴν ἀκτὴ... Τίποτε! Οὔτε ἴχνη ἀκόμα. Ἡ παλίρροια τὰ εἶχε ἐξαφανίσει. Ὁ Ντονιφάν ἔτρεξε πίσω στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς. Ἀνέβηκε σ' ἓναν καὶ με τὰ κυάλια ἐξέτασε παντοῦ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Οὔτε ἓνα πτώμα. Ἀσφαλῶς καὶ τὰ δυὸ θὰ εἶχαν παρασυρθῆ στ' ἀνοικτά.

Ὁ Ντονιφάν ἐπέστρεψε κοντὰ στοὺς ἄλλους πὸ ἐμεναν πλάϊ στὸ ναυάγιο. Τὸ ἐρεύνησαν μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως μέσα σ' αὐτὸ ζοῦσε κανεὶς ἀκόμα. Τὸ σκάφος ἦταν ἄδειο.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα μικρὸ φορηγὸ μὲ δυὸ κατάρτια καὶ πὸ ἡ καρίνα του εἶχε δέκα μέτρα μῆκος. Φυσικὰ τώρα δὲν ἦταν σὲ κατάστασι νὰ ταξιδέψῃ γιὰτὶ τὸ πλευρὸ του εἶχε σχιστῆ ἀπὸ τὴν προσάραξι καὶ τὰ χτυπήματά του στοὺς βράχους. Τὸ κατάρτι του ἦταν κομμένο καὶ τὰ πανιὰ σχισμένα. Ἐπίσης ἦταν γυμνωμένο ἀπὸ κάθε ἀντικείμενο — τρόφιμα, ἐργαλεῖα, κλπ. Μόνο στὴν πρῶμνη δυὸ ὀνόματα μαρτυροῦσαν τὴν ταυτότητά του καὶ τὸ λιμάνι πὸ εἶχε νηολογηθῆ.

«Σέβερν — Ἅγιος Φραγκίσκος»

Ἅγιος Φραγκίσκος! Αὐτὸ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ λιμάνια τῆς Καλιφόρνιας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Ὁ «Γίγας τῶν Αἰθέρων»

Δὲν ξέχασαν καθόλου μὲ ποῖες συνθήκες ὁ Ντονιφάν, ὁ Ουέμπ, ὁ Κροὺς καὶ ὁ Οὐϊλκὸξ εἶχαν ἀφήσει τὴ Σηλιὰ τοῦ Γάλλου. Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί τους ἡ ζωὴ τῶν νεαρῶν ἀποίκων εἶχε γίνεи πολὺ θλιβερή. Ἀλήθεια μὲ πόση βαθειὰ λύπη εἶχαν παραστῆ μάρτυρες σ' αὐτὸν τὸν χωρισμό! Βεβαίως ὁ Μπριάν δὲν ἦταν ὁ ὑπεύθυνος. Ὡστόσο ἦταν ὁ πιὸ λυπημένος ἀφοῦ ἐξ' αἰτίας του εἶχε προέλθῃ αὐτὸς ὁ χωρισμός.

Μάταια ὁ Γκόρντον προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

— Θὰ ξαναγυρίσουν, Μπριάν, πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅσο τὸ φαντάζεσαι. Στοιχηματίζω ὅτι πρὶν ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς κι' ἔρθῃ ἡ ἄσχημη σαιζὸν θὰ ἔχουν ἔρθῃ στὴ Σηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Ὁ Μπριάν, κουνώντας τὸ κεφάλι, δὲν τολμοῦσε

ἀπαντήση. Πιθανόν οἱ περιστάσεις νὰ ἐξανάγκαζαν τοὺς ἀντάρτες νὰ γυρίσουν. Μὰ τότε ἡ ἐπιστροφή τους θὰ δημιουργοῦσε μιὰ πιὸ σοβαρὴ κατάστασι.

«Πρὶν ἔρθῃ ἡ ἄσχημη σαιζόν», εἶχε πῆ ὁ Γκόρντον. Ἦταν, λοιπόν, καταδικασμένοι οἱ νεαροὶ ἄποικοι νὰ περάσουν ἕναν τρίτο χειμῶνα στὴ νῆσο Τσέρμαν; Καμμιά βοήθεια δὲν θ'ἀρχόταν;

Ἄφου ἄδικα προσπάθησαν μὲ τὸν Μπάξτερ νὰ ἐκτελέσουν τὸ σχέδιο ἐνὸς σκάφους πού θὰ μπορούσε νὰ κρατηθῆ στὴ θάλασσα, ὁ Μπριάν ὠδηγήθηκε στὴν ἀναζήτησι τοῦ μέσου γιὰ νὰ στήσῃ ἕνα σινιάλο σὲ μεγάλο ὕψος. Τακτικὰ μιλοῦσε γι' αὐτὴ τὴν ἐναέρια σηματοδύρα. Καὶ μιὰ μέρα εἶπε στὸν Μπάξτερ ὅτι δὲν τὸ νόμιζε ἀδύνατο νὰ μεταχειριστῆ ἕναν χαρταετὸ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Δὲν μᾶς λείπει οὔτε τὸ πανὶ οὔτε τὸ σχοινὶ καὶ ὁ σπάγγος, πρόσθεσε. Καὶ δίνοντας σ' αὐτὸν τὸν χαρταετὸ τὶς κατάλληλες διαστάσεις θὰ μπορέσῃ νὰ πετάξῃ πολὺ ψηλά.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἡμέρες πού δὲν θὰ φυσᾷ, παρατήρησε ὁ Μπάξτερ.

— Αὐτὲς οἱ ἡμέρες εἶναι σπάνιες, ἀπάντησε ὁ Μπριάν.

— Ἄς δοκιμάσουμε τότε τὸν χαρταετὸ, εἶπε ὁ Μπάξτερ.

— Ἐπὶ πλεόν, συνέχισε ὁ Μπριάν, ἂν ὁ χαρταετός μας ἦταν ὁρατὸς τὴν ἡμέρα ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀπόστασι, θὰ μπορούσε νὰ ἦταν ὁρατὸς καὶ τὴ νύκτα...

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Μπάξτερ.

— Ἀπλούστατα, θὰ δέσουμε στὴν οὐρά του ἕνα ἀπὸ τὰ φανάρια μας.

Γενικὰ ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ Μπριάν δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι πρακτικὴ. Ὅσο γιὰ τὴν ἐκτέλεσί της, αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ σκοτίζῃ τὰ παιδιά. Πάντως ὅταν τὸ σχέδιο αὐτὸ τοῦ Μπριάν ἔγινε γνωστὸ προξένησε γενικὴ χαρά.

Οἱ ἐπόμενες μέρες χρησιμοποιήθηκαν στὴν κατασκευὴ τοῦ χαρταετοῦ στὸν ὁποῖο ὁ Μπάξτερ πρότεινε νὰ δώσουν ἕνα ὀκτάγωνο σχῆμα. Ὁ σκελετός του, ἐλαφρὸς καὶ ἀνθεκτικός, ἔγινε μὲ καλάμια γερά πού τὰ βρῆκαν στὶς ὄχθες

τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας. Πάνω δὲ σ' αὐτὸν τὸν σκελετό, ὁ Μπριὰν τέντωσε ἓνα ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ πανιά, τὰ ἐπιχρισμένα μὲ ὑγρὴ γόμα καουτσούκ. Ἐνα ἀδιάβροχο πανὶ πὺ τὸ χρησιμοποιοῦσαν στὴν σκούνα γιὰ νὰ σκεπάζουν τὰ καγκελωτὰ παράθυρα καὶ τ' ἄλλα ἀνοίγματα. Τὰ πανιά αὐτὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ διαπεράσῃ καὶ ὁ πιὸ ἰσχυρὸς ἄνεμος. Γιὰ σπάγγο θὰ μεταχειρίζονταν ἓνα σύνθετο καλώδιο, μακρὺ ὡς ἑξακόσια μέτρα, καὶ ἱκανὸ ν' ἀντέξῃ σὲ κάθε πίεσι.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸς ὁ χαρταετὸς δὲν ἔπρεπε νὰ κρατιέται ἀπὸ τὸ χέρι. Γιατὶ κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τοῦ ἀνέμου θὰ παράσερνε ὅλους. Γι' αὐτὸ τὸ καλώδιο θὰ τυλιγόταν καὶ θὰ ξετυλιγόταν μὲ τὸν ἀγκυροστρόφαλο τῆς σκούνας. Μετέφεραν, λοιπόν, στὸ γήπεδο Σπὸρ αὐτὸν τὸν ξύλινο ὀριζόντιο τροχό, πὺ μετέφερε τὰ φορτία στὸ καράβι κι' ἐδῶ, καὶ τὸν στερέωσαν γερὰ στὸ ἔδαφος γιὰ ν' ἀντιστέκεται στὴν ἔλξι τοῦ «Γίγαντα τῶν Αἰθέρων», — ὄνομα πὺ οἱ μικροὶ θαυμαστὲς ἔδωσαν στὸν χαρταετό τους μὲ κοινὴ συμφωνία.

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ εἶχε τελειώσῃ στίς 15 τοῦ μηνὸς τὸ βράδυ. Ὁ Μπριὰν ἀνέβαλε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα τὸ πέταγμα τοῦ χαρταετοῦ στὸ ὁποῖο θὰ παρευρίσκονταν ὅλοι οἱ συνάδελφοί του.

Νὰ ὅμως ὅτι τὴν ἄλλη μέρα στάθηκε ἀδύνατο νὰ προχωρήσουν στὴν ἐκτέλεσι τοῦ πειράματος. Καὶ ἡ αἰτία ἦταν ὅτι εἶχε ξεσπάσει μιὰ θύελλα.

Ἡ ἴδια ἐκείνη θύελλα πὺ εἶχε ταλαιπωρήσει τὸν Ντονιφὰν καὶ τοὺς συναδέλφους του στὸ βόρειο τμήμα τῆς νήσου. Καὶ συγχρόνως εἶχε ρίξει τὸ φορηγὸ καὶ τοὺς ἀμερικανοὺς ναυαγοὺς πάνω στοὺς ὑφάλους τοῦ βορρᾶ πὺ ἀργότερα τοὺς ἔδωσαν τ' ὄνομα «Ξέρες Σεβέρν».

Τὴν τρίτῃ ἡμέρα — 16 Ὀκτωβρίου — ὁ ἄνεμος ἦταν πολὺ σφοδρὸς καὶ ὁ Μπριὰν δὲν ἤθελε νὰ πετάξῃ τὸν χαρταετό του. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ καιρὸς βελτιώθηκε τὸ ἀπόγευμα, ἀνέλαβαν τὴν «ἐκτόξευσι» γιὰ τὴν ἐπομένη μέρα.

Ήταν 17 Ὀκτωβρίου — ἡμερομηνία πού θὰ ἔπαιρνε μιὰ σπουδαία θέσι στὰ χρονικά τῆς νήσου Τσέρμαν.

Τὸ πρωτὶ ἀφιερώθηκε στὶς τελευταῖες προετοιμασίες πού διήρκεσαν πάνω ἀπὸ μία ὥρα μετὰ τὸ πρόγευμα. Κατόπιν ὅλοι ἔτρεξαν στὸ γήπεδο Σπόρ.

— Πολὺ λαμπρὴ ἡ ἰδέα τοῦ Μπριάν νὰ κατασκευάσῃ αὐτὸν τὸν χαρταετό! ἐπανελάμβαναν ὁ Ἴβερσον καὶ οἱ ἄλλοι.

Ήταν μία καὶ μισή. Ὁ χαρταετός, ριγμένος στὸ ἔδαφος μὲ τὴ μακρὰ οὐρά του διπλωμένη, θὰ παραδινόταν στὸν ἄνεμο καὶ δὲν περίμεναν παρὰ τὸ σύνθημα τοῦ Μπριάν, ὅταν ἐκεῖνος ἀνέστειλε τοὺς χειρισμούς.

Πράγματι ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ προσοχή του ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὸν Φάν πού εἶχε ὠρμήσει μέσα στὸ δάσος καὶ τώρα ἄκουγαν τὰ παρακλητικὰ γαυγίσματά του. Ήσαν τόσο παράξενα πού τοὺς ἐξέπληξαν.

— Τί ἔχει, λοιπόν, ὁ Φάν; ρώτησε ὁ Μπριάν.

— Μήπως ὠσφράνθηκε κανένα ζῶο κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα; ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον.

— Πᾶμε νὰ δοῦμε!... φώναξε ὁ Σέρβις.

— Ἐλάτε... εἶπε ὁ Μπριάν..

Καὶ οἱ τρεῖς μὲ συνοδὸ τὸν Γκόρντον, κατευθύνθηκαν στὴν ἄκρη τοῦ δάσους τῶν Παγίδων.

Ὁ Μπριάν καὶ οἱ συνάδελφοί του, μόλις εἶχαν κάνει πενήντα βήματα ὅταν παρατήρησαν τὸν σκύλο ἀκίνητο μπρὸς σ' ἓνα δέντρο, στὴ ρίζα τοῦ ὁποίου κειτόταν μιὰ σιλουέτα ἀνθρώπου.

Μιὰ γυναίκα ἦταν ξαπλωμένη πρὸ πέρα, ἀκίνητη σὰν νὰ ἦταν νεκρή.

Τὰ ροῦχα τῆς διατηροῦνταν ἀκόμα σὲ ἀρκετὰ καλὴ κατάστασι, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της ἔφερε τὰ ἴχνη μιᾶς μεγάλης ταλαιπωρίας. Μολονότι εὐσωμὴ δὲν ἦταν σαράντα - σαρανταπέντε χρόνων. Ἐξαντλημένη ἀπὸ τὰ βράσανα, τὴν πείνα ἴσως, εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις της, μὰ μιὰ ἑλαφριά πνοὴ ξέφευγε ἀπὸ τὰ χεῖλη της καὶ τὰ τρέμιζε.

—'Αναπνέει!.. 'Αναπνέει! φώναξε ὁ Γκόρντον. Χωρὶς ἀμφιβολία ἢ πείνα, ἢ δίψα...

'Αμέσως ὁ Ζάκ ἔτρεξε στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου ἀπ' ὅπου ἔφερε λίγα παξιμάδια κι' ἓνα μικρὸ φλασκὶ μὲ κονιάκ. Τότε ὁ Μπριὰν, καθὼς ἦταν σκυμμένος ἀπὸ πάνω τῆς τῆς μισάνοιξε τὰ χεῖλη ποὺ ἦταν σφιγμένα κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ στάξῃ στὸ στόμα τῆς μερικὲς σταγόνες ἀπὸ τὸ δυναμωτικὸ λικέρ.

Ἡ γυναίκα ἔκαμε μιὰ κίνησι καὶ σήκωσε τὰ βλέφαρά τῆς. Στὴν ἀρχὴ τὸ βλέμμα τῆς ζωήρεψε ἀντικρῶζοντας αὐτὰ τὰ παιδιά, μαζεμένα καθὼς ἦσαν γύρω τῆς. Κατόπιν τὸ κομμάτι τὸ βρεγμένο παξιμάδι ποὺ τῆς παρουσίασε ὁ Ζάκ, τ'ῶφερε μὲ ἀπληστία στὸ στόμα τῆς. Τὸ ἔβλεπαν. Αὐτὴ ἢ δυστυχησμένη πέθαινε περισσότερο ἀπὸ πείνα καὶ ὄχι ἀπὸ κούρασι.

Μὰ ποιά νὰ ἦταν; Θὰ μπορούσαν ν' ἀνταλλάξουν μερικὲς λέξεις μαζί τῆς καὶ νὰ τὴν καταλάβουν;

'Ὁ Μπριὰν κατεύθυνε ἀμέσως σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τὶς προσπάθειές του.

Ἡ ἄγνωστη ἀνασηκώθηκε καὶ μπόρεσε νὰ προφέρῃ αὐτὲς τὶς λέξεις στ' ἀγγλικά:

— Εὐχαριστῶ... παιδιά μου... εὐχαριστῶ.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ὁ Μπριὰν μὲ τὸν Μπάξτερ τὴν εἶχαν τακτοποιήσει χέσα στὸ χῶλ. Ἐκεῖ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Γκόρντον, τῆς πρόσφεραν ὅλες τὶς περιποιήσεις ποὺ ἀπαιτοῦσε ἢ κατάστασίς τῆς.

Μόλις ἔνοιωσε καλύτερα τὸν ἑαυτὸ τῆς, ἡ γυναίκα προθυμοποιήθηκε νὰ τοὺς διηγηθῇ τὴν περιπέτειά τῆς:

Ἦταν Ἀμερικανίδα καὶ ὀνομαζόταν Κατερίνα Ρέντλ ἢ πιὸ ἀπλὰ Κάτε. Ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ἐκτελοῦσε καθήκοντα οἰκονόμου στὴν οἰκογένεια τοῦ Οὐίλλιαμ Πένφιλντ ποὺ κατοικοῦσε στὴν Ἄλπανυ, πρωτεύουσα τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἦταν ἓνας μῆνας ποὺ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Πένφιλντ εἶχαν πάει στὸ Σὰν Φραντζίσκο, τὸ κυριώτερο λιμάνι

νι τῆς Καλιφόρνιας, γιὰ νὰ ἐπιβιαστοῦν στὸ ἐμπορικὸ πλοῖο Σεβέρν, πὺν τὸ κυβερνοῦσε ὁ καπετάνιος Τζὼν Τάρνερ. Αὐτὸ τὸ καράβι προωριζόταν νὰ πάη στὸ Βαλπορέξο, καὶ τὸ ζευγὸς Πένφιλντ ἐπιβιβάστηκε σ' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὴν Κάτε πὺν ἀποτελοῦσε κι' αὐτὴ κατὰ ἓνα τρόπο μέλος τῆς οἰκογενείας. Τὸ Σεβέρν ἦταν ἓνα καλὸ καράβι καὶ θὰ ἔκαμαν χωρὶς ἀμφιβολία ἓνα καλὸ ταξίδι, ἂν οἱ ὀκτὼ ἄνδρες τοῦ πληρώματος πὺν μόλις εἶχαν προσληφθῆ, δὲν ἦσαν τύποι τοῦ ὑποκόσμου, μὲ κακοῦργα ἔνστικτα. Γιατὶ ἐννιὰ μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς — ὁ Γουάλστον, — μὲ τὴ βοήθεια τῶν συντρόφων του Μπράντ, Ρόκ, Χένλεϋ, Μπούκ, Φόρμψ, Κόπ καὶ Πάϊκ προκάλεσαν μιὰ ἀνταρσία στὴν ὁποία ὁ καπετάνιος Τάρνερ καὶ ὁ δεῦτερος σκοτώθηκαν συγχρόνως μὲ τὴν κυρία καὶ τὸν κύριο Πένφιλντ.

Σκοπὸς τῶν δολοφόνων ἦταν νὰ σφετεριστοῦν τὸ σκάφος καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν γιὰ δικές τους δουλειές, παράνομες φυσικά.

Δυὸ ἄτομα μόνον δὲν πείραξαν: τὴν Κάτε καὶ τὸν Ἔβανς. Τὴν πρώτη γιὰτὶ ἔδειξε περίεργο ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴν ὁ ναύτης Φόρμψ. Καὶ τὸν δεῦτερο πὺν ἦταν ὁ λοστρόμος τοῦ Σεβέρν, ἓνας ἄντρας τριάντα χρόνων, γιὰτὶ τοὺς χρειάζόταν νὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖο.

Αὐτὲς οἱ φριχτὲς σκηνὲς εἶχαν λάβει χώρα τὴ νύκτα τῆς 7 πρὸς τὴν 8 Ὀκτωβρίου κι' ὅταν τὸ Σεβέρν βρισκόταν διακόσια μίλια περίπου ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τῆς Χιλῆς.

Μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου του, ὁ Ἔβανς ἀναγκάστηκε νὰ μανουβράρη τὸ πλοῖο ἔτσι πὺν νὰ περιπλεύσῃ τὸ ἀκρωτήριο Χὸρν γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν ἀκτὴ τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς. Μερικὲς μέρες ὅμως κατόπιν, καὶ χωρὶς νὰ μπορέσουν ποτὲ σὲ τί ν' ἀποδώσουν τὴν αἰτία, ἐκδηλώθηκε στὸ πλοῖο μιὰ πυρκαϊά. Σὲ λίγες στιγμὲς δὲ ἡ ὁρμὴ τῆς ἦταν τόση πὺν ὁ Γουάλστον καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπιχείρησαν μάταια νὰ σώσουν τὸ Σεβέρν ἀπὸ μιὰ ὀλοσχερῆ καταστροφὴ. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα — ὁ Χένλεϋ —

χάθηκε καθὼς ρίχτηκε στὴ θάλασσα γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ φλόγα τῆς φωτιάς. Χρειάστηκε δὲ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖο. Νὰ ρίξουν βιαστικὰ μέσα στὴν φορηγίδα μερικὲς προμήθειες—τρόφιμα, πυρομαχικὰ καὶ ὅπλα—καὶ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ Σέβερν χανόταν μέσα στὶς φλόγες.

Ἡ κατάσταση τῶν ναυαγῶν ἦταν ἐξαιρετικὰ κρίσιμη, ἀφοῦ τοὺς χωρίζαν ἀπὸ τὶς πιὸ κοντινὲς ἀκτὲς διακόσια μίλια. Τὴν τρίτη μέρα ξέσπασε μιὰ σφοδρὴ καταιγίδα ποὺ χειροτέρευε τὴν κατάστασί τους. Ἔτσι ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου ἔσπασε τὸ κατάρτι, ἔσχισε τὰ πανιὰ καὶ ἡ φορηγίδα, ἀκυβέρνητη, παρασυρόταν στὴν νῆσο Τσέρμαν. Ξέρουμε δὲ πὼς τὴ νύκτα τῆς 15 πρὸς τὴν 16, ἀφοῦ ἐξώκειλε στὴν ἐπιφάνεια τῶν ὑφάλων, ἤρθε κι ἔπεσε στὴν ἀκτὴ.

Ὁ Γουάλστον καὶ οἱ σύντροφοί του, ἐξαντλημένοι ἀπὸ μιὰ μακρὰ πάλη ἐνάντια στὴν καταιγίδα καὶ μὲ λιγοστὲς τὶς προμήθειές τους, δὲν ἄντεχαν πιά τὸ κρῦο καὶ τὴν κούρση. Εἶχαν χάσει σχεδὸν τὶς αἰσθήσεις τους, ὅταν ἡ φορηγίδα ἐξώκειλε. Ἐνα χτύπημα τότε τῆς θάλασσας ἄρπαξε πέντε ἀπὸ αὐτοὺς, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν πρόσκρουσι τοῦ σκάφους στὶς ξέρες, καὶ μερικὲς στιγμὲς κατόπιν οἱ δυὸ ἄλλοι πετάχτηκαν στὴν ἄμμο κι' ἐνῶ ἡ Κάτε ἔπεφτε πλάϊ κι' ἀντίκρου στὸ γερμένο σκάφος, αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄντρες ἔμειναν ἀρκετὰ λπόθυμοι, καθὼς καὶ ἡ ἴδια ἡ Κάτε. Ὅταν δὲ συνῆλθε, φρόντισε νὰ μείνη ἀκίνητη, μολονότι θὰ σκέφθηκε ὅτι ὁ Γουάλστον καὶ οἱ ἄλλοι θὰ εἶχαν χαθῆ.

Περίμενε νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ πάη νὰ ζητήσῃ βοήθεια σ' αὐτὴ τὴν ἄγνωστη γῆ, ὅταν στὶς τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωῖ βήματα ἀκούστηκαν πάνω στὴν ἄμμο καὶ κοντὰ στὴν φορηγίδα.

Ἦταν ὁ Γουάλστον, ὁ Μπράντ καὶ ὁ Ρόκ, ποὺ χωρὶς κόπο εἶχαν μπορέσει νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ μοιραῖο χτύπημα τῆς θάλασσας πρὶν ριχτῆ τὸ σκάφος στὶς ξέρες.

Ἀφοῦ διέσχισαν τὴ σειρὰ τοὺς ὑφάλους, ἔφτασαν στὸ μέρος ὅπου κείτονταν οἱ σύντροφοί τους — ὁ Φόρμπε

καὶ ὁ Παΐκ — καὶ βιάστηκαν νὰ τοὺς ξαναφέρουν στὴ ζωὴ. Κατόπιν συσκέφθησαν, ἐνῶ ὁ λοστρόμος Ἔβανς, περὶμενε ἑκατὸ βήματα πρὸ πέρα μὲ τὴν φρούρησι τοῦ Κόπ καὶ τοῦ Ρόκ.

Καὶ νὰ τὰ λόγια πρὸ ἀντάλλαξαν. Λόγια πρὸ ἡ Κάτε ἄκουσε πολὺ καθαρά...

«— Ποῦ βρισκόμαστε; ρώτησε ὁ Ρόκ.

»— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Γουάλστον. Λίγο ὅμως ἐνδιαφέρει αὐτό. Ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀκτὴ καὶ νὰ προχωρήσουμε ἀνατολικά.

»— Καὶ τὰ ὄπλα μας; ρώτησε ὁ Φόρμπς.

»— Νάτα! ἀποκρίθηκε ὁ Γουάλστον. Εἶναι μὲ τὰ πυρομαχικά μας. Ἄπειρακτα...

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κασσέλα τῆς φορηγίδας πέντε ὄπλα καὶ πολλὰ πακέτα σφαιρῆς.

»— Αὐτὰ εἶναι λίγα, παρατήρησε ὁ Ρόκ γιὰ ν' ἀνοίξουμε παρτίδες ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν χώρα!

»— Ποῦ εἶναι ὁ Ἔβανς; ρώτησε ὁ Μπράντ.

»— Ἐδῶ κοντά μας, ἀπάντησε ὁ Γουάλστον. Τὸν προσέχουν ὁ Κόπ καὶ ὁ Ρόκ. Θὰ πρέπει νὰ μᾶς συνοδεύσῃ, κι' ἂν κἀνὴ πὼς ἀντιστέκεται, ἀναλαμβάνω νὰ τὸν φρονιμέψω.

»— Καὶ ἡ Κάτε; ρώτησε ὁ Ρόκ. Τί ἔγινε αὐτή;

»— Ἡ Κάτε; ἔκαμε ὁ Γουάλστον. Περιττὸ πιά νὰ φοβόμαστε γι' αὐτήν. Τὴν εἶδα νὰ τινάζεται πάνω ἀπὸ τὸ σκάφος πρὶν ριχτῆ στὰ βράχια... Τώρα θὰ βρῖσκεται πνιγμένη κάπου στὸ βυθό!

»— Καλὰ καὶ γλυτώσαμε ἀπὸ αὐτή, εἶπε ὁ Ρόκ. Γιατὶ γνώριζε πολλὰ.

»— Τώρα πιά δὲν θὰ γνωρίζῃ τίποτε!» πρόσθεσε ὁ Γουάλστον.

Καὶ ἡ Κάτε πρὸ εἶχε ἀκούσει τὰ παραπάνω λόγια ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τοὺς τὸ σκάσῃ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία.

Σὲ λίγο ὁ Γουάλστον καὶ οἱ σύντροφοί του ὑποβα-

στάζοντας τὸν Φόρμπος καὶ τὸν Παίϊκ, πὺ δὲν ἔνοιωθαν καλὰ τὰ πόδια τους, πῆραν τὰ ὄπλα τους, τὰ πυρομαχικά τους κ' ὄ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τροφίμα μέσα στὸ κιβώτιο τῆς φορηγίδας. Δηλαδή πέντε ὡς ἕξι κιλά κρέας παστό, λίγος καπνὸς καὶ μιὰ στάλα τζίν.

Εὐθὺς μόλις ἀπομακρύνθηκαν, ἡ Κάτε σηκώθηκε. Ἦταν καιρὸς γιατί ἄρχισε ἡ παλίρροια. Τὰ νερὰ σηκώνονταν. Τὴν πλησίαζαν ἐπικίνδυνα στὴ θέσι της καὶ θὰ τὴν παράσερναν στὴ θάλασσα.

Ὁ Γουάλστον καὶ ἡ συμμορία του εἶχαν κίβλας χαθῆ ἀκολουθώντας ἀνατολικὴ κατεύθυνσι, ἐνῶ ἡ Κάτε πῆρε τὸν ἀντίθετο δρόμο πηγαίνοντας χωρὶς νὰ τὸ ξέρη πρὸς τὴν βορεινὴ ἄκρη τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

Ἐκεῖ ἔφτασε τὸ ἀπόγευμα στὶς 16, ἔξαντλημένη ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὴν πείνα. Τὸ μόνο πὺ εἶχε φάει γιὰ νὰ στηλωθῆ ἦσαν μερικὰ ἄγρια φρούτα. Ἀκολούθησε τότε τὴν ἀριστερὴ ὄχθη, βιάδισε ὅλη τὴ νύχτα, ὅλο τὸ πρωὶ τῆς 17ης, κ' ἦρθε νὰ πέση στὸ μέρος πὺ ὁ Μπριάν τὴν εἶχε ἀνασηκώσει μισοπεθαμένη.

Δὲν ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο νὰ φαντασθῆτε μὲ πόση συγκίνησι ἄκουσαν ὅλοι τὴν ἀφήγησι τῆς Κάτε. Στὸ μετὰξὺ ὅμως ὁ Μπριάν σκεφτόταν πὺς ἂν τὸ μέλλον τοὺς ἐπεφύλασσε παρόμοιους κινδύνους οἱ πρῶτοι πὺ κινδύνευαν ἦσαν ὁ Ντομφάν, ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Οὐἔμπ καὶ ὁ Κρός. Γιατὶ πράγματι, πὺς θὰ βρῖσκονταν σ' ἐπιφυλακὴ ἂν ἀγνοοῦσαν τὴν παρουσίαν τῶν ναυαγῶν τοῦ Σέβερν στὴν νῆσο Τσέρμαν, καὶ μάλιστα ἀκριβῶς στὴν περιοχὴ πὺ ἐξερευνοῦσαν αὐτὴ τὴ στιγμὴ;

— Πρέπει νὰ τρέξουμε σὲ βοήθειά τους! εἶπε ὁ Μπριάν. Τὸ πολὺ ὡς αὔριο πρέπει νὰ τοὺς ἔχουμε βρῆ καὶ ἐνημερώσει πάνω σ' αὐτὰ τὰ γεγονότα.

— Καὶ νὰ τοὺς ξαναφέρουμε στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου! πρόσθεσε ὁ Γκόρντον. Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ πρέπει νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι γιὰ νὰ πάρουμε μέτρα σὲ περιπτώσι πὺ θὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν αὐτοὶ οἱ κακοποιοί!

— Ναί, εἶπε ὁ Μπριάν. Θὰ πάω νὰ τοὺς βρῶ.

— Ἐσύ, Μπριάν!

— Ἐγὼ Γκόρντον.

— Καὶ πῶς;

— Θὰ μῶ στὴν καουτσουκένια βαρκούλα μαζί μὲ τὸν Μόκο. Σὲ μερικὲς ὥρες θὰ ἔχουμε διασχίσει τὴ λίμνη καὶ θὰ ἔχουμε κατεβῆ στὸν Ἀνατολικὸ ποταμὸ. Ὅλες οἱ πιθανότητες εἶναι νὰ συναντήσουμε τὸν Ντονιφάν καὶ τοὺς ἄλλους στὴν ἐκβολή του.

— Πότε λογαριάζεις νὰ φύγης;

— Ἀπόψε κιόλας.

— Θάρθῶ μαζί σου ἀδελφέ μου, εἶπε ὁ Ζάκ.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Γιατὶ πρέπει νὰ τοὺς φέρω ὅλους μὲ τὴν βάρκα. Κι' ἂν ἔρθῃς κι' ἐσὺ δὲν θὰ ὑπάρξῃ χῶρος γιὰ ὅλους!

— Ὅστε λοιπόν, τὸ ἀποφάσισες! ἔκαμε ὁ Γκόρντον.

— Ναί, τὸ ἀποφάσισα! ἀπάντησε ὁ Μπριάν.

Ὅς τὸ βράδυ ὅλοι ἔμειναν κλεισμένοι μέσα στὸ χῶλ. Ἡ Κάτε εἶχε ἀκούσει κι' ἐκείνη τὴν ἀφήγησι τῶν περιπετειῶν τους. Ἡ ἐξαιρετικὴ γυναίκα δὲν σκεφτόταν πιά τὸν ἑαυτὸν της μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά. Ἄν ἔπρεπε νὰ μείνουν μαζί στὴ νῆσο Τσέρμαν αὐτὴ θὰ γινόταν ἡ ἀφοσιωμένη ὑπηρέτριά τους. Θὰ τοὺς φρόντιζε, θὰ τοὺς περιποιόταν καὶ θὰ τοὺς ἀγαποῦσε σὰν μία μητέρα. Στους μικροὺς μάλιστα, τὸν Ντόλ καὶ τὸν Κοστάρ, εἶχε δώσει κιόλας τὸ χαϊδευτικὸ ὄνομα «παπούζ» — ὅπως ἀποκαλοῦν οἱ Ἄγγλοι ἄποικοι τοῦ Φάρ - Οὐέστ τὰ μωρά τους.

Στὶς ὀκτῶ ἡ ὥρα οἱ προετοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεως εἶχαν συμπληρωθῆ. Ὁ Μόκο, πού ἡ ἀφοσίωσή του δὲν ὑποχωροῦσε μπροστὰ σὲ κανέναν κίνδυνο, ἔνοιωθε μεγάλη χαρὰ πού θὰ συνώδευε τὸν Μπριάν. Καὶ οἱ δυὸ ἐπιβιβάστηκαν στὴ βαρκούλα, ἐφωδιασμένοι μὲ μερικὲς προμήθειες ὥπλισμένοι ὁ καθένας μ' ἓνα ρεβόλβερ κι' ἓνα μαχαίρι. Ἀφοῦ ἀποχαιρέτησαν τοὺς συναδέλφους τους, πού τοὺς ἔβλεπαν ν' ἀπομακρύνονται μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά, ἔξα-

φανίσθησαν άμέσως στὰ σκοτάδια τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

Μὲ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου σηκώθηκε ἓνα ἑλαφρὸ ἀεράκι πὸν στάθηκε εὐνοϊκὸ γιὰ τὴν πλεῦσι τους ἀπὸ τὰ δυτικὰ στ' ἀνατολικά. Ἐπίσης ἡ νύκτα ἦταν πολὺ σκοτεινὴ, σύμπτωσι ἀρκετὰ καλὴ.

Διάνυσαν ἔξι μίλια σὲ δυὸ ὥρες καὶ τὸ μικρὸ σκάφος πλεύρισε κοντὰ στὸ μέρος πὸν εἶχε πλευρίσει τὴν πρώτη φορὰ. Τώρα ἔπρεπε νὰ περιπεύσῃ τὴν ὄχθη ὡς μισὸ μίλι γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ στενὸ πέρασμα ἀπ' ὅπου κυλοῦσαν τὰ νερὰ τῆς λίμνης μέσα στὸν μικρὸ - πόταμο. Αὐτὴ ἡ μανούθρα τοὺς ἔφαγε πολὺ ὥρα.

— Κοντὰ στίς δέκα καὶ μισὴ ὁ Μπριάν, πὸν καθόταν στὸ πίσω μέρος τῆς βάρκας, ἔπιασε τὸ μπράτσο τοῦ Μόκο ἐμποδίζοντάς τον νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀνιχνευτικὴ καὶ ἀνιαρὴ κωπηλασία.

Τριάντα μέτρα μακρὰ στὸν Ἀνατολικὸ ποταμὸ καὶ στὴν δεξιὰ ὄχθη, μιὰ μισοσθησμένη φωτιὰ ἔρριχνε τὸ ἀσθενικὸ φῶς της στὸ πυκνὸ σκοτάδι. Ποιὸς νὰ εἶχε κατασκηνώσει ἐδῶ; ὁ Γουάλστον ἢ ὁ Ντονιφάν; Αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια ἦταν σοβαρὴ κι' ὄφειλε νὰ τὴν ἐξακριβώσῃ πρὶν προχωρήσῃ στὸ ποτάμι.

— Πρέπει νὰ βγῶ στὴν ὄχθη, Μόκο, εἶπε ὁ Μπριάν.

— Δὲν θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω, κύριε Μπριάν; ρώτησε ὁ μικρὸς μούτσος μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Ὁχι! Καλύτερα θὰ εἶναι νὰ εἶμαι μόνος. Ἐσὺ πρέπει νὰ μείνῃς γιὰ νὰ προσέχῃς τὴν βάρκα καὶ νὰ μὲ καλύψῃς ἂν μοῦ συμβῇ κανένα ἀπρόοπτο.

Ἡ βαρκούλα πλησίασε στὸν μικρὸ κόλπο τῆς ὄχθης καὶ ὁ Μπριάν πήδησε στὸ ἔδαφος. Στὸν Μόκο ἔδωσε τὴν ἐντολὴ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ.

Στὸ χέρι κρατοῦσε τὸ μαχαίρι του καὶ στὴ ζώνη ἔφερε τὸ ρεβόλβερ του.

Ἄφου ἀνέβηκε στὴ μικρὴ ἀνηφοριὰ τοῦ κόλπου τῆς ὄχθης, τὸ θαρραλέο παιδὶ γλίστρησε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ξαφνικὰ σταμάτησε. Περίπου ἕξι μέτρα μπροστά, στὴν ἀσθενῆ ἀνταύγεια τῆς μισο-σθησμένης φωτιᾶς ποὺ ἔφεγγε ἀκόμα, τοῦ φάνηκε πῶς διέκρινε μιὰ σκιὰ ποὺ γλιστροῦσε ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, ὅπως ἔκανε κι' αὐτός.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ξέσπασε ἓνας τρομερὸς βροχηθμός. Κατόπιν ἓνα ζῶο πήδησε μπροστά. Ἦταν ἓνα τζάγκουαρ — μικρὴ τίγρης. Εὐθύς κατόπιν ἀκούστηκαν αὐτὲς οἱ φωνές!

— Ἐγὼ εἶμαι! Ἐγὼ!

Ὁ Μπριὰν ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Ντονιφάν. Πράγματι ἦταν αὐτός. Οἱ συνάδελφοί του εἶχαν μείνει στὴν κατασκήνωσί τους, κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ντονιφάν, εἶχε ἀνατραπῆ ἀπὸ τὸ τζάγκουαρ κι' ἀγωνιζόταν ἐνάντια στὸ θηρίο χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ κάνῃ χρῆσι τῶν ὄπλων του.

Ὁ Οὐϊλκὸξ ποὺ εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὶς φωνές ἔτρεξε μὲ τὸ ὄπλο του στὸν ὄμο, ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ.

— Μὴν πυροβολῆς! φώναξε ὁ Μπριὰν. Μὴν πυροβολῆς!

Καὶ πρὶν ὁ Οὐϊλκὸξ μπορέσῃ νὰ τὸν διακρίνῃ, ὁ Μπριὰν ὤρμησε κατεπάνω στὸ ἄγριο ζῶο ποὺ σιγράφηκε τώρα πρὸς τὸ μέρος του, ἐνῶ ὁ Ντονιφάν σηκωνόταν σιγά-σιγά.

Εὐτυχῶς ὁ Μπριὰν μπόρεσε νὰ πέσῃ πλάι, ἀφοῦ πρῶτα κατάφερε στὸ τζάγκουαρ μιὰ μαχαίριά.

Ἡ σκηνὴ διαδραματίστηκε μὲ τόση ταχύτητα ποὺ οὔτε ὁ Ντονιφάν, οὔτε ὁ Οὐϊλκὸξ εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ ἐπέμβουν. Τὸ ἄγριο ζῶο, χτυπημένο θανάσιμα, εἶχε πέσει τὴ στιγμή ποὺ ὁ Οὐὲμπ καὶ ὁ Κρὸς ρίχνονταν νὰ βοηθήσουν τὸν Ντονιφάν.

Μὰ ἡ νίκη παρὰ λίγο νὰ στοιχίσῃ ἀκριβὰ στὸν Μπριὰν ποὺ ὁ ὄμος του μάτωνε, ξεσχισμένος ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θηρίου.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; φώναξε ὁ Οὐϊλκὸξ.

— Θὰ τὸ μάθῃς ἀργότερα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριὰν! Ἐλάτε τώρα! Ἐλάτε!

— Μὴν προχωρεῖς οὔτε βῆμα, Μπριάν, πρὶν νὰ σ' εὐχαριστήσω, εἶπε ὁ Ντονιφάν. Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή.

— Ἐκανα ὅ,τι θὰ ἔκαμες κι' ἐσὺ στὴν θέσι μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἄς μὴ μιλάμε πιά γι' αὐτὸ καὶ ἀκολούθησέ με!

Μολονότι τὸ τραῦμα τοῦ Μπριάν δὲν ἦταν σοβαρό, χρειάστηκε νὰ τὸ ἐπιδέσουν γερὰ μ' ἓνα μαντήλι. Καὶ καθὼς τοῦ τὸ ἐπέδενε ὁ Οὐϊλκὸξ, τὸ γενναῖο παιδί ἐνημέρωσε τοὺς συναδέλφους του γιὰ τὴν παρούσα κατάστασι.

Ἔτσι, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὁ Ντονιφάν εἶχε πιστέψει πὼς ἦσαν πνιγμένοι καὶ εἶχαν παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν θάλασσα μὲ τὴν παλίρροια τῶν κυμάτων, ἦσαν ζωντανοὶ καὶ τώρα τριγύριζαν στὸ νησί! Ἦσαν οἱ ληστοπειρατές, καὶ τὰ χέρια τους ἦσαν βουτηγμένα στὸ αἷμα. Μιὰ γυναίκα εἶχε ναυαγήσει μαζί τους μὲ τὴν φορηγίδα τοῦ πλοίου Σέβερν, κι' αὐτὴ ἢ γυναίκα βρισκόταν τώρα στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Γιὰ τὴν ὥρα, στὴν νῆσο Τσέρμαν, ὑπῆρχε περισσότερη ἀσφάλεια. Αὐτός, λοιπόν, ἦταν ὁ λόγος ποὺ ὁ Μπριάν εἶχε φωνάξει τὸν Οὐϊλκὸξ νὰ μὴν πυροβολήσῃ τὸ τζάγκουαρ. Ἀπὸ φόβο μήπως καὶ ἀκουστῆ ἢ ἐκπυρσοκρότησις τοῦ τουφεκιοῦ του. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Μπριάν ἤθελε νὰ χρησιμοποίησῃ μόνο τὸ μαχαίρι του στὴ μονομαχία του μὲ τὸ θηρίο.

— Ἐ, μὰ ἐσὺ τότε, Μπριάν, ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ μένα! φώναξε ὁ Ντονιφάν μὲ μιὰ ζωηρὴ συγκίνησι καὶ τὴ διάθεσι ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ χαρακτήρα τοῦ σημερινοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μικρῆς ἀποικίας.

— Ἄφησε τώρα αὐτά, Ντονιφάν, καλέ μου φίλε καὶ συνάδελφε, εἶπε ὁ Μπριάν. Κι' ἐπειδὴ κρατῶ τὸ χέρι σου σὲ κοινὴ χειραψία δὲν θὰ σοῦ τὸ ἀφήσω παρὰ μόνον ὅταν δεχθῆς νὰ ἐπιστρέψῃς κοντά μας.

— Μὰ αὐτὸ ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ, ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν. Στὸ μεταξὺ νὰ ὑπολογίζῃς σὲ μένα καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ σὲ ὑπακούσῃ. Αὔριο,

λοιπόν, μόλις ξημερώση, θὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὴ βάσι μας: τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

— Ὅχι αὔριο πρωτὶ, διαφώνησε ὁ Μπριάν. Θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως τώρα. Γιὰ νὰ φτάσουμε χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν.

— Μὰ πῶς; ρώτησε ὁ Κρός.

— Ὁ Μόκο βρίσκεται ἐδῶ! Μᾶς περιμένει στὴν βαρκούλα. Πλέαμε στὸν Ἀνατολικὸ ποταμὸ ὅταν παρατηρήσαμε τὸ θαμπὸ φῶς τῆς φωτιᾶς ποὺ ἀπεδείχθη πῶς ἦταν δική σας.

— Κι' ἔφθασες ἐγκαίρως γιὰ νὰ μὲ σώσης; συνέχισε ὁ Ντονιφάν.

— Καὶ γιὰ νὰ σὲ φέρω πίσω στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Γιατί τώρα ὁ Ντονιφάν, ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Οὐἔμπ καὶ ὁ Κρός εἶχαν κατασκηνώσει σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος καὶ ὄχι στὶς ἐκβολὲς τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ; Ἡ ἐξήγησις δόθηκε μὲ λίγες λέξεις:

Ἄφου ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὶς ἀκτὲς Σέβερν καὶ οἱ τέσσερις ξαναγύρισαν στὸ λιμάνι τῆς Ἀρκούδας, τὸ βράδυ τῆς 16ης. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, εἶχαν ἀκολουθήσει ξανὰ τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ ὡς τὴ λίμνη, ὅπου ἐγκαταστάθηκαν προσωρινά, περιμένοντας τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Ἀπὸ τὴν αὐγὴ, ὁ Μπριάν καὶ οἱ συνάδελφοί του, εἶχαν πάρει θέσι μέσα στὴ βαρκούλα καὶ καθὼς ἦταν πολὺ στενὴ γιὰ ἔξι ἔπρεπε νὰ τὴν χειρίζονται μὲ μεγάλη προφύλαξι.

Μὰ ὁ ἀέρας ἦταν εὐνοϊκὸς καὶ ὁ Μόκο διεύθυνε τόσο ἐπιδέξια τὸ μικρὸ σκάφος ποὺ ἡ διαδρομὴ διανύθηκε χωρὶς ἀπρόοπτα.

Μὲ πόση χαρὰ ὁ Γκόρντον καὶ οἱ ἄλλοι ὑποδέχτηκαν τοὺς ἀπόντες, ὅταν κατὰ τὶς τέσσερις τὸ πρωτὶ ἀποβιβάστηκαν στὴν πρωτόγονη προβλήτα (τὸ ἀνάχωμα) τοῦ ποταμοῦ Ζηλανδία! Τοὺς ἀπειλοῦσαν βέβαια, μεγάλοι κίνδυνοι. Ὅ-

μως τώρα βρίσκονταν τουλάχιστον ὅλοι συγκεντρωμένοι στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Ἡ μικρὴ ἀποικία, λοιπόν, βρισκόταν στὴν πλήρη σύνθεσί της καὶ μάλιστα αὐξημένη μ' ἓνα καινούργιο μέλος — αὐτὴ τὴν καλὴ Κάτε ποὺ ρίχτηκε στὶς ἀκτὲς τῆς νήσου Τσέρμαν, ὕστερα ἀπὸ ἓναν δραματικὸν ἀγῶνα μὲ τὴν θάλασσα καὶ τοὺς ἀπαίσιους κουρσάρους. Ἐπὶ πλέον θὰ βασίλευε τώρα ἡ ὁμόνοια στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου, μιὰ ὁμόνοια ποὺ τίποτε δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν διαταράξη στὸ ἐξῆς. Παρ' ὅλα αὐτά, σοβαροὶ κίνδυνοι ἀπειλοῦσαν τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου γιατί ἦσαν ἐκτεθειμένοι στὶς ἐπιθέσεις ἑπτὰ κακοποιῶν ποὺ ἦσαν εὐρρωστοὶ καὶ ὀπλισμένοι. Περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι, ἀπὸ τὴν ἄφιξί του στὴν Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου, ὁ Μπριὰν φρόντισε μὲ κάθε ἐπιμέλεια τὸ τραῦμα του ποὺ ἡ ἐπούλωσίς του γρήγορα συντελέσθηκε. Δὲν ἔμεινε πιά στὸ μπράτσο του παρὰ μιὰ οὐλὴ ποὺ κι' αὐτὴ γρήγορα θὰ ἐξαφανιζόταν. Ὅστοςσο ὡς τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Νοεμβρίου κανένα ὑποπτο ἴχνος ἢ κίνησις δὲν εἶχε παρατηρηθῆ στα πέριξ τῆς Σπηλιάς τοῦ Γάλλου. Ὁ Μπριὰν ἄρχισε ν' ἀναρωτιέται ἂν οἱ ναῦτες τοῦ Σέβερν βρίσκονταν ἀκόμα στὸ νησί.

Πολλὲς φορὲς τὶς σκοτεινὲς νύχτες, ὁ Μπριὰν, ὁ Ντονιφὰν καὶ ὁ Μόκο, διέσχισαν τὴ λίμνη τῆς Οἰκογενείας μὲ τὴ βαρκούλα. Πουθενὰ ὅμως δὲν εἶδαν κανένα ὑποπτο φῶς. Οὔτε στὴν ἀντίθετη ὄχθη, οὔτε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ ὑπῆρχαν πυκνά, κοντὰ στὸν Ἀνατολικὸ ποταμὸ.

Ὅστοςσο ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ζήσουν χωρὶς νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν ἐδαφικὴ ἔκτασι ποὺ περιελάμβανε τὸν ποταμὸ Ζηλανδία, τὴ λίμνη, τὸ δάσος καὶ τὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ. Ἐπίσης ὁ Μπριὰν συλλογιζόταν ἀδιάκοπα νὰ βρῆ τὸν τρόπο γιὰ νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Γουάλστον καὶ ν' ἀνακαλύψῃ σὲ ποῖο μέρος εἶχε στηθῆ ἡ φωτιά τῆς κατασκηνώσεώς του. Γιὰ νὰ πετύχῃ αὐτὴ τὴν ἀναγνώρισι πιθανὸν ν' ἀρκοῦσε νὰ βρεθῆ τὴ νύχτα σὲ κάποιον ὕψωμα.

Αὐτὰ σκεπτόταν ὁ Μπριάν. Κι' αὐτὴ ἡ σκέψις τοῦ ἔγινε μιὰ μονομανία. Δυστυχῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπόκριμνη ἀκτὴ πού τὸ πιὸ ψηλὸ τῆς σημεῖο δὲν ξεπερνοῦσε τὰ ἐξήντα μέτρα, ἡ νῆσος Τσέρμαν δὲν διέθετε κανένα ἄλλο ὕψωμα, ἔστω καὶ λόφο, πού νὰ παρουσιάσῃ ἕνα ἀξιόλογο ὕψος. Κι' ὅμως ἦταν ἀπαραίτητο νὰ βρεθῇ σ' ἕνα ψηλὸ παρατηρητήριο, τὸ λιγώτερο ἑκατὸ μέτρα, ὥστε τὸ ὀπτικό του πεδίο νὰ ἐκτείνεται ὡς τὸν κόλπο τῆς Πλάνης.

Τότε ἦταν πού καρφώθηκε στὸ νοῦ τοῦ Μπριάν μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα: μιὰ ἔμπνευσις, στ' ἀλήθεια, πού ὅσο τολμηρὴ καὶ παράλογη φαινόταν στὴν ἀρχή, ὡστόσο δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀποκρούσῃ. Τὸν κατεδίωκε δὲ μὲ τόση ἐπιμονὴ πού δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ τὸν νοῦ του. Μὴν ξεχνᾶμε ἄλλωστε πὼς ἡ ἐπιχείρησις «χαρταετὸς» εἶχε μείνει ἡμιτελής. Μὰ ἀφοῦ ὁ χαρταετὸς δὲν μπορούσε τώρα νὰ χρησιμοποιηθῇ, σὰν σῆμα ἀναγνωρίσεως, δὲν θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν αὐτὴ τὴν ἀναγνώρισι πού ἦταν τόσο ἀναγκαία γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ἀποικίας;

“Ἄς μὴν ἀδιαφορήσουμε, λοιπόν, κι' ἄς μὴν ὑψώσουμε τοὺς ὤμους μπρὸς στὴν λαμπρὴ αὐτὴ ἰδέα τοῦ γενναίου παιδιοῦ! Πράγματι δὲ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς τῆς ἔμμονης ἰδέας κατέληξε νὰ πιστέψῃ στὸ σχέδιό του, πού ἦταν ὄχι μόνο πρακτικό, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο ἐπικίνδυνο ὅσο φαινόταν στὴν ἀρχή. Τὸ ἀπόγευμα λοιπόν, στὶς 4 κι' ἀφοῦ παρακάλεσε τὸν Γκόρντον, τὸν Ντονιφάν, τὸν Οὐίλκόξ, τὸν Οὐέμπ καὶ τὸν Μπάξτερ νᾶρθοῦν νὰ συσκεφθοῦν μαζί του, τοὺς ἔκαμε γνωστὴ τὴν πρότασί του νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν χαρταετό. Ὁ Μπριάν, ἀνήσυχος κάπως μήπως καὶ τὸ σχέδιό του αὐτὸ γίνῃ δεκτὸ μὲ κρῦα καρδιὰ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, τοὺς τὸ ἐξέθεσε μὲ λίγες λέξεις. Οἱ ἄλλοι οὔτε κἂν σκέφθηκαν νὰ γελάσουν μὲ τὴν πρότασι αὐτῆ. Δὲν εἶχαν καμμιά διάθεσι ἄλλωστε. Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Γκόρντον ἴσως, πού ἀναρωτήθηκε ἂν ὁ Μπριάν μιλοῦσε

σοβαρά, οἱ ἄλλοι φάνηκαν πὼς ἦσαν διατεθημένοι νὰ δώσουν τὴν ἔγκρισί τους.

Ἀπὸ τὸ πρωτὶ τῆς 25 Νοεμβρίου, ὁ Μπριὰν καὶ ὁ Μπάξτερ ρίχτηκαν στὴν δουλειά. Φυσικὰ αὐτὸ τὸ ἔργο δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ οὔτε σὲ μιὰ μέρα, οὔτε σὲ δυό. Ἄρχισε στὶς 5 τὸ πρωτὶ καὶ δὲν τελείωσε παρὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς 7 Δεκεμβρίου. Ἐγινε, λοιπόν, τὸ προκαταρκτικὸ πείραμα πὺ θὰ βοηθοῦσε νὰ μάθουν τὴν ἀνυψωτικὴ δύναμι τοῦ χαρταετοῦ καὶ τὸν βαθμὸ τῆς σταθερότητός του στὸν ἀέρα.

Στὶς ἐννιά ἢ ὠρα, τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ. Μερικὰ σύννεφα ἔτρεχαν πέρα στὸ διάστημα πάνω σ' ἓναν οὐρανὸ χωρὶς ἄστρα. Σὲ κάποιον ὕψος πὺ ἀνέρχονταν ὁ χαρταετὸς δὲν μπορούσαν νὰ τὸν παρατηρήσουν, ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἓνα γύρω στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Ὁ στρόφαλος τῆς ἄγκυρας τοῦ «Σλούγκι» εἶχε τοποθετηθῆ στὸ κέντρον τοῦ γηπέδου Σπόρ κι' εἶχε στερεωθῆ καλὰ στὸ ἔδαφος γιὰ ν' ἀντιστέκεται στὴν ἔλξι τοῦ χαρταετοῦ. Μέσα στὸ μεγάλο καλάθι δὲ πὺ εἶχε δεθῆ στὸ σχοινὶ καὶ κάτω ἀπὸ τὸν χαρταετό, ὁ Μπριὰν εἶχε βάλει ἓνα σακκὶ χῶμα πὺ ζύγιζε ἀκριβῶς ἑκατὸ κιλά.

Ὁ Ντονιφάν, ὁ Μπάξτερ, ὁ Οὐϊλκόξ, καὶ ὁ Οὐέμπ, πῆγαν καὶ στάθηκαν κοντὰ στὸν χαρταετὸ πὺ κειτόταν στὸ ἔδαφος, ἑκατὸ βήματα ἀπὸ τὸν στρόφαλο. Στὴν πρώτη ἐντολὴ τοῦ Μπριὰν ὄφειλαν νὰ τὸν ἀνασηκώσουν σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὰ χοντρὰ «ζύγια» πὺ πιάνονταν γερὰ στὸ σκελετὸ τοῦ χαρταετοῦ. Μόλις δὲ ὁ χαρταετὸς θὰ ἔδινε «πρόσωπο» στὸν ἀντίθετο ἄνεμο, ὁ Μπριὰν, ὁ Γκόρντον, ὁ Σέρβις, ὁ Κρός καὶ ὁ Γκαρνὲ πὺ ἐπιστατοῦσαν στὸν χειρισμὸ τοῦ στροφάλου θὰ χαλάρωναν τὸ σχοινὶ ὅσο ὑψωνόταν ὁ χαρταετὸς.

— Προσοχή! φώναξε ὁ Μπριὰν.

— Εἴμαστε ἔτοιμοι! ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν.

— Ἐμπρός!

Ὁ χαρταετὸς ἀνυψώθηκε σιγὰ - σιγὰ, τρέμισε στὸ ἄγγισμα τοῦ ἀέρα κι' ἔγειρε πρὸς τὴν φορὰ πὺ εἶχε.

—'Αφήστε!.. χαλαρώστε! φώναξε ὁ Οὐιλκόξ. Κι' ἀμέσως ὁ στρόφαλος περιστρεφόταν κάτω ἀπὸ τὴν ἔντασι τοῦ καλωδίου πὺ ξετυλιγόταν. Ἐνῶ ὁ χαρταετὸς καὶ τὸ καλάθι ἀνέρχονταν σιγὰ πρὸς τὸ διάστημα.

Μολονότι αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπερισκεψία, ξέσπασαν ὥστόσο σὲ ζητωκραυγὲς μόλις ὁ Γίγας τῶν Αἰθέρων ἐγκατέλειπε τὸ ἔδαφος. Μὰ σχεδὸν εὐθύς ἀμέσως, χάθηκε στὸ σκοτάδι καὶ σ' ἓνα ὕψος ἑπτακόσια ὡς ὀκτακόσια μέτρα.

Ἄφοῦ τὸ πείραμα εἶχε πετύχει ἄρχισαν τώρα νὰ χειρίζονται τὸ στρόφαλο γιὰ νὰ μαζέψουν μὲ τὴ σειρά ὁ καθένας, τὸ καλώδιο. Μόνον πὺ αὐτὸ τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπῆρξε πολὺ μακρὺ. Χρειάστηκε μιὰ ὥρα γιὰ νὰ μαζέψουν καὶ νὰ τυλίξουν τριακόσια ἑξήντα μέτρα καλώδιο.

Τώρα δὲν περίμεναν παρὰ τὶς διαταγὲς τοῦ Μπριὰν γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Ὁ Μπριὰν δὲν μιλοῦσε ὅμως. Φαινόταν ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς σκέψεις του.

—"Ἄς γυρίσουμε, εἶπε τότε ὁ Γκόρντον. Εἶναι ἀργά.

— Μιὰ στιγμή, ἔκαμε ὁ Μπριὰν. Γκόρντον, Ντονιφάν, περιμένετε! Ἔχω μιὰ πρότασι νὰ κάνω!

— Λέγε, ἔκαμε ὁ Ντονιφάν.

— Μόλις δοκιμάσαμε τὸν χαρταετό μας, ἐξήγησε ὁ Μπριὰν, καὶ αὐτὸ τὸ πείραμα πέτυχε γιὰτὶ οἱ περιστάσεις ἦσαν εὐνοϊκές. Ὁ ἄνεμος ἦταν κανονικὸς. Οὔτε πολὺ ἀδύνατος, οὔτε δυνατός. Ξέρουμε ὅμως τί καιρὸς θὰ εἶναι αὔριο; Γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὺς θὰ εἶναι φρόνιμο νὰ μὴν ἀναβάλουμε τὴν ἐπιχείρησι.

Τίποτε πὺ λογικὸ, πράγματι, τὴ στιγμή πὺ εἶχε ἀποφασιστῆ νὰ τὸ ἐπιχειρήσουν. Ὡστόσο σ' αὐτὴ τὴν πρότασι κανεὶς δὲν ἀπάντησε. Τὴ στιγμή πὺ θὰ διέτρεχαν τόσους κινδύνους, ὁ δισταγμὸς ἦταν φυσικὸς, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς πὺ τολμηροῦς. Κι' ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Μπριὰν ρώτησε:

— Ποιὸς θέλει ν' ἀνεβῆ στὸ καλάθι;

— Ἐγώ! εἶπε ὁ ζωηρὰ ὁ Ζάκ.

Καὶ σχεδὸν εὐθὺς ἀμέσως.

—'Εγώ! φώναξαν συγχρόνως ὁ Ντονιφάν, ὁ Μπάξτερο ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Κρός καὶ ὁ Σέρβις. Κατόπιν ἐπεκράτησε σιωπὴ πού ὁ Μπριάν δὲν φαινόταν νὰ θέλῃ νὰ τὴν διακόψῃ. Ἦταν ὁ Ζάκ πού μίλησε πρῶτος.

—'Αδελφὲ σ' ἐμένα πρέπει νὰ ἐμπιστευτῆς αὐτὴ τὴ δουλειά. Ναί... Σὲ μένα! Σὲ παρακαλῶ... Ἄφησέ με ν' ἀνέβω.

— Καὶ γιατί ἐσύ κι' ὄχι ἐγώ; παρατήρησε ὁ Ντονιφάν. Ἦ κανένας ἄλλος;

— Μᾶς τὸ χρωστᾶς; ἔκαμε ὁ Γκόρντον.

— Ναί!...

Ἄ Γκόρντον πού εἶχε ἀρπάξει τὸ χέρι τοῦ Μπριάν σάν γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ τί ἤθελε νὰ πῆ ὁ Ζάκ, τὸ ἔνοιωσε νὰ τρέμῃ μέσα στὸ δικό του. Καὶ μάλιστα, ἂν ἡ νύκτα δὲν ἦταν τόσο σκοτεινὴ, θὰ μπορούσε νὰ διακρίνῃ ὅτι τὰ μάγουλα τοῦ συναδέλφου του εἶχαν ὠχρίασει, ὅτι τὰ βλέφαρά του εἶχαν χαμηλώσει πάνω στὰ ὑγρά του μάτια.

— Λοιπόν, ἀδελφέ; εἶπε ὁ Ζάκ μ' ἓναν ἀποφασιστικὸ τόνο πού ξάφνιαζε γιὰ ἓνα παιδὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

—'Απάντησε, Μπριάν! εἶπε ὁ Ντονιφάν. Ὁ Ζάκ ἰσχυρίζεται πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θυσιαστῇ γιὰ μᾶς. Μὰ μήπως αὐτὸ τὸ δικαίωμα δὲν τὸ ἔχουμε κι' ἐμεῖς γι' αὐτόν; Τί ἔχει κάνει, λοιπόν, γιὰ νὰ τὸ ἐπικαλῆται;

— Αὐτὸ πού ἔχω κάνει, ἀποκρίθηκε ὁ Ζάκ. Αὐτὸ πού ἔχω κάνει... θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως.

— Ζάκ! φώναξε ὁ Μπριάν πού ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀδελφό του νὰ μιλήσῃ.

— Ὅχι, ἔκαμε ὁ Ζάκ μὲ μιὰ φωνὴ πού κοβόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἄφησέ με νὰ ὁμολογήσω γιατί αὐτὸ μὲ βαραίνει πολὺ! Γκόρντον, Ντονιφάν... Ἄν βρισκόσαστε ἐδῶ... ὅλοι... μακριὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας... σὲ αὐτὸ τὸ νησί, μόνον ἐγὼ — ναὶ ἐγώ! — εἶμαι ἡ αἰτία! Ἄν τὸ «Σλούγκι» παρασύρθηκε στ' ἀνοικτὰ τῆς θάλασσας, αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ δική μου ἀμυαλωσύνη!.. Δηλαδή, πὼς νὰ σᾶς τὸ πῶ... Ἦθελα νὰ κάνω ἓνα ἀστεῖο... μιὰ φάρσα... Κι' ἔλυσα τὸ

χοντρού σχοινι που το συγκρατούσε στην προκυμαία της Ήκλαν! Ναι. Ήθελα να σās σκαρώσω μία φάρσα. Και κατόπιν, όταν είδα το γιούτ άπομακρυσμένο από το λιμάνι, πήγε να μου φύγη το μυαλό... Τά έχασα. Φοβήθηκα. Και δέν φώναξα όταν ήταν καιρός... Ήτσι μετά μιá ώρα... τὰ μεσάνυχτα βρισκόμαστε στ' άνοικτά. Ή! Νά με συγχωρήσετε, συνάδελφοί μου! Νά με συγχωρήσετε...

Και τὸ καημένο τὸ παιδι άρχισε να κλαίη με λυγμούς χωρίς να μπορή ή Κάτε να τὸ παρηγορήσει και να τὸ ήρεμήσει.

— Καλά, Ζάκ! εἶπε τέλος ὁ Μπριάν. Καταλάβαμε τώρα. Ήμολόγησες τὸ σφάλμα σου και θέλεις να ριψοκινδυνεύσεις τὴ ζωή σου για να τὸ έπανορθώσεις... Ή τουλάχιστον να εξαγοράσεις ένα μέρος από τὸ κακό που έκαμες. Ήτσι... εἶναι.

— Και δέν τὸ έχει κιόλας εξαγοράσει; φώναξε ὁ Ντονιφάν που άφηνόταν να δείξει τὴ φυσική του γενναιοφροσύνη. Μήπως δέν ριψοκινδύνειψε εἴκοσι φορές για να μās έξυπηρετήση; Ή! Μπριάν! Τώρα καταλαβαίνω γιατί έβαλες τὸν άδελφό σου μπροστά, όταν παρουσιαζόταν κάποιος κίνδυνος. Και γιατί ήταν πρόθυμος να θυσιάστῃ... Νά γιατί ρίχτηκε με μιās στην άναζήτησι του Κρός και τὴ δική μου ανάμεσα στην όμίγλη... με κίνδυνο τῆς ζωῆς του! Ναι!.. Ή λοιπόν, φίλε Ζάκ. Σε συγχωροῦμε και δέν έχεις πιá ανάγκη να εξαγοράσεις τὸ σφάλμα σου!...

Ήλοι κύκλωσαν τὸν Ζάκ και του έπιασαν τὰ χέρια... Ήστόσο οἱ λυγμοὶ δέν έπαυαν να του άναταράζουν τὸ στήθος.

— Τὸ βλέπετε πολὺ καλά, συνέχισε ὁ Ζάκ. Σε μένα πέφτει ὁ κλῆρος... Ήγὼ πρέπει να πάω... μόνος! Δέν εἶναι έτσι, άδελφέ μου;

— Πολὺ καλά, Ζάκ, παραδέχθηκε ὁ Μπριάν και πήρε τὸν άδελφό του στην άγκαλιά του.

Μπρὸς τὴν όμολογία του Ζάκ, μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ δικαίωμα που πρόβαλε, δέν μπόρεσαν, ὁ Ντονιφάν και οἱ

ἄλλοι, νὰ ἐπέμβουν καὶ νὰ τὸ διεκδικήσουν... Ἔτσι τὸν ἄφησαν.

Ὁ Ζὰκ ἔσφιξε τὸ χέρι τῶν συναδέλφων του. Κατόπιν, ἔτοιμος νὰ πάρη θέσι μέσα στὸ μεγάλο καλάθι τοῦ χαρταετοῦ ποὺ τὸ ἄδειασαν ἀπὸ τὸ σακκὶ μὲ τὴν ἄμμο, στράφηκε στὸν Μπριάν. Ἐκεῖνος ἔμενε ἀκίνητος, λίγα βήματα πίσω ἀπὸ τὸν στρόφαλο.

— Νὰ σὲ φιλήσω, ἀδελφέ μου! εἶπε ὁ Ζὰκ.

— Ναί... Φίλησέ με, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν συγκρατώντας τὴ συγκίνησί του. Ἡ καλύτερα ἐγὼ πρέπει νὰ σὲ φιλήσω... Γιατὶ ἐγὼ πρόκειται ν' ἀνέβω στὸ καλάθι καὶ νὰ φύγω!...

— Ἐσύ; φώναξε ὁ Ζὰκ.

— Ἐσύ;... ἐσύ;... ἐπανέλαβαν ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Σέρβις.

— Ναί, ἐγὼ... Τί σημασία ἔχει ἀπὸ ποιὸν ἐξαγοράζεται τὸ σφάλμα τοῦ Ζὰκ;... Ἀπὸ ἐκεῖνον ἢ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του; Ὅσοι θὰ θαρρεῖτε; Πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνῃ αὐτὴ ἢ ἀπόπειρα χωρὶς νὰ λογαριάσω τὸν ἑαυτὸν μου; Ἴσα - ἴσα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή σκέφθηκα νὰ μὴν ἀφήσω κανέναν ἄλλον ν' ἀνεβῆ στὸν χαρταετό.

— Ἀδελφέ! φώναξε ὁ Ζὰκ. Σὲ παρακαλῶ!

— Ὅχι, Ζὰκ!

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἔκαμε ὁ Ντονιφάν διεκδικῶ κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοθυσίας.

— Ὅχι, Ντονιφάν! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν μ' ἕναν τόνο ποὺ δὲν ἐπίδεχόταν ἀντίρρηση. Ἐγὼ θὰ πάω! Τὸ ἀπαιτῶ.

— Τὸ περίμενα αὐτό, Μπριάν, εἶπε ὁ Γκόρντον σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ συναδέλφου του.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μπριάν μπῆκε στὸ μεγάλο καλάθι καὶ μόλις βολεύτηκε ἄνετα ἐκεῖ μέσα ἔδωσε τὴν ἐντολὴ νὰ ὑψώσουν τὸν χαρταετό.

Σὲ δέκα δευτερόλεπτα, ὁ Γίγας τῶν Αἰθέρων εἶχε ἐξαφανιστῆ στὸ σκοτάδι. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν χαρταετό εἶχε ἐξαφανιστῆ καὶ ὁ τολμηρὸς ἀρχηγὸς τῆς μικρῆς ἀποικίας: ὁ γενναῖος Μπριάν.

Τί παράξενη ἐντύπωσι δοκίμασε στὴν ἀρχὴ ὁ Μπριάν ὅταν ἔνοιωσε τὸν ἑαυτόν του μετέωρο στὸ διάστημα καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐναέριο κατασκευάσμα πού τρέμιζε μὲ τὴν πίεσι τοῦ ἀέρα! Τοῦ φαινόταν ὅτι εἶχε ἀρπαχτῆ ἀπὸ κάποιον φανταστικὸ ὄρνιο. Μὰ χάρι στὴν ἐνεργητικότητά τοῦ χαρακτῆρα του μπόρεσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν πού ἀπαιτοῦσε ἡ δοκιμασία του αὐτή.

Δέκα λεπτὰ μετὰ τὴν ἀπογείωσι τοῦ χαρταετοῦ ἀπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ γηπέδου Σπόρ, ἓνα μικρὸ τίναγμα τοῦ σχοινοῦ ἔδειξε ὅτι ἡ ἀνοδική του κίνησις ἔπαιρνε τέλος. Ξετυλίγοντας δὲ ὀλόκληρο τὸ καλώδιο, ὑψώθηκε ἀκόμα πιὸ πολὺ χωρὶς κανένα τίναγμα αὐτῆ τῆ φορᾶ.

Ὁ Μπριάν, πολὺ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ξετύλιξε στὴν ἀρχὴ τὸν συνθηματικὸν σπάγγον, τὸν τυλιγμένο σ' ἓνα κουδᾶρι. Κατόπιν ἄρχισε νὰ παρατηρῇ τὸ διάστημα. Πιασμένος μὲ τὸ ἓνα χέρι ἀπὸ τὰ σχοινιά προσδέσεως τοῦ καλαθιοῦ, κρατοῦσε μὲ τὸ ἄλλο του τὰ κυάλια.

Ἀπὸ πάνω του τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ. Ἡ λίμνη, τὰ δάση, ἡ ἀπόκρημνη ἀκτὴ σχημάτιζαν μίαν συγκεχυμένη μᾶζαν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ καμμιά λεπτομέρεια.

Ὡστόσο, ἂν ὁ οὐρανὸς στὰ δυτικά, στὸ βορρᾶ καὶ στὸν νότον ἦταν πολὺ σκοτεινὸς πού νὰ μὴν διακρίνεται τίποτε, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον καὶ στὴν ἀνατολή. Ἐκεῖ ἓνα μικρὸ κομμάτι τοῦ στερεώματος ἔδειχνε μερικὰ ἄστρα πού λαμπύριζαν. Καὶ ἀκριβῶς σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, μιὰ ἔντονη ἀνταύγεια πού ἔφτανε χαμηλά, τράβηξε τὴν προσοχὴ τοῦ Μπριάν.

«Θὰ εἶναι κάποια φωτιά!» συλλογίστηκε. Μήπως σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος εἶχε κατασκηνώσει ὁ Γουάλστον;... Ὁχι. Γιατὶ αὐτὸ τὸ φῶς βρίσκεται πολὺ μακρῶς, πέρα ἀπὸ τὸ νησί!... Θὰ εἶναι τότε κανένα ἠφαίστειον σὲ δράσιν. Ὑπάρχει, λοιπόν, γῆ στὶς ἀνατολικὰς ἀκτῆς;

Θυμήθηκε τότε ὅτι καὶ κατὰ τὴν πρώτην του ἐξερεύνησιν στὸν κόλπον τῆς Πλάνης εἶχε παρουσιασθῆ στὸ ὀπτικὸ πεδίο τῶν κυαλιῶν του μιὰ λευκὴ κηλίδα.

— Ναι, ναι, μονολόγησε. Ήταν ἀπὸ ἐκείνη τὴν πλευρὰ... Κι' αὐτὴ ἡ κηλίδα θὰ ἦταν ἡ ἀντανάκλασις ἐνὸς παγετώνα. Θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ ὑπάρχη στὴν ἀνατολὴ μιὰ γῆ πού θὰ πλησιάζῃ ἀρκετὰ τὴν νῆσο Τσέρμαν!

Ὁ Μπριάν κράτησε τὰ κυάλια του σ' αὐτὸ τὸ φωτεινὸ σημεῖο πού τὸ γύρω σκοτάδι τὸ βοηθοῦσε νὰ φαίνεται πιὸ ἔντονα. Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ ὑπῆρχε ἐκεῖ κάποιος ἠφαιστειῶδες βουνὸ κοντὰ στὸν παγετώνα, πού ἀνῆκε, εἴτε σὲ μιὰ ἡπειρο εἴτε σ' ἓνα ἀρχιπέλαγος, καὶ πού ἡ ἀπόστασις του δὲν θὰ ἦταν παραπάνω ἀπὸ τριάντα μίλια.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μπριάν ἔνοιωσε μιὰ νέα φωτεινὴ ἐντύπωσι. Πολὺ πιὸ κοντὰ του — πέντε ἢ ἕξι μίλια περίπου — ἓνα ἄλλο φῶς φέγγιζε ἀνάμεσα στὰ δέντρα δυτικὰ τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

«Κι' αὐτὸ τὸ φῶς», σκέφτηκε, ἀντιφέγγιζε μέσα ἀπὸ τὸ δάσος ὡς πέρα στὴν ἄκρη του, στὴν πλευρὰ τοῦ ἄγνωστου, ὑποθετικοῦ ἐδάφους.

Μὰ φαινόταν πὼς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναθε κι' ἔσβηγε. Γιατί, ὕστερα ἀπὸ μιὰ προσεκτικὴ παρατήρησι, ὁ Μπριάν δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ξαναδῇ.

Τώρα ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ, καὶ τὸ χέρι του ἔτρεμε σὲ σημεῖο πού τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κρατήσῃ σταθερὰ τὰ κυάλια!

Πράγματι ὑπῆρχε ἐκεῖ μιὰ φωτιὰ κατασκηνώσεως, ὄχι μακρὰ ἀπὸ τὴν ἐκβολὴ τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ. Ὁ Μπριάν, τὴν εἶχε δῆ κι' ἀμέσως ἀνεγνώρισε ὅτι τὸ φῶς τῆς ἀντανάκλουσε ἀκόμα πάνω στὴ μᾶζα τῶν δέντρων.

Ὡστε ὁ Γουάλστον καὶ ἡ συμμορία του εἶχαν κατασκηνώσει σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος στὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ λιμανιοῦ, τοῦ βράχου τῆς Ἀρκούδας. Οἱ δολοφόνοι τοῦ Σέβερν δὲν εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν νῆσο Τσέρμαν! Οἱ νεαροὶ ἄποικοι ἔμεναν πάντοτε ἐκτεθειμένοι στὶς ἐπιθετικὰς τους διαθέσεις καὶ δὲν ὑπῆρχε πιά καμμιά ἀσφάλεια γιὰ τὴ Σηλιὰ τοῦ Γάλλου...

Ὁ Μπριάν, ἀφοῦ τελείωσε τὶς παρατηρήσεις του,

ἔκρινε περιττὸ νὰ παρατείνῃ αὐτὴ τὴν ἐναέρια ἐξερεύνησι. Ἐτοιμάστηκε, λοιπόν, νὰ κατεβῆ. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ὁ σπάγγος ἐπικοινωνίας ἦταν κατάλληλα τεντωμένος, ὁ Μπριάν ἄφησε νὰ γλυστρήσῃ ἢ μάλᾳ πὺ ἐφτασε σὲ λίγα δευτερόλεπτα στὸ χέρι τοῦ Γκαρνέ. Ἀμέσως τότε τὸ καλώδιο ἄρχισε νὰ μαζεύεται καὶ νὰ ξαναφέρῃ τὸν χαρταετὸ πρὸς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Ντονιφάν, ὁ Μπάξτερ, ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Σέρβις καὶ ὁ Οὐὲμπ χειρίστηκαν ἐπιδέξια καὶ προσεκτικὰ τὸν στρόφαλο γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ τριακόσια ἐξήντα μέτρα τὸ καλώδιο πὺ εἶχε ξετυλιχθῆ. Ὁ ἀέρας δρόσισε, καὶ τρία τέταρτα μετὰ τὸ σύνθημα τῆς καθόδου πὺ ἔδωσε ὁ Μπριάν, φύσαγε ἀρχετὰ. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ χορταετὸς θὰ ἔπρεπε νὰ βρῖσκεται ἀκόμα τριάντα μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη.

Ξαφνικὰ προξενήθηκε ἓνα βίαιο τράνταγμα. Ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Ντονιφάν, ὁ Σέρβις, ὁ Οὐὲμπ καὶ ὁ Μπάξτερ πὺ τοὺς ἔλειψε τὸ σημεῖο στηρίξεως, παραλίγο νὰ πέσουν στὸ ἔδαφος. Τὸ σχοινὶ τοῦ χαρταετοῦ εἶχε κοπῆ!

Ἀνάμεσα στὶς κραυγὲς τοῦ τρόμου, αὐτὸ τ' ὄνομα ἐπαναλήφθηκε εἴκοσι φορές:

Μπριάν!... Μπριάν!...

Μερικὰ λεπτὰ κατόπιν, ὁ Μπριάν βρέθηκε νὰ πηδᾷ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Καὶ τότε κάλεσε τοὺς ἄλλους μὲ δυνατὴ φωνή.

— Ἀδελφέ!.. Ἀδελφέ! φώναξε ὁ Ζὰκ πὺ ἦταν ὁ πρῶτος πὺ τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὁ Γουάλστον βρῖσκεται πάντοτε ἐδῶ!

Μόνον αὐτὴ τῇ φράσι εἶπε ὁ Μπριάν στὴν ἀρχή.

Τῇ στιγμῇ πὺ κόπηκε τὸ καλώδιο, ὁ Μπριάν ἐνοιωσε νὰ παρασύρεται, ὄχι σὲ μιὰ κάθετη πῶσι ἀλλὰ σὲ μιὰ πλάγια καὶ σχετικῶς σιγανή, γιὰτὶ ὁ χαρταετὸς στάθηκε ἀπὸ πάνω του σὰν ἀλεξίπτωτο. Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάνῃ, πρὶν φτάσῃ στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ἦταν ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ καλάθι. Τῇ στιγμῇ, λοιπόν, πὺ πῆγαινε νὰ βουλιάξῃ, ὁ Μπριάν ρίχτηκε στὸ νερό. Καὶ καθὼς ἦταν καλὸς

κολυμβητής δὲν δυσκολεύτηκε νὰ φτάσῃ στὴν ὄχθη πὺν ἀπείχε περιόπου διακόσια μέτρα.

Στὸ μεταξὺ ὁ χαρταετός, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὸ βάρος του, εἶχε ἐξαφανιστῆ πρὸς τὰ βορειο-ἀνατολικά. Τὸν παρέσυρε ὁ ἄνεμος σὰν ἓνα γιγάντιο ναυάγιο τοῦ ἀέρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Ἔοπου ἐμφανίζονται ληστοπειρατὲς

Ἐκείνη τῆ νύχτα ὁ Μόκο ἔμεινε ἄγρυπνος γιὰ νὰ φρουρῆ τῆ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα οἱ νεαροὶ ἄποικοι συζήτησαν τὴν κατάστασι πὺν δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι ἀνησυχαστική.

Στὸ ἐξῆς οἱ ἐκδρομὲς περιορίστηκαν στὶς ἀπολύτως ἀναγκαῖες. Συγχρόνως ὁ Μπάξτερ κάλυψε τοὺς πασσάλους τοῦ προαυλίου μὲ θάμνους καὶ ξερόκλαδα, καθὼς καὶ τὶς δυὸ εἰσόδους τοῦ χῶλ καὶ τῆς Ἀποθήκης. Τέλος ἀπαγορεύτηκε σὲ ὅλους νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στὴν περιοχὴ τοῦ ἐδάφους πὺν περιλάμβανε τὴ λίμνη καὶ τὸ λόφο Ὀκλαν. Φυσικὰ οἱ συμμορφώσεις τους σὲ τόσο λεπτομερεῖς προφυλάξεις ἦταν πονοκέφαλοι πρόσθετοι στὶς δυσκολίες τῆς καταστάσεως.

Τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Νοεμβρίου οἱ ραγδαῖες βροχὲς ἦσαν συχνές. Κατόπιν — στὶς 17 — τὸ βαρόμετρο ξανάρθε στὴ θέσι του. Ὁ Ντονιφὰν ἔνοιωθε μεγάλη στενοχώρια γιὰτὶ στερήθηκε τὸ κυνήγι του. Τοὺς ἴδιους περιορισμοὺς ὑπέστη καὶ ὁ Οὐϊλκὸξ πὺν δὲν μποροῦσε νὰ ξεμακρύνῃ ἀπὸ τῆ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου γιὰ νὰ στήσῃ δίχτυα καὶ παγίδες, ἀπὸ φόβο μήπως γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὶς ἀντικρυνὲς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

Ἔτσι περνοῦσαν τὶς ὥρες τους, χωρὶς καμμιά ἀσχολία. Βολόδερναν μέσα στὸ χῶλ καὶ ἦσαν ὅλο νεῦρα γιὰ τὴ στέρηση τῆς ἐλευθερίας τους. Ἐπίσης ὁ Μπάξτερ, πὺν

είχε ἀναλάβει νὰ κρατᾷ τὸ ἡμερολόγιο τῆς ἀποικίας, δὲν εἶχε πιά νὰ καταχωρήσῃ σ' αὐτὸ κανένα γεγονός.

Στὶς 24 τοῦ μηνὸς καὶ στὶς ἑννιά τὸ πρωῖ, ὁ Μπριάν καὶ ὁ Γκόρντον προχώρησαν καὶ πέρασαν τὸ μικρὸ ποτάμι Ζηλανδία.

Καὶ οἱ δυὸ βρῖσκονταν τριακόσια βήματα πέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι, ὅταν ὁ Μπριάν πάτησε κάτι πού ἀμέσως ἔσπασε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Δὲν ἔδωσε ὅμως προσοχή. Ἄλλὰ ὁ Γκόρντον πού τὸν ἀκολουθοῦσε σταμάτησε.

— Στάσου, Μπριάν.

— Τί συμβαίνει;

Ἄ ὁ Γκόρντον ἔσκυψε καὶ μάζεψε ἓνα σπασμένο ἀντικείμενο.

— Κοίτα!

— Δὲν εἶναι κοχύλι αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Εἶναι...

— Εἶναι μία πίπα, βιάστηκε νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Γκόρντον.

Πράγματι ὁ Γκόρντον κρατοῦσε στὸ χέρι ἓνα τσιμπούκι πού τὸ στόμιό του εἶχε σπάσει στὴ βάσι του.

— Κι' ἀφοῦ κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν καπνίζει, συνέχισε ὁ Γκόρντον, αὐτὴ ἡ πίπα θὰ χάθηκε ἀπό...

—... ἀπὸ κανέναν τῆς συμμορίας τῶν δολοφόνων! συμπλήρωσε ὁ Μπριάν.

Τὰ δυὸ μεγάλα παιδιά, ἀνήσυχα, ἐπέστρεψαν ἀμέσως στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Κι' ἐκεῖ ἡ Κάτε στὴν ὁποία ἔδειξε τὴν σπασμένη πίπα, μπόρεσε νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὴν εἶχε δὴ στὰ χέρια τοῦ Γουάλστον.

Καμμιά ἀμφιβολία δὲν ἔμενε, λοιπόν, ὅτι οἱ κακοῦργοι εἶχαν φτάσει στὸ ἀκρότατο σημεῖο τῆς λίμνης. Κι' ἴσως κατὰ τὴ νύχτα, νὰ εἶχαν κιόλας προχωρήσει ὡς τὸν ποταμὸ Ζηλανδία.

Ὅπωςδήποτε ἦταν βέβαιο ὅτι ἡ συμμορία πλησίαζε ὀλοένα.

Μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ ἀπειλητικὰ γεγονότα, ὁ Μπριάν, σὲ συμφωνία μὲ τοὺς συναδέλφους του, κατάστρωσε καὶ ὀργάνωσε μιὰ πιὸ ἐνεργητικὴ ἐπιτήρησι. Κατὰ τὴν ἡμέ-

ρα ἐγκαταστάθηκε ἕνα μόνιμο παρατηρητήριο στὸ διάσελο τοῦ ὄρους Ὁκλαν, ὥστε κάθε ὑποπτη κίνησις νὰ μπορῇ ἀμέσως νὰ γίνῃ ἀντιληπτή. Κατὰ τὴ διάρκεια δὲ τῆς νύχτας, δυὸ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ὄφειλαν νὰ μένουν φύλακες στὴν εἴσοδο τοῦ χώλου καὶ τῆς ἀποθήκης, γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τοὺς ἐξωτερικοὺς θορύβους. Οἱ δύο πόρτες στερεώθηκαν ἀπὸ μέσα μὲ ἀντιστηρίγματα καὶ στὴν κάθε στιγμὴ ἦταν δυνατὸν νὰ τὶς ἀποκλείσουν μὲ μεγάλες πέτρες ποὺ σωρεύτηκαν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου. Ἡ Κάτε — περιττὸ νὰ τὸ ποῦμε — ἐνέκρινε ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα.

Βρισκόμαστε στὶς 27 Νοεμβρίου. Πυκνὰ σύννεφα βάραιναν τὸν οὐρανὸ τῆς νήσου Τσέρμαν. Αὐτὸ τὸ βράδυ, ὁ Μπριὰν καὶ οἱ συναδέλφοί του, εἶχαν ἐπιστρέψει νωρύτερα στὸ χώλ ἀφοῦ ἔλαβαν τὴν πρόνοια νὰ τραβήξουν καὶ ν' ἀσφαλίσουν τὴ βάρκα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου τῆς Ἀποθήκης.

Κατὰ τὶς ἐννιά καὶ μισή, ἡ θύελλα βρισκόταν σ' ὅλη τὴν ἔντασί της. Κάθε λίγο ὁ Μπριὰν, ὁ Ντονιφάν, ἢ ὁ Μπάξτερ σηκώνονταν, μισοάνοιγαν τὴν πόρτα καὶ ξαναγύριζαν εὐθύς, τυφλωμένοι σχεδὸν ἀπὸ τὶς ἀστραπές, κι' ἀφοῦ ἔρριχναν ἕνα σύντομο βλέμμα ἔξω.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἡ κακοκαιρία ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ. Ὁ Μπριὰν καὶ οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ πῆραν τὶς συνηθισμένες προφυλάξεις, πῆγαν νὰ πέσουν στὸ κρεβάτι ὅταν ὁ Φὰν ἔδωσε σημάδια μιᾶς ἀνεξήγητης ταραχῆς.

— Μήπως τὸ σκυλί ἔνοιωσε τίποτε; εἶπε ὁ Ντονιφὰν προσπαθώντας νὰ ἡρεμήσῃ τὸ ἔξυπνο ζῶο.

— Σὲ πολλὰς περιπτώσεις, παρατήρησε ὁ Μπάξτερ, εἶδαμε στὸν Φὰν αὐτὲς τὶς προαισθήσεις του ποὺ στὸ τέλος ἀποδείχθηκαν σωστὲς καὶ σωτήριες γιὰ ὅλους μας. Δὲν μπορεῖ. Κάτι μυρίστηκε γιὰ νὰ εἶναι ἔτσι ἀνήσυχο.

— Γι' αὐτό, πρὶν κοιμηθοῦμε, ὀφείλομε νὰ ἐξακριβώσουμε τὴν αἰτία τῆς ἀνησυχίας του, εἶπε ὁ Γκόρντον.

— Ἔστω, δέχθηκε ὁ Μπριάν. Κανείς τότε νὰ μὴν βγῆ ἔξω καὶ νὰ εἶμαστε ἔτοιμοι γιὰ τὴν ἄμυνά μας.

Ὁ καθέννας πῆρε τὸ ὄπλο του καὶ τὸ ρεβόλβερ του. Κατόπιν ὁ Ντονιφάν προχώρησε στὴν πόρτα τοῦ χώλου καὶ ὁ Μόκο στὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης. Καὶ οἱ δυό, μὲ τὸ αὐτὸ κολλημένο στὸ μικρὸ ἄνοιγμα τοῦ ἔξαεριστήρα, δὲν ἄκουσαν κανέναν θόρυβο νὰ ἔρχεται ἀπ' ἔξω.

Ξαφνικὰ δόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα μιὰ ἐκπυρσοκρότησις ἐντελῶς ἀλλοιώτικη ἀπὸ τὶς ἀστραπὲς καὶ τὶς βροντές. Ἦταν πράγματι μιὰ τουφεκιά, πὺρ ρίχτηκε ἀπὸ μιὰ κοντινὴ ἀπόστασι. Ἀπὸ διακόσια βήματα μόνο!

Μὲ μιᾶς ὄλοι πῆραν τὴν ἀμυντικὴ τους θέσι μέσα στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Ὁ Ντονιφάν, ὁ Μπάξτερ, ὁ Οὐϊλκόξ, ὁ Κρός, ὠπλισμένοι καὶ σὲ κατάλληλες θέσεις στὶς δυὸ εἰσόδους, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν σὲ ὅποιονδήποτε θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τὶς παραβιάσῃ.

Οἱ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ τὶς ὑποστηρίζουν μὲ πέτρες πὺρ εἶχαν μαζέψει γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ὅταν μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ ἔξω:

— Ἐγὼ εἶμαι!... Ἐγὼ!

Ἐκεῖ ἔξω στεκόταν ἓνας ἄνθρωπος πὺρ θρισκόταν, χωρὶς ἀμφιβολία σὲ θανάσιμο κίνδυνο, καὶ πὺρ ζητοῦσε βοήθεια.

— Ἐγὼ εἶμαι! ἐπανελάμβανε ἡ φωνή. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ μερικὰ βήματα μόνον.

Ἡ Κάτε, κοντὰ στὴν πόρτα, ἀφουγκραζόταν.

— Αὐτὸς εἶναι! φώναξε τέλος.

— Αὐτός; Ἔκαμε ὁ Μπριάν. Ποιός;

— Ἀνοιξτε!.. Ἀνοιξτε! φώναξε ἡ Κάτε.

Ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε κι' ἓνας ἄνθρωπος, βρεγμένος ὡς τὸ κόκκαλο, ὤρμησε μέσα στὸ χῶλο.

Ἦταν ὁ Ἔβανς, ὁ λοστρόμος τοῦ «Σέβερν».

Μόλις βρέθηκε μέσα στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου, ὁ Ἔβανς γύρισε κι' ἦρθε ν' ἀκουμπήσῃ τ' αὐτὸ του στὴν πόρτα πὺρ εἶχε κλείσει ζωηρά. Καὶ μὴ ἀκούγοντας τίποτε ἀπ'

ἔξω, προχώρησε στή μέση τοῦ χώλ. Ἐκεῖ στο φῶς τοῦ φαναριοῦ πού κρεμόταν στο θόλο, κοίταξε τὰ παιδιὰ πού τὸν τριγύριζαν καὶ ψιθύρισε:

— Πῶς! Παιδιά!... Μόνον παιδιά!

Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα του ζωήρεψε, τὸ πρόσωπό του ἀχτινοβόλησε ἀπὸ χαρὰ.

Τὸν πλησίαζε ἡ Κάτε.

— Κάτε!... φώναξε. Ζῆς, Κάτε;

Καὶ τῆς ἔσφιξε τὰ χέρια σὰν νὰ ἠθελε νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν ἦταν τὰ χέρια μιᾶς νεκρῆς.

— Ναί, Ἔβανς! ἀποκρίθηκε ἡ Κάτε. Εἶμαι ζωντανὴ σὰν καὶ σένα. Μ' ἔσωσε ὁ Θεός, ὅπως ἔσωσε κι' ἐσένα. Κι' ἐκεῖνος σὲ στέλνει τώρα νὰ βοηθήσης αὐτὰ τὰ παιδιὰ!

Ὁ λοστρόμιος μέτρησε μὲ τὸ βλέμμα τὰ παιδιὰ πού ἦσαν μαζεμένα γύρω στο τραπέζι τοῦ χώλ.

— Δεκαπέντε! εἶπε. Καὶ μόνον πέντε ἢ ἔξι μποροῦν νὰ προβάλλουν κάποια ἄμυνα... Λίγο ὅμως ἐνδιαφέρει αὐτό!

— Κινδυνεύουμε νὰ ὑποστοῦμε καμμιὰ ἐπίθεση, λοστρόμιε Ἔβανς; ρώτησε ὁ Μπριάν.

— Ὅχι, ὄχι παιδί μου, τὸν καθησύχασε ὁ Ἔβανς. Τουλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα!

Ἐννοεῖται πὼς ὅλοι ἦσαν ἀνυπόμονοι νὰ μάθουν τὴν περιπέτεια τοῦ Ἔβανς. Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀπαλλαγῆ πρῶτα ἀπὸ τὰ βρεγμένα ροῦχα του καὶ νὰ βάλῃ κάτι στο στόμα του.

Ὁ Μπριάν τὸν ὠδήγησε ἀμέσως στο δωμάτιο τῆς Ἀποθήκης ὅπου ὁ Γκόρντον ἔθεσε στὴ διάθεσή του καλὰ ναυτικὰ ροῦχα. Κατόπιν ὁ Μόκο τοῦ σερβίρισε κρύο κρέας ἀγριογούρουνου, παξιμάδια καὶ μερικὰ κύπελλα καφτὸ τσαί.

Μετὰ ἓνα τέταρτο, ὁ Ἔβανς, καθισμένος μπρὸς στο τραπέζι τοῦ χώλ, διηγήθηκε στὰ παιδιὰ τὰ γεγονότα πού μεσολάβησαν ἀπὸ τὴ στιγμή πού οἱ ναῦτες τοῦ Σέβερν βρέθηκαν στο νησί.

— Λίγα λεπτά, ἔρχισε, πρὶν ἢ φορηγίδα πλησιάσῃ τὴν

ἀκτῆ, ἕξι ἀπὸ τοὺς ἄντρες — μαζὶ κι' ἐγὼ — ριχτήκαμε στοὺς πρώτους βράχους τῶν ὑφάλων. Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν εἶχε χτυπηθῆ σοβαρὰ μὲ τὴ βίαειη αὐτὴ πρόσκρουσι. Μόνον μῶλωπες καὶ γδαρσίματα. Κανένα τραῦμα ἢ κάταγμα. Μὰ ἔπρεπε νὰ ἀπομακρυνθοῦμε γιὰ νὰ μὴν μᾶς ξανάπαιρναν τὰ κύματα πίσω στὴ θάλασσα. Τέλος, κι' ὕστερα ἀπὸ πολλές προσπάθειες, φθάσαμε σῶοι καὶ ὑγιεῖς στὴν ἀκτῆ. Χρειάστηκε λίγη ὥρα γιὰ νὰ ψάξουμε γιὰ τὴ φορηγίδα. Εἶχε ἐξοκεῖλει γύρω στὶς ἐπτὰ τὸ βράδυ καὶ ἦταν κοντὰ μεσάνυχτα ὅταν τὴν εἶδαμε ἀναποδογυρισμένη πάνω στὴν ἄμμο... Ἦταν ἀκριβῶς ὅταν παίρναμε τὸν δρόμο κατὰ μῆκος στὴν ἀκτῆ.

— Στὴν ἀκτῆ Σέβερν, συμπλήρωσε ὁ Μπριάν. Αὐτὴ τὴν ὀνομασία τῆς ἔδωσαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μας ποὺ ἀνακάλυψαν τὴ φορηγίδα τοῦ Σέβερν πρὶν ἢ Κάτε μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὸ ναυαγίό της...

— Πρὶν; ἀποκρίθηκε ὁ Ἔβανς μὲ ἀρκετὴ ἐκπληξι.

— Μάλιστα, λοστρόμε Ἔβανς, εἶπε ὁ Ντονιφάν. Φτάσαμε ἐκεῖ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ ναυαγίου καὶ τὴν ὥρα ποὺ οἱ δυὸ σύντροφοί σας βρίσκονταν ἀκόμα ξαπλωμένοι στὴν ἄμμο! Μὰ σὰν ξημέρωσε καὶ πλησιάζαμε γιὰ νὰ τοὺς θάψουμε — τοὺς θεωρούσαμε, βλέπετε, νεκρούς — διαπιστώσαμε πὼς εἶχαν ἐξαφανιστῆ. Πιστέψαμε πὼς τοὺς ξαναπῆραν τὰ κύματα.

— Πράγματα, ἔκαμε ὁ Ἔβανς, τώρα ἐξηγοῦνται μερικὲς ἀπορίες. Ὁ Φόρμπς καὶ ὁ Πάϊκ, ποὺ τοὺς θεωρούσαμε πνιγμένους — καὶ καλύτερα νὰ πνίγονταν γιὰ νὰ λιγότευαν τὰ τέρατα αὐτὰ — εἶχαν ριχτῆ στὴν ἄμμο κοντὰ στὴ φορηγίδα. Ἐκεῖ τοὺς βρῆκαν ὁ Γουάλστον καὶ οἱ ἄλλοι καὶ τοὺς ξανάφεραν στὶς αἰσθήσεις τους...

»...Εὐτυχῶς γι' αὐτούς, καὶ φυσικά, δυστυχῶς γιὰ μᾶς, τὰ ντουλάπια τῆς φορηγίδας δὲν εἶχαν πάθει ζημιὰ μὲ τὴν πρόσκρουσι, οὔτε τὰ εἶχε σκεπάσει τὸ νερό. Τὰ πυρομαχικά, τὰ ὄπλα, κι' ὅ,τι ἀπέμενε ἀπὸ τὰ τρόφιμα, τὰ εἶχαν μεταφέρει βιαστικὰ ἀπὸ τὸ Σέβερν στὴν φορηγίδα. Ὅλα

αὐτὰ τὰ πῆραν ξανὰ ἀπὸ τὴν φορτηγίδα γιατί φοβήθηκαν ὅτι τὸ χτύπημα τῶν μανιασμένων κυμάτων θὰ τὰ διέλυαν. Τέλος ἐγκαταλείψαμε τὸ μέρος τοῦ ναυαγίου, ἀκολουθώντας τὴν ἀκτὴ πρὸς τὴν ἀνατολικὴ κατεύθυνσι. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχαμε φτάσει σ' ἓνα προπέτασμα δέντρων. Ἐκεῖ ἐγκατασταθήκαμε. Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς καὶ τὶς ἄλλες πού ἀκολούθησαν, ἐρχόμαστε στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἐξωκείλει ἡ φορτηγίδα καὶ προσπαθοῦσαμε νὰ τὴν τραβήξουμε στὴν ἀμμουδιὰ καὶ νὰ τὴν ἐπισκευάσουμε. Δὲν εἶχαμε ὅμως τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα γιὰ τὸ ξεσφήνωμά της ἀπὸ τὶς ξέρες. Ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ πετυχαίναμε αὐτό, δὲν διαθέταμε ἐργαλεῖα γιὰ τὴν ἐπισκευή της. Ἔτσι δὲν μπορέσαμε νὰ τὴν φέρουμε σὲ κατάστασι πού νὰ κρατιέται στὸ νερό, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ μικρὴ διαδρομὴ.

»...Ἐκινήσαμε τότε γιὰ ν' ἀναζητήσουμε ἓνα πιὸ ξερὸ μέρος γιὰ τὴν ἐγκατάστασί μας. Ἀφοῦ ἀκολουθήσαμε τὴν ἀκτὴ σὲ μιὰ ἀπόστασι δώδεκα μίλια, φτάσαμε σ' ἓνα μικρὸ ποτάμι.

— Τὸν Ἀνατολικὸ ποταμό! παρατήρησε ὁ Σέρβις.

— Πάει καλά... Στὸν Ἀνατολικὸ ποταμό, ἔκαμε ὁ Ἔβανς. Ἔσεῖς ξέρετε καλύτερα... Ἐκεῖ, λοιπόν, στὸ βάθος ἑνὸς μεγάλου ὄρμου...

— Τοῦ ὄρμου τῆς Πλάνης! παρατήρησε ὁ Ζένκις.

— Τοῦ ὄρμου τῆς Πλάνης, ἐπανελάβε μισογελώντας ὁ Ἔβανς. Ἐκεῖ, λοιπόν, κι' ἀνάμεσα σὲ βράχους, ὑπῆρχε ἓνα λιμανάκι...

— Ὁ Βράχος τῆς Ἀρκούδας! φώναξε ὁ Κοστὰρ μὲ τὴ σειρὰ του.

— Ναί, παιδί μου, ὅπως τὸ λές, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔβανς. Ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ ἐγκατασταθοῦμε σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Κι' ἂν γινόταν μπορετὸ νὰ πᾶμε ἐκεῖ τὴν φορτηγίδα, πρὶν ἢ καταγιγίδα ἀποτελεῖωνε τὴν διάλυσί της, τότε πιθανὸν νὰ τὴν φτιάχναμε.

»...Γυρίσαμε, λοιπόν, ἐκεῖ νὰ τὴν ζητήσουμε. Κι' ὅταν καταφέραμε νὰ τὴν φέρουμε στὸ λογαριασμό, τὴν τραβή-

ξαμε και με το νερό που είχε ακόμα στο άμπάρι της, την φέραμε ὄχθη - ὄχθη μέσα στο λιμανάκι ὅπου τώρα βρίσκεται σε ασφάλεια.

— Ἡ φορηγίδα βρίσκεται στὸν Βράχο τῆς Ἀρκούδας;

— Ναι, παιδί μου, και πιστεύω πὼς δὲν θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἐπισκευάσουμε. Φτάνει νὰ διαθέταμε τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα...

— Μὰ αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα τὰ ἔχουμε, λοστρόμε Ἔβανς! ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Ντονιφάν.

— Καλά, λοιπόν, τὸ ὑπέθεσε ὁ Γουάλστον, ὅταν τυχαῖα πληροφορήθηκε ὅτι τὸ νησί εἶχε κατοικηθῆ ἀπὸ κάποιον.

— Και πὼς μπόρεσε νὰ τὸ μάθῃ αὐτό;... ρώτησε ὁ Γκόρντον.

— Νὰ σᾶς ἐξηγήσω, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔβανς. Εἶναι ὀκτὼ μέρες τώρα πὺν ὁ Γουάλστον, οἱ συνάδελφοί του κι' ἐγώ, εἶχαμε πάει γι' ἀναγνώρισι στὸ δάσος. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσερις ὥρες πορεία, φθάσαμε στὶς ὄχθες μιᾶς πολὺ μεγάλης λίμνης ἀπ' ὅπου ἔβγαινε αὐτὸ τὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ. Κι' ἐκεῖ, σκεφτῆτε τὴν ἐκπληξί μας, ὅταν βρήκαμε ἓνα παράξενο ἀντικείμενο πεσιμένο στὴν ὄχθη. Ἐμοιαζε με σκελετὸ ἀπὸ καλάμια και ἀνάμεσα στὰ καλάμια, πανὰ τεντωμένα ἀλλὰ σχισμένα...

— Ὁ χαρταετός μας! φώναξε ὁ Ντονιφάν.

— Ὁ χαρταετός μας πὺν εἶχε πέσει πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη, πρόσθεσε ὁ Μπριάν, και πὺν ὁ ἀέρας τὸν εἶχε παρασύρει ὡς ἐκεῖ!

— Ἄ! Χαρταετός ἦταν αὐτὸ τὸ πράγμα; ἔκαμε ὁ Ἔβανς. Μὰ τὴν πίστιμου, δὲν τὸ εἶχαμε μαντέψει και μᾶς εἶχε βάλει σε μεγάλη ἀπορία. Ὅπωςδήποτε — σκεφθήκαμε — αὐτὸ τὸ πράγμα εἶχε κατασκευασθῆ στὸ νησί. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία γι' αὐτό!.. Τὸ νησί, λοιπόν, ἦταν κατοικημένο!.. Ἀπὸ ποῖον ὅμως; Αὐτὸ ἦταν πὺν ἄξιζε νὰ μάθῃ ὁ Γουάλστον. Ὅσο γιὰ μένα ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἔβαλα στὸ νοῦ μου πὼς νὰ δραπετεύσω. Ὅποιοι και νὰ ἦσαν οἱ κάτοικοι σ' αὐτὸ τὸ νησί δὲν μπορούσαν νὰ ἦσαν

χειρότεροι ἀπὸ τοὺς φονιάδες τοῦ Σέβερν! Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή ὅμως μὲ πρόσεχαν μέρα καὶ νύχτα...

— Καὶ πῶς ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ σᾶς ἡ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου; ρώτησε ὁ Μπάξτερ.

— Θὰ σᾶς πληροφορήσω καὶ γι' αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔβανς. Ὁ Γουάλστον δὲν εἶχε πιά ἄλλη ἀσχολία παρὰ πῶς νὰ μάθῃ ποιοὶ ἦσαν οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ ποὺ μᾶς ἦταν ἄγνωστοι. Ἄν ἦσαν ἰθαγενεῖς θὰ μποροῦσε νὰ συνεννοηθῆ μαζί τους; Κι' ἂν ἦταν ναυαγοὶ θὰ διέθεταν τὰ ἐργαλεῖα ποὺ τοῦ ἔλειπαν;

»... Ἄρχισαν, λοιπόν, οἱ ἔρευνες — πολὺ προσεκτικὰ κι' ἐπιφυλακτικὰ, ὀφείλω νὰ πῶ. Προχωροῦσαν λίγο - λίγο ἐξερευνώντας τὸ δάσος τῆς δεξιᾶς ὄχθης τῆς λίμνης γιὰ νὰ πλησιάσουν στὸ νότιο ἄκρο τῆς. Τὴ νύχτα τῆς 23 πρὸς τὴν 24 Νοεμβρίου, ἓνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες τοῦ Γουάλστον ἔφτασε κοντὰ καὶ μπροστὰ στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου ἀπὸ τὴν βορεινὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Ἡ κακὴ τύχη θέλησε νὰ δῆ γιὰ μιὰ στιγμή ἓνα φῶς ποὺ φέγγιζε στὶς πλευρὲς τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς. Χωρὶς ἀμφιβολία ἦταν τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ποὺ ἦ πόρτα, γιὰ μιὰ στιγμή ποὺ ἔμεινε μισάνοικτη, τὸ εἶχε ἀφήσει νὰ περάσῃ ἔξω.

Τὴν ἄλλη μέρα κατευθύνθηκε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ὁ ἴδιος ὁ Γουάλστον ὅπου γιὰ λίγη ὥρα, τὸ βράδυ, ἔμεινε κρυμμένος ἀνάμεσα στοὺς ψηλοὺς θάμνους μερικὰ βήματα ἀπὸ τὸ ποτάμι.

— Τὸ ξέραμε, εἶπε ὁ Μπριάν.

— Τό ξέρατε;

— Ναί. Γιατὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ Γκόρντον κι' ἐγὼ βρήκαμε τὰ κομμάτια μιᾶς πίπας ποὺ ἡ Κάτε τὴν ἀναγνώρισε πῶς ἦταν ἡ πίπα τοῦ Γουάλστον!

— Ἀκριβῶς! φώναξε ὁ Ἔβανς. Ὁ Γουάλστον τὴν εἶχε χάσει στὴν ἐκδρομὴ του γιατί κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ του ἀνέφερε θυμωμένα τὴν ἀπώλειά της. Ἀπὸ τότε, λοιπόν, ἡ ὑπαρξὶς τῆς μικρῆς ἀποικίας τοῦ ἦταν γνωστὴ. Πράγματι, ὅλη τὴν ὥρα ποὺ ἦταν κρυμμένος στοὺς θάμνους, εἶδε

τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ σᾶς νὰ πηγαينوέρχεστε στὴν δεξιά ὄχθη. Δὲν ἦσαν παρὰ παιδιὰ. Ἔτσι, ἑπτὰ ἄντρες θὰ ἔφθαναν εὐκόλα στὸ σκοπὸ τους. Ὁ Γουάλστον γύρισε καὶ εἶπε στοὺς συμμορίτες τοῦ ὅ,τι εἶχε δῆ. Ἀπὸ τὴ συζήτησι δὲ πὺν ἄκουσα μεταξὺ τοῦ Γουάλστον καὶ τοῦ Μπᾶντ πληροφορήθηκα τί προετοιμαζόταν.

— Τὰ τέρατα! φώναξε ἡ Κάτε. Δὲν θὰ λυπηθοῦν οὔτε αὐτὰ τὰ παιδιὰ;

— Ὅχι, Κάτε, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔβανς. Δὲν θὰ τὰ λυπηθοῦν. Ὅπως δὲν λυπήθηκαν τὸν καπετάνιο καὶ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ Σέβερν. Εἶναι τέρατα!

— Ἐπὶ τέλους, Ἔβανς, εἶπε ἡ Κάτε. Ἐσὺ μπόρεσες καὶ τοὺς ξέφυγες.

— Ναί, Κάτε. Εἶναι τώρα δώδεκα ὥρες πὺν λείπω ἀπὸ κοντά τους. Ἐπωφελήθηκα ἀπὸ μιὰ ἀπουσία τοῦ Γουάλστον καὶ τῶν ἄλλων πὺν μὲ εἶχαν ἀφήσει νὰ μ' ἐπιβλέπουν ὁ Φόρμψ καὶ ὁ Ρόκ. Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ μοῦ φάνηκε κατ'ἀλληλῆ για νὰ δραπετεύσω...

»... Ἡ ὥρα ἦταν δέκα τὸ πρωὶ ὅταν ρίχτηκα μέσα στὸ πυκνὸ δάσος. Σχεδὸν ἀμέσως ὁ Φόρμψ καὶ ὁ Ρόκ ἀντελήφθησαν τὴ φυγὴ μου καὶ ἄρχισαν νὰ μὲ καταδιώκουν.

Τὸ κυνήγι κράτησε ὅλη τὴν ἡμέρα ὥσπου ἔφτασα στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Χρειαζόμουν ἀκόμα νὰ παρακάμψω τὴν ἄκρη της. Πρῶτη φορὰ εἶχα κουραστῆ ἀπὸ τὸ τρέξιμο καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Μέσα σὲ μιὰ μέρα εἶχα διανύσει, σὲ δύσκολο ἔδαφος, δεκαπέντε μίλια! Χίλιοι διάβολοι ὅμως! Οἱ διώχτες μου ἔτρεχαν κι' αὐτοὶ γρήγορα καὶ οἱ σφαίρες τους γρηγορώτερα. Μόλις εἶχα φτάσει στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ πὺν ξέκοβε ἀπὸ τὴ λίμνη ὅταν μιὰ τελευταία ἀστραπὴ φώτισε τὸ διάστημα. Μὲ μιᾶς ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμὸς.

— Αὐτὸν πὺν ἀκούσαμε κι' ἐμεῖς; εἶπε ὁ Ντονιφάν.

— Ἴσως, ἔκαμε ὁ Ἔβανς. Μιὰ σφαῖρα μοῦξυσε τὸν ὄμο. Ἀναπήδησα καὶ ρίχτηκα μέσα στὸ ποτάμι. Μὲ μερικὲς βιαστικὲς κινήσεις βρέθηκα στὴν ἄλλη ὄχθη καὶ κρύ-

φτηκα στους θάμνους. Ἐνῶ ὁ Ρὸκ καὶ ὁ Φόρμπος, φτάνοντας στὴν ἀντίθετη ὄχθη, ἔλεγαν:

— Λὲς νὰ τὸν πέτυχες;

— Οὔτε συζήτησι.

— Καὶ νὰ πνίγηκε;

— Βεβαίως.

— Τόσο τὸ καλύτερο. Γλυτώσαμε ἀπ' αὐτόν.

»...Γλύτωσαν ἀπὸ μένα, οἱ κακοῦργοι, ἀλλὰ γλύτωσα κι' ἐγὼ ἀπὸ αὐτούς, ὅπως γλύτωσε ἡ Κάτε. Θὰ σᾶς δείξω ἐγώ, κανάγηδες, ἂν πνίγηκα ἢ ὄχι! Σὲ λίγα λεπτά κι' ὅταν οἱ διῶχτες μου ἀπομακρύνθηκαν, βέβαιοι πὼς μὲ εἶχαν ἐξοντώσει, ξεπετάχτηκα ἀπὸ τοὺς θάμνους τῆς ὄχθης κι' ἔφθασα ὡς τὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ. Ἐκεῖ ἔφθασαν γανγίσματα στ' αὐτιά μου... Φώναξα. Ἡ πόρτα τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου ἄνοιξε...

— Καὶ τώρα, πρόσθεσε ὁ Ἔβανς ἀπλώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς λίμνης, βρίζομαι μαζί σας, παιδιά, γιὰ νὰ τελειώνουμε μιὰ καὶ καλὴ μ' αὐτοὺς τοὺς ἄθλιους καὶ ν' ἀπαλλάξουμε τὸ νησί σας ἀπὸ τὴν παρουσία τους.

Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ πρόφερε μὲ τόση ζωηρότητα πὸ ὅλοι σηκώθηκαν, ἔτοιμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Χρειάστηκε τότε νὰ ἐξιστορήσουν στὸν Ἔβανς ὅλη τὴν περιπέτειά τους. Ὅ,τι τοὺς συνέβη ἀπὸ εἴκοσι μῆνες πρίν. Νὰ τοῦ διηγηθοῦν μὲ ποῖο πρωτάκουστο τρόπο ἐγκατέλειψε τὸ «Σλούγκι» τὴ Νέα Ζηλανδία, τὸ μακρὺ του ταξίδι στὸν Εἰρηνικὸ ὡς τὸ νησί, τὴν ἀνακάλυψι τῶν λειψάνων τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ καὶ τὴν ἐγκατάστασι τῆς μικρῆς ἀποικίας στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

— Καὶ ἀπὸ εἴκοσι μῆνες οὔτε ἓνα πλοῖο δὲν φάνηκε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ νησί; ρώτησε ὁ Ἔβανς.

— Ἐμεῖς τουλάχιστον δὲν παρατηρήσαμε κανένα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

— Βάλατε πουθενὰ σημάδια;

— Ναί. Ὑψώσαμε ἓνα κατάρτι μὲ πανὶ στὴν πιὸ ψηλὴ κορυφὴ τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς.

— Καὶ δὲν τὸ διέκριναν τὰ περαστικὰ πλοῖα;

— Ὅχι, λοστρόμε Ἔβανς, ἀπάντησε ὁ Ντονιφάν. Μὰ πρέπει νὰ πῶ ὅτι εἶναι τώρα ἕξι ἑβδομάδες, πού τὸ κατεβάσαμε γιὰ νὰ μὴν προκαλέσουμε τὴν προσοχὴ τοῦ Γουάλστον.

— Κάνετε πολὺ καλά, παιδιὰ μου. Τώρα, εἰν' ἀλήθεια, πὼς αὐτὸς ὁ κακοῦργος ξέρεي πὼς νὰ δράσῃ. Γι' αὐτὸ ὀφείλουμε μέρα - νύκτα, νὰ ἔχουμε τὸ νοῦ μας.

— Γιατί, παρατήρησε ὁ Γκόρντον, νὰ ἔχουμε δοσοληψίες μὲ τέτοιους παλιανθρώπους; Νὰ μὴν εἶναι τίμοι ἀνθρώποι ὥστε νὰ νοιώσουμε κι' ἐμεῖς εὐτυχία βοηθώντας τους; Πάντως ἡ δική μας ἀποικία εἶναι πιὸ ἰσχυρὴ. Ἀλλὰ στὸ μέλλον θὰ μᾶς περιμένῃ μόνον ὁ ἀγώνας... Ἔχουμε νὰ ὑπερασπίσουμε τὴ ζωὴ μας. Θὰ δώσουμε μιὰ μάχη καὶ γνωρίζουμε ποιὸ θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα!

— Ὁ Θεὸς πού σᾶς προστάτευε ὡς τώρα, παιδιὰ μου, ἀποκρίθηκε ἡ Κάτε, δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ. Σᾶς ἔστειλε αὐτὸν τὸν γενναῖο Ἔβανς, καὶ μαζί μ' αὐτόν...

— Τὸν Ἔβανς! Ζήτω ὁ Ἔβανς! φώναξαν μὲ μιὰ φωνὴ ὅλοι οἱ νεαροὶ ἄποικοι.

— Βασισθῆτε σὲ μένα, παιδιὰ μου, ἀποκρίθηκε ὁ λοστρόμος. Κι' ὅπως κι' ἐγὼ βασίζομαι σὲ σᾶς, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουμε μ' ἐπιτυχία.

— Κι' ἂν γίνῃ μορετό, παρατήρησε ὁ Γκόρντον, ν' ἀποφύγουμε αὐτὸν τὸν ἀγῶνα; Ἄν ὁ Γουάλστον δεχόταν ν' ἐγκαταλείψῃ τὸ νησί;

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Γκόρντον; ρώτησε ὁ Μπριάν.

— Θέλω νὰ πῶ πὼς ὁ Γουάλστον καὶ ἡ συμμορία του θὰ εἶχαν κιόλας φύγει ἂν μπορούσαν νὰ χρησιμοποιοῦσαν τὴν φορηγίδα... Ἔτσι δὲν εἶναι λοστρόμε Ἔβανς;

— Βέβαια.

— Τότε... ἂν βρῖσκονται ἀκόμα στὸ νησί κι' ἐρχόμαστε σὲ διαπραγματεύσεις μαζί τους... Κι' ἂν τοὺς προμηθεύα-

με τὰ ἐργαλεία πὺν ἔχουν ἀνάγκη; Τί λές, θὰ δέχονταν; Ὁ Ἔβανς παρακολουθοῦσε προσεκτικὰ τί ἔλεγε ὁ Γκόρντον. Ἡ πρότασί του ὑπογράμιζε ἓνα πρακτικὸ μυαλό. Γι' αὐτὸ σκέφθηκε πὺν αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ πιὸ σοβαρὸ ἀπ' ὅλα. Ἔτσι ἡ παρατήρησίς του τοῦ φάνηκε ἄξια νὰ συζητηθῆ.

— Πράγματι, κύριε Γκόρντον, ἀπάντησε, δὲν ἐνδιαφέρει ποιὸ θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ μέσο πὺν θὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν παρουσία αὐτῶν τῶν κακοποιῶν. Γι' οὐτό, ἀφοῦ τοὺς δώσουμε τὰ μέσα νὰ ἐπισκευάσουνε τὸ σκάφος τους, καὶ δεχθοῦν νὰ φύγουν, θὰ ἦταν προτιμώτερο ἔτσι. Γιατί θὰ γλυτώναμε ἀπὸ ἓναν ἀγῶνα πὺν τὸ ἀποτέλεσμά του μποροῦσε νὰ εἶναι ἀμφίβολο. Εἶναι ὅμως ποτέ δυνατὸν νὰ ἐμπιστευτῆ κανεὶς τὸν Γουάλστον; Αὐτὸς μπορεῖ κάλλιστα, πάνω στίς διαπραγματεύσεις, νὰ ἐπωφεληθῆ καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ καταλάβῃ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Διόλου ἀπίθανο νὰ φανταστῆ πὺν ἀπὸ τὸ ναυάγιο περισώσατε τίποτε λεπτὰ... Πιστέψατέ με. Αὐτὰ τὰ τέρατα θὰ ἐπιδιώξουν νὰ σᾶς ἀνταποδώσουν τὸ κακὸ γιὰ τίς ὑπηρεσίεσ πὺν τυχὸν θὰ τοὺς προσφέρατε. Μέσα στίς καρδιές τους δὲν ὑπάρχει θέσις γιὰ τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης. Συμφωνία μαζί τους ἰσοδυναμεῖ μὲ παράδοσι.

— Ὁχι!.. Ὁχι!.. φώναξαν ὁ Μπάξτερ καὶ ὁ Ντονιφὰν καὶ ἀκολούθησαν καὶ οἱ ἄλλοι ζωηρά, πράγμα πὺν εὐχαρίστησε τὸν λοστρόμο.

— Ὁχι!.. πρόσθεσε ὁ Μπριάν. Δὲν ἔχουμε τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὸν Γουάλστον καὶ τὴ συμμορία του!

— Ὑστερα, συνέχισε ὁ Ἔβανς, δὲν χρειάζονται μόνον ἐργαλεία... Θὰ χρειαστοῦν καὶ πυρομαχικὰ καὶ θὰ σᾶς τὰ ζητήσουν. Θὰ τ' ἀξιώσουν! Θὰ τοὺς τὰ δώσετε;

— Ὁχι, ἀσφαλῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον.

— Ἐ, τότε θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ σᾶς τὰ πάρουν ἢ μὲ τὸν δόλο ἢ μὲ τὴ βία. Ὅποτε θὰ εἴσατε ἀναγκασμένοι νὰ δεχθῆτε τὸν ἀγῶνα καὶ μὲ συνθῆκες οὐτῆ τῆ φορὰ λιγότερο εὐνοϊκές!

— "Έχετε δίκιο, λοστρόμε "Έβανς, παραδέχτηκε ό Γκόρντον. Γι' αυτό άς κρατηθούμε στην άμυνα και βλέπουμε.

— Ναι, αυτό είναι τό καλύτερο πού μάς μένει νά κάνουμε... Νά περιμένουμε, κύριε Γκόρντον. "Υστερα στην άναμονή ύπάρχει και μιá λογική πού με συγκινεί περισσότερο άπό κάθε άλλη.

— Ποιά;

— 'Ακούστε με καλά. 'Ο Γουάλστον, τό ξέρετε, δέν μπορεί νά έγκαταλείψη τό νησί παρά μόνο με τή μαούνα του Σέβερν. Λοιπόν, σās βεβαιώ πώς αυτή ή μαούνα μπορεί κάλλιστα νά έπισκευαστῆ. Κι' αν ό Γουάλστον δέν τήν έπισκεύασε άκόμα είναι γιατί δέν έχει εργαλεία. Γι' αυτό αν του δώσετε τὰ μέσα νά έπισκευάση τό σκάφος, θά βιαστῆ νά φύγη χωρίς ν' άνησυχῆ για σās.

— Νά τόν διευκολύνουμε τότε, είτε ό Σέρβις.

— Χίλιοι διάβολοι! Ξεφώνησε ό "Έβανς. "Αν τήν φτιάση τήν φορηγίδα και φύγη, πώς θά φύγουμε έμεις άφοῦ δέν θά έχουμε τίποτε για νά φτιάσουμε;

— Δηλαδή, λοστρόμε "Έβανς, ρώτησε ό Γκόρντον, βασιζόμαστε σ' αυτό τό σκάφος για νά έγκαταλείψουμε τό νησί;

— 'Απολύτως, κύριε Γκόρντον!

— Για νά έπιστρέψουμε στη Νέα Ζηλανδία; πρόσθεσε ό Ντονιφάν. Για νά διασχίσουμε τόν Ειρηνικό;

— Τόν Ειρηνικό; έκαμε ό "Έβανς. "Α, μα όχι, παιδιά μου! 'Αλλά για νά πάμε κάπου άλλου!.. πιό κοντά, άπ' όπου θά περιμένουμε τήν εύκαιρία νά ξαναγυρίσουμε στην "Ωκλαν.

— 'Αλήθεια, κύριε "Έβανς; φώναξε ό Μπριάν.

Και συγχρόνως δυό - τρείς άπό τούς συναδέλφους του θέλησαν νά κάνουν κι' εκείνοι έρωτήσεις.

— Και με ποιό τρόπο θά μπορέση αυτή ή μαούνα νά έπαρθέση σ' ένα ταξίδι εκατοντάδες μίλια; παρατήρησε ό Μπάξτερ.

— Τόσα πολλά μίλια; Ἔκανε ὁ Ἔβανς. Γιατί τόσα; Μόνον τριάντα θαρῶ.

— Δὲν ἀπλώνεται, λοιπόν, ἀπέραντη θάλασσα γύρω ἀπὸ τὸ νησί μας; ρώτησε ὁ Ντονιφάν.

— Πρὸς τὰ δυτικά, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔβανς. Μὰ στὸ νότο, στὸ βορρᾶ καὶ στὴν ἀνατολὴ ὑπάρχουν μόνον κανάλια πὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ διασχίσῃ ἀνετα, σ' ἐξήντα ὥρες. Ποῦ νομίζετε, λοιπόν, πὼς βρισκόμαστε, παιδιά μου; Μπορῶ νὰ μάθω παρακαλῶ;

— Βρισκόμαστε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μακρινὰ νησιὰ τοῦ Εἰρη-
νικοῦ ὠκεανοῦ! ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον.

— Σὲ νησί, ναί, ἀλλὰ ὄχι μακρινό. Ἄς ποῦμε πὼς εἶναι κάποιον νησί πὺ ἀνήκει σ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πολυάριθμα ἀρχιπέλαγα πὺ καλύπτουν τὴν ἀκτὴ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς! Ἀλήθεια ὅμως δὲν μοῦ εἶπατε καὶ τοῦτο: πὼς τὸ λένε τὸ νησί σας;

— Δὲν ξέρουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Ντονιφάν. Δὲν ἔχει ὅμως σημασία. Φτάνει ὅτι τὸ βαφτίσαμε καὶ τοῦ δώσαμε τ' ὄνομα Τσέρμαν. Εἶναι τ' ὄνομα τοῦ οἰκοτροφεῖου μας.

— Τὸ νησί, Τσέρμαν, λοιπόν; ἔκαμε ὁ Ἔβανς. Λαμπρά. Ἔτσι θὰ ἔχη δυὸ ὀνόματα ἀφοῦ τὸ νησί σας ἔχει καὶ δικό του ὄνομα: τὸ λένε Χανόβρ!

Ὁ λοστρόμος Ἔβανς ἀνέβαλε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὶς σχετικὲς ἐξηγήσεις του. Θὰ τοὺς ἔδειχνε στὸν ἄτλαντα ποιά ἦταν ἡ ἀκριβὴς θέσις τῆς νήσου Χανόβρ. Κι' ἐνῶ ὁ Μόκο καὶ ὁ Γκόρντον φύλαγαν σκοποί, ἡ νύχτα κύλησε ἡσυχά στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Ἐνα κανάλι — μιὰ διώρυγα δηλαδὴ — μῆκος τριακόσια ὀγδόντα μίλια περίπου, εἶναι τὸ στενὸ τοῦ Μαγγελάνου, πὺ τὴν ἄλλη μέρα — 23 Νοεμβρίου — ὁ Ἔβανς ἔδειξε στὸν Μπριάν, στὸν Γκόρντον καὶ στοὺς συναδέλφους τοὺς πάνω στὸν χάρτη τοῦ Ἄτλαντα τοῦ Στίελερ.

— Καὶ τώρα παρατηρήστε ἐδῶ... πέρα ἀπὸ τὸ στενό. Βλέπετε αὐτὸ τὸ νησί πὺ τὸ χωρίζουν ἀπλὲς διώρυγες ἀπὸ τὸ νησί Καίμπριτς, στὸ νότο, καὶ ἀπὸ τὰ νησιὰ Μάντρε

ντε Ντίος καὶ Τσάταμ ἀπὸ τὸν βορρᾶ; Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ νησί στὴν 51η μοῖρα γεωγραφικοῦ πλάτους εἶναι τὸ νησί Χανόβο. Τὸ νησί αὐτὸ πού τ' ὠνομάσατε Τσέρμαν καὶ πού τὸ κατοικεῖτε εἴκοσι μῆνες τώρα!

— Πῶς! ἔκαμε μὲ κατάπληξι ὁ Γκόρντον. Χωριζόμεστε, λοιπόν, ἀπὸ τὴν Χιλὴ μόνον ἀπὸ μιὰ διώρυγα;

— Μάλιστα, παιδιὰ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔβανς. Ἀλλὰ ἀνάμεσα στὸ νησί Χανόβο καὶ στὴν ἀμερικανικὴ ἥπειρο ὑπάρχουν κι' ἄλλα νησιά, ἔρημα κι' ἀπομονωμένα σὰν τὸ δικό σας. Κι' ἂν βοηθήσῃ ὁ Θεός, ἐλπίζω ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ ἐγκαταλείψουμε μαζί.

Καὶ τώρα, στὴν περίπτωσι πού θὰ ἔπαιρναν τὴν μαοῦνα τοῦ Σέβερν καὶ θὰ τὴν ἐπισκεύαζαν, ἀπὸ πῶς ἀκτὴ θὰ τὴν ὠδηγοῦσε ὁ Ἔβανς;

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἐρώτημα πού τοῦ ἀπεύθυνε ὁ Γκόρντον.

— Εἶδατε, παιδιὰ μου, τὸν χάρτη, ἐξήγησε ὁ Ἔβανς. Ἀφοῦ διασχίσουμε τὰ περάσματα τοῦ ἀρχιελάγουσ τῆς Βασίλισσας Ἀδελαιίδας, ποῦ φτάνουμε ἀπὸ τὴν διώρυγα Σμίθ; Στὸ στενὸ τοῦ Μαγγελάνου, ἔτσι; Ἔ, λοιπόν, στὴν εἴσοδο σχεδὸν τοῦ στενοῦ, βρίσκεται τὸ λιμάνι Ταμὰρ πού ἀνήκει στὴ Γῆ τῆς Θλίψεως... Καὶ φτάνοντας ἐκεῖ θὰ βρεθούμε κιόλας στὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Δυστυχῶς τὸ ζήτημα τῆς ἀναχωρήσεως δὲν μπορούσε νὰ λυθῇ παρὰ μόνον μὲ τὴ βία, εἴτε ρίχνονταν στὴν ἐπίθεσι, εἴτε ἔμεναν στὴν ἄμυνα. Τώρα δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν τίποτε ἐφ' ὅσον εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ πλήρωμα τοῦ Σέβερν.

Ὡστόσο ὁ Ἔβανς, ἐνέπνευσε μιὰ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στοὺς νεαροὺς ἀποίκους. Πράγματι, ὅπως τὸ εἶχε πῆ ἡ Κάτε, ἦταν ἓνας ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ. Ἕνας οὐρανοκατέβατος στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου, ἓνας ἄντρας ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ.

Στὴν ἀρχὴ ὁ λοστρόμος θέλησε νὰ μάθῃ ποιά ἦσαν τὰ μέσα πού ὑπῆρχαν καὶ πού θὰ μπορούσε νὰ μεταχειριστῆ γιὰ νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἀντίστασι.

Τὸ δωμάτιο τῆς Ἀποθήκης καὶ τοῦ Χῶλ τοῦ φάνηκαν πὼς εἶχαν κατάλληλη θέσι γιὰ τὴν ἄμυνα. Ὁ Ἔβανς ἐνέκρινε ἐπίσης τὴ γνώμη τοῦ Μπριάν νὰ μαζέψουν ὅσες πέτρες χρειάζονται γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῇ καλύτερα ἢ μὴ παραβίασις τῶν δυὸ εἰσόδων. Ἀπὸ μέσα, ἂν οἱ ὑπερασπιστὲς τῆς Σηληιάς τοῦ Γάλλου ἦσαν σχετικὰ δυνατοί, ἀπὸ ἔξω θὰ ἦσαν ἀδύνατοι. Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἔξι παιδιὰ ἀπὸ δεκατριῶν ὡς δεκαπέντε χρόνων πού εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν ἐπτὰ δυνατοὺς ἄντρες, συνηθισμένους στὸν χειρισμὸ τῶν ὅπλων καὶ μ' ἓνα θράσος πού δὲν θὰ ὑποχωροῦσε μπροστὰ στὸ κάθε φονικό.

— Τοὺς θεωρεῖτε, λοστρόμε Ἔβανς, φοβεροὺς καὶ ἀδίστακτους φονιάδες; ρώτησε ὁ Γκόρντον.

— Ναί, κύριε Γκόρντον. Πολὺ φοβεροὺς!

— Ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν, παρατήρησε ἡ Κάτε, πού δὲν τὸν νομίζω τελείως χαμένον. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ Φόρμψ πού μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή.

— Πὼς εἶπες; ἔκαμε ὁ Ἔβανς. Ὁ Φόρμψ; Χίλιοι διάβολοι! Εἴτε παρασύρθηκε ἀπὸ κακὲς συμβουλές, εἴτε ἀπὸ φόβο, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι πῆρε μέρος στὸ μακελειὸ τοῦ Σέβερν! Κι' ἂν πρότεινε στοὺς ἄλλους νὰ μὴ σὲ σκοτώσουν ἦταν γιὰτὶ χρειάζονταν τὶς ὑπηρεσίες σου ἀκόμα. Νὰ εἶσαι δὲ βεβαία τώρα, πὼς, ἂν ἐπιτεθοῦν καὶ κυριεύσουν τὴ Σηληιά τοῦ Γάλλου, δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσης γιὰ δεύτερη φορά.

Πέρασαν ὡστόσο μερικὲς ἡμέρες χωρὶς νὰ σημειωθῇ τίποτε τὸ ὑποπτο ἓνα γύρω. Πάντως ὁ Ἔβανς διατηροῦσε τὴ μικρὴ ἀποικία σ' ἐτοιμότητα γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ αἰφνιδιαστοῦν.

Γνωρίζοντας τὰ σχέδια τοῦ Γουάλστον πίστευε πὼς ὁ ἀρχιπειρατῆς ἐπιζητοῦσε ἀσφαλῶς νὰ μεταχειριστῇ δόλο καὶ ὄχι βία γιὰ νὰ εἰσδύσῃ μέσα στὴ Σηληιά τοῦ Γάλλου. Καὶ τὴν γνώμη του αὐτὴ τὴν κοινοποίησε στὸν Μπριάν, στὸν Γκόρντον καὶ στὸν Ντονιφάν μὲ τοὺς ὁποίους συνεργαζόταν τακτικά.

Τὸ πρωτὶ τῆς ἐπομένης ἡμέρας πέρασε χωρὶς ἐνδιαφέροντα συμβάντα. Μὰ τὸ βράδυ, λίγο πρὶν δύση ὁ ἥλιος, σημειώθηκε συναγεμῶς. Ὁ Οὐέμπ καὶ ὁ Κρός, πού ἐτελοῦσαν καθήκοντα φρουρῶν στὴν περιοχὴ τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς, ἔτρεξαν νὰ πληροφορήσουν τοὺς ἄλλους ὅτι διέκριναν δυὸ ἄτομα πού πλησίαζαν ἀπὸ τὴν βορεινὴ ἀκτὴ τῆς λίμνης καὶ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ ποταμοῦ Ζηλανδία.

Ἡ Κάτε καὶ ὁ Ἔβανς πού δὲν ἔπρεπε καθόλου ν' ἀναγνωριστοῦν ἀπ' αὐτούς, ἔτρεξαν ἀμέσως μέσα στὴν αἶθουσα τῆς Ἀποθήκης. Κατόπιν δὲ παρατηρώντας ἀπὸ μιὰ πολεμίστρα εἶδαν τοὺς δυὸ ἀνθρώπους πού πλησίαζαν. Ἦσαν δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Γουάλστον: ὁ Ρὸκ καὶ ὁ Φόρμπς.

— Εἶναι πιθανὸ μᾶλλον, εἶπε ὁ λοστρόμος, ὅτι ἔχουν σκοπὸ νὰ δράσουν μὲ δόλο. Ἔρχονται γιὰ νὰ μᾶς παραστήσουν τοὺς δυὸ ναῦτες πού γλύτωσαν ἀπὸ τὸ ναυάγιο.

— Τί πρέπει νὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ Μπριάν.

— Νὰ τοὺς καλοδεχτοῦμε, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔβανς.

— Τί λέτε; διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπριάν. Νὰ κάνουμε καλὴ ὑποδοχὴ σ' αὐτούς τοὺς φονιάδες; Ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω...

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τοὺς ὑποδεχθῶ, προσφέρθηκε ὁ Γκόρντον.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Γκόρντον, συμφώνησε ὁ λοστρόμος. Μόνο νὰ μὴν τοὺς δώσετε νὰ καταλάβουν πὼς βρισκόμαστε ἐδῶ — ἐγὼ καὶ ἡ Κάτε.

Ὁ Ἔβανς καὶ ἡ γυναίκα ἦρθαν καὶ μαζεύτηκαν στὸ βάθος μιᾶς ἀπὸ τὶς κρηψῶνες τοῦ διαδρόμου ὅπου ἡ πόρτα κλείστηκε πάνω τους.

Μετὰ μερικὲς στιγμὲς ὁ Γκόρντον, ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Μπάξτερ ἔτρεχαν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ζηλανδία.

Βλέποντάς τους, οἱ δυὸ ἄντρες προσποιήθηκαν πὼς ἐξεπλάγησαν πολὺ. Στὴν ἔκπληξί τους αὐτῇ, ὁ Γκόρντον ἀπάντησε μὲ μιὰ ἔκπληξι ὄχι λιγότερο μεγάλη.

Ὁ Ρὸκ καὶ ὁ Φόρμπς φαίνονταν τσακισμένοι ἀπὸ

τὴν κούρασι καὶ μόλις ἔφτασαν στὸ ποτάμι ἀντάλλαξαν τὶς παρακάτω κουβέντες μὲ τὸν Γκόρντον ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη.

— Ποιοὶ εἴσθε; τοὺς ρώτησε ὁ Γκόρντον.

— Ναυαγοί! Χαθήκαμε στὰ νότια τοῦ νησιοῦ, μὲ τὴ μαούνα τοῦ τρικάρτου καραβιοῦ «Σέβερν»!

— Εἶσθε Ἕλλητες;

— Ὁχι. Ἀμερικανοί.

— Καὶ οἱ σύντροφοί σας;

— Χάθηκαν. Εἴμαστε οἱ μόνοι ποὺ σωθήκαμε ἀπὸ τὸ ναυάγιο καὶ οἱ δυνάμεις μας μᾶς ἐγκαταλείπουν. Σὲ ποιὸν ἔχουμε τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐχαρίστησι νὰ μιλάμε;

— Στοὺς ἀποίκους τῆς νήσου Τσέρμαν.

— Παρακαλοῦμε τότε τοὺς ἀποίκους νὰ μᾶς λυπηθοῦν. Νὰ μᾶς βοηθήσουν καὶ νὰ μᾶς περιποιηθοῦν γιατί στερούμεθα ἀπ' ὅλα.

— Οἱ ναυαγοὶ πάντοτε ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ βοηθοῦνται ἀπὸ τοὺς ὁμοίους τους! ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Θὰ σᾶς καλοδεχτοῦμε!

Μ' ἓνα νεῦμα τοῦ Γκόρντον, ὁ Μόκο μπήκε στὴ βαρκούλα ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένη κοντὰ στὸ μικρὸ ἀνάχωμα καὶ μὲ μερικὲς κουπιὲς μετέφερε τοὺς δυὸ ναυτικούς στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ζηλανδία.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι τὸ πρόσωπο τοῦ Ρὸκ τουλάχιστον, δὲν ἦταν φτιαγμένο γιὰ νὰ ἐμπνέη τὴν ἐμπιστοσύνη, ἀκόμα καὶ σὲ παιδιὰ ποὺ δὲν ἦσαν συνηθισμένα ν' ἀποκρυπτογραφοῦν φυσιογνωμία ἀνθρώπου.

Μολονότι προσπάθησε νὰ πάρη ἕφος τιμίου ἀνθρώπου, ὡστόσο ἡ παρουσία του ἔδειχνε καθαρὰ πὸς ἦταν ἓνας τύπος ληστῆ. Εἶχε τὸ μέτωπο στενὸ, καὶ τὸ κεφάλι του πλατὺ πίσω, ἐνῶ τὸ κάτω σαγῶνι του προεξείχε. Ὁ Φόρμπς — ὁ ἄλλος δηλαδή ποὺ σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τῆς Κάτε δὲν εἶχε σβήσει ὀλότελα μέσα του κάποιο αἶσθημα ἀνθρωπισμοῦ — παρουσίαζε μιὰ καλύτερη ἐμφάνισι. Αὐτὸς πιθανὸν νὰ ἦταν ὁ λόγος ποὺ ὁ Γουάλστον τὸν εἶχε ζευ-

γαρώσει μὲ τὸν ἄλλον γι' αὐτὴ τὴν ἀποστολή. Καὶ οἱ δύο, λοιπόν, ἔπαιξαν τὸν ρόλο τῶν ναυαγῶν, πὺ δὲν εἶχαν μέρος νὰ κοιμηθοῦν καὶ τίποτε γιὰ νὰ φᾶνε. Ὡστόσο ἀπὸ φόβο μήπως προκαλέσουν ὑποψίες ὑποκρίνονταν τοὺς ἐξαντλημένους. Καὶ τοῦτο γιὰ ν' ἀποφύγουν ν' ἀπαντοῦν στὶς ἐρωτήσεις τῶν παιδιῶν. Ἔτσι πρῶτ' ἀπ' ὅλα ζήτησαν νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ περάσουν τὴ νύχτα στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Οἱ νεαροὶ ἄποικοι τοὺς ἔμπασαν ἀμέσως μέσα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι κατὰ τὴν εἴσοδό τους — πράγμα πὺ δὲν διέφυγε ἀπὸ τὴν προσοχὴ τοῦ Γκόρντον — φρόντισαν νὰ ρίχνουν κλεφτὲς ματιὰς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ματιὰς ἐρευνητικὲς καὶ κατατοπιστικὲς. Ἔδειξαν δὲ τὴν ἔκπληξί τους βλέποντας τὸ ἀμυντικὸ ὑλικὸ πὺ εἶχε στὴ διάθεσί της ἡ μικρὴ ἀποικία. Ἰδίως τὸ κανονάκι τοῦ πὺ ἡ μπούκα τοῦ περνοῦσε ἀπὸ μιὰ πολεμίστρα.

Ἐπειδὴ ὁ Ρόκ καὶ ὁ Φόρμπς βιάζονταν νὰ πέσουν καὶ νὰ κοιμηθοῦν, οἱ νεαροὶ ἄποικοι ἔκριναν σκόπιμο, ἀλλὰ καὶ λογικὸ, νὰ διακόψουν τὸν ρόλο τους τῆς ἀνυποψίας, περιμένοντας ὡς αὔριο τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὸ ἄκουγαν τί θὰ τοὺς ἔλεγαν γιὰ τὶς περιπέτειές τους.

— Ἐνα στρωσίδι ἀπὸ ἄχυρα μᾶς εἶναι ἀρκετό, εἶπε ὁ Ρόκ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλουμε νὰ σᾶς ἐνοχλήσουμε θὰ μπορούσαμε νὰ διανυκτερεύσουμε σὲ κανένα ἄλλο μέρος, ἂν διαθέτετε, φυσικά.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Γκόρντον. Ἐχομε τὸ δωμάτιο πὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ κουζίνα. Μπορεῖτε νὰ ἐγκατασταθῆτε ἐκεῖ ὡς αὔριο τὸ πρῶτ'.

Ὁ Ρόκ καὶ ὁ σύντροφός του πέρασαν στὸ δωμάτιο τῆς ἀποθήκης ἐξετάζοντας τὸ ἐσωτερικὸ του μὲ μιὰ ματιὰ, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ πόρτα ἔβλεπε στὸ ποτάμι.

Πράγματι δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ καλύτερη ὑποδοχὴ γι' αὐτοὺς τοὺς φτωχοὺς ναυαγούς. Ἔτσι οἱ δύο κατεργαρηδὲς διαπίστωσαν ὅτι μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀθωότητα τῶν παιδιῶν δὲν χρειαζόταν νὰ ἐπιστρατεύσουν τὴν φαντασίους γιὰ νὰ τὰ παραπλανήσουν.

Ὁ Ρὸκ καὶ ὁ Φὸρμψ ξάπλωσαν, λοιπόν, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου τῆς Ἀποθήκης. Δὲν θὰ ἔμεναν μόνοι, φυσικά, ἀφοῦ ἐκεῖ θὰ κοιμόταν καὶ ὁ Μόκο. Μὰ λίγο τοὺς ἔνοιαζε γιὰ τὴν παρουσία αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Ἀγνοοῦσαν ὁμως ὅτι ὁ Μόκο θὰ κοιμόταν μὲ τὸ ἓνα μάτι.

Τὴ συμφωνημένη ὥρα ὁ Ρὸκ καὶ ὁ Φὸρμψ ὄφειλαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Ἀποθήκης. Καὶ ὁ Γουάλστον πού θὰ παραμόνευε μαζὶ μὲ τοὺς τέσσερις συμμορίτες του στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, θὰ γίνονταν κύριοι τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου.

Στὶς ἐννιά, καὶ καθὼς ὁ Ρὸκ καὶ ὁ Φὸρμψ ἔκαμαν τοὺς κοιμισμένους, ὁ Μόκο ἐπέστρεψε καὶ δὲν ἄργησε νὰ πῆσῃ στὸ στρωσίδι του, ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὸ σίνθημα τοῦ συναγερμοῦ, εὐθύς μόλις ἀντιλαμβανόταν τὸ παραμικρό.

Ὁ Μπριὰν καὶ οἱ ἄλλοι εἶχαν μείνει στὸ χῶλ. Κατόπιν, ἐπειδὴ ἡ πόρτα τοῦ διαδρόμου ἦταν κλειστή, συναντήθηκαν μὲ τὸν Ἔβανς καὶ τὴν Κάτε. Τὰ γεγονότα συνέβησαν ὅπως τὰ εἶχε προβλέψει ὁ λοστρόμος. Δὲν ἀμφέβαλλε δὲ πὼς ὁ Γουάλστον θὰ βρισκόταν κάπου ἔξω ἀπὸ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου, περιμένοντας τὴν κατάλληλη στιγμή νὰ εἰσδύσῃ μέσα.

— Ὅλοι σ' ἐπιφυλακῆ, λοιπόν! τοὺς εἶπε.

Ὡστόσο δυὸ ὥρες πέρασαν ἤσυχα καὶ ὁ Μόκο ἀναρωτιόταν μήπως ὁ Ρὸκ καὶ ὁ Φὸρμψ εἶχαν ἀναβάλει τὴν δραῖσι τους γιὰ μιὰν ἄλλη νύχτα. Ὅταν ἡ προσοχή του ἀποσπάστηκε ἀπὸ ἓναν ἐλαφρὸ θόρυβο.

Στὸ φῶς τοῦ κρεμασμένου στὸν θόλο φαναριοῦ εἶδε τότε τὸν Ρὸκ καὶ τὸν Φὸρμψ ν' ἀφήνουν τὴ γωνιὰ ὅπου ἦσαν ξαπλωμένοι καὶ νὰ σέρνονται πρὸς τὴν πόρτα. Αὐτὴ ἡ πόρτα ἦταν στερεωμένη ἀπὸ μέσα μ' ἓναν σωρὸ μεγάλες πέτρες. Ἐνα ἀληθινὸ φράγμα πού ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸ ἀνατρέψουν. Ἐπίσης εἶδε ὅτι οἱ δυὸ ναῦτες ἄρχισαν νὰ σηκώνουν αὐτὲς τὶς πέτρες καὶ μία - μία νὰ τὶς μεταφέρουν πλάι. Σὲ μερικὰ λεπτὰ ἡ πόρτα εἶχε τελείως ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ ἐμπόδια αὐτά. Δὲν εἶχαν πιά παρὰ νὰ

τραβήξουν τὴν ἀμπάρα πὺ κρατοῦσε τὴν πόρτα κλειστή ἀπὸ μέσα γιὰ νὰ εἶναι ἡ εἴσοδος τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου ἐλεύθερη!

Μὰ τὴ στιγμή πὺ ὁ Ρόκ, ἀφοῦ σήκωσε τὴν ἀμπάρα, ἄνοιγε τὴν πόρτα, ἓνα χέρι τὸν χτύπησε στὸν ὄμο. Στράφηκε καὶ ἀνεγνώρισε τὸν λοστρόμο πὺ τὸ φανάρι φώτιζε τὸ πρόσωπό του.

— "Ἐβανς! φώναξε. 'Εδῶ εἶσαι "Ἐβανς!

— 'Ἐλᾶτε, παιδιὰ μου! φώναξε ὁ λοστρόμος.

Μὲ μιᾶς ὄρμησαν μέσα στὸ δωμάτιο τῆς 'Αποθήκης ὁ Μπριὰν καὶ οἱ σινάδελοί του. Ὁ Φόρμπς πιάστηκε ἀπὸ τοὺς τέσσερις, τοὺς πιὸ γερούς: Τὸν Μπάξτερ, τὸν Οὐϊλκόξ, τὸν Ντονιφὰν καὶ τὸν Μπριὰν, πὺ τὸν ἔκαμαν νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὸ σκάση. 'Αλλὰ ὁ Ρόκ, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, εἶχε ἀπομακρύνει τὸν "Ἐβανς, δίνοντάς του μιὰ μαχαιριὰ πὺ τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸ ἀριστερὸ μπράτσο. Κατόπιν ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα, ὄρμησε ἔξω. Δὲν εἶχε κάνει ὄμως δέκα βήματα ὅταν ἀκούστηκε ἓνας πυροβολισμός.

'Ἦταν ὁ λοστρόμος πὺ πυροβόλησε τὸν Ρόκ. Φαίνεται ὄμως ὅτι ἡ σφαῖρα δὲν χτύπησε τὸν δραπέτη γιὰτὶ δὲν ἀκούστηκε καμμιὰ κραυγὴ του.

— Χίλιοι διάβολοι! φώναξε ὁ "Ἐβανς. Δὲν τὸν πέτυχα. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον... θὰ τοὺς λείψη. Θὰ τὸν ξεπαστρέψω τῶρα κιόλας!

Καὶ ὑψώνοντας τὸ ὄπλισμένο χέρι του μὲ τὸ μακρὸ μαχαίρι, ἐτοιμάστηκε νὰ τὸν χτυπήσῃ κατάστηθα.

— "Ἐλεος!.. "Ἐλεος!.. ἔκαμε ὁ ἄθλιος πὺ τὰ παιδιὰ τὸν κρατοῦσαν ἀκίνητο καταγῆς.

— Ναί, "Ἐβανς! ἐπενέβη καὶ εἶπε ἡ Κάτε. Χάρισέ του τὴ ζωὴ, γιὰτὶ κι' ἐγὼ τοῦ χρεωστῶ τὴ δική μου.

'Ἡ γυναίκα εἶχε σταθῆ ἀνάμεσα στὸ λοστρόμο καὶ στὸν συμμοριτῆ.

— "Ἄς εἶναι! ἀποκρίθηκε ὁ "Ἐβανς. Γιὰ τὸ χατήρι σου δὲν τὸν σκοτώνω! Τουλάχιστον ὄμως γιὰ τῶρα!

Κι' ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν γερὰ τὸν ἔρριξαν σὲ μιὰ ἀπ' τὶς κρυψῶνες τοῦ διαδρόμου.

Κατόπιν κλείνοντας γερὰ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Ἀποθήκης ἔμειναν ὅλοι ἄγρυπνοι καὶ σ' ἐπιφυλακῇ ὥσπου νὰ ξημερώσῃ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Ἐπιστροφή στὴν πατρίδα

Τὴν ἄλλη μέρα, μολοντί μεσολάβησε μιὰ ὀλόκληρη νύχτα γεμάτη κούραση, ἀγωνία καὶ ἀγρυπνία, κανεὶς δὲν ἔκαμε τὴ σκέψη νὰ ξεκουραστῇ μιὰ ὥρα.

Ἀπὸ τὴν αὐγὴ ὁ Ἔβανς, ὁ Μπριάν, ὁ Ντονιφάν καὶ ὁ Γκόρντον βγήκαν στὸ χῶλ μὲ μεγάλες προφυλάξεις. Ὅλα ἦσαν ἤσυχα ἕνα γύρω ἀπὸ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Πρὶν ἀπ' ὅλα ὁ Ἔβανς κοίταξε νὰ μάθῃ ἂν τὸ ἔδαφος ἔφερε ἴχνη ἀπὸ πατημασιές. Πράγματι παρόμοια ἴχνη ὑπῆρχαν σὲ μεγάλο ἀριθμό. Διασταυρώνονταν πρὸς κάθε κατεύθυνσι κι' ἔδειχναν καθαρὰ πὼς τὴ νύχτα, ὁ Γουάλστον καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν προχωρήσει ὡς τὸ ποτάμι.

Ὅσο γιὰ ἴχνη αἵματος δὲν εἶδαν πούθενά στὴν ἄμμο. Ἀπόδειξις ὅτι ὁ Ρόκ δὲν εἶχε τραυματιστῇ ἀπὸ τὴν τουφεκιὰ τοῦ λοστρόμου.

Ἡ κατάστασις, λοιπόν, παρέμενε πολὺ σοβαρῇ. Ποῦ βρισκόταν τώρα ὁ Γουάλστον; Εἶχε κατασηκνώσει στὸ δάσος τῶν Παγίδων; Αὐτό, ὁ Φόρμπερ πού τὸν ἀνέκριναν, οὔτε γνώριζε οὔτε ἠθέλε νὰ τὸ πῇ. Κι' ὁμως τίποτε δὲν ἦταν πὺ ἐπιθυμητὸ ἀπὸ τὸ νὰ ξέρουν τὴν ἀκριβῆ αὐτὴ τοποθεσία ὅπου κρυβόταν ὁ ἐχθρός. Γι' αὐτὸ ὁ Ἔβανς ἀποφάσισε νὰ κάνῃ μιὰ μικρὴ ἀναγνώρισι μολοντί ἤξερε πὼς μιὰ τέτοια πρωτοβουλία ἔκρυβε πολλοὺς κινδύνους.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Ἔβανς ἔκαμε γνωστὸ στὰ παιδιὰ τὸ σχέδιό του νὰ προχωρήσῃ ὡς τὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους τῶν

Παγίδων. Αὐτὴ ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ. Ἦξεραν οἱ νεαροὶ ἄποικοι πὼς, ὅσο δυσάρεστη καὶ ἂν ἦταν αὐτὴ ἡ ἐξερεύνησις, ἔπρεπε νὰ γίνῃ γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους.

Ἡ μικρὴ ὀμάδα μὲ τὴν καθοδήγησι τοῦ τολμηροῦ λοστρόμου σχηματίσθηκε στὶς δύο ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα.

Τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ καὶ ὁ λοστρόμος ξεκίνησαν μὲ σύνεσι, ἀκολουθώντας τοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Ὁκλαν. Ἀπὸ ἐκεῖ ἡ ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους, καὶ οἱ πικνοὶ καὶ ψηλοὶ θάμνοι τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ βαδίζουν καὶ νὰ πλησιάζουν τὸ δάσος χωρὶς νὰ δίνουν στόχο.

Ἐπὶ κεφαλῆς πήγαινε ὁ Ἔβανς. Κι' ὅταν πέρασε τὸν μικρὸ λοφίσκο ὅπου βρισκόταν ὁ τάφος τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ, ὁ λοστρόμος ἔκρινε καλύτερα νὰ λοξοδρομήσῃ γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας. Ὁ Φάν, πὺ ὁ Γκόρντον μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὸν συγκρατήσῃ, ἔδειχνε πὼς κάτι εἶχε μυριστῆ. Κρατοῦσε τεντωμένα τ' αὐτιά του καὶ εἶχε διαρκῶς τὴ μύτη του στὸ χῶμα. Δὲν ἄργησε δὲ νὰ δείξῃ ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει ἓνα ἴχνος.

— Προσοχή! εἶπε ὁ Μπριάν. Εἶδατε;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Αὐτὸ τὸ ἴχνος δὲν μορεῖ ν' ἀνήκῃ σὲ ζῶο. Βλέπετε τὸ μουσοῦδι τοῦ Φάν; Εἶναι ἀνήσυχο.

— Ἄς γλιστρήσουμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χόρτα, πρότεινε ὁ Ἔβανς.

Σε λίγο ὅλοι εἶχαν φτάσει στὰ πρῶτα δέντρα τοῦ δάσους. Ἐκεῖ ἐπίσης συνάντησαν πρόσφατες πατημασιές.

— Ἀσφαλῶς ἐδῶ θὰ πέρασε ὁ Γουάλστον τὴ νύκτα του, παραμονεύοντας, παρατήρησε ὁ Γκόρντον.

— Κι' ἴσως νὰ βρισκόταν ἀκόμα λίγες ὥρες πρὶν, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔβανς. Θαρρῶ πὼς θὰ εἶναι καλύτερα νὰ στραφοῦμε πρὸς τὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴ φράσι του ὅταν ἀκούστηκε ἓνας πυροβολισμός. Μιὰ σφαῖρα πὺ μόλις ἄγγιξε τὸ κεφάλι τοῦ Μπριάν πῆγε καὶ σφηνώθηκε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου πὺ στηριζόταν. Σχεδὸν ἀμέσως ἐπακολούθησε ἓνας δεύτερος

πυροβολισμός μαζί με μιὰ κραυγή. Ἐνῶ, πενήντα βήματα μακρυνά, ἓνα ἄμορφο σῶμα, ἔπεφτε ἀπότομα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ἦταν ὁ Ντονιφάν πού μόλις εἶχε πυροβολήσει σ' ἓναν στόχο πού ἔκρινε σωστό, σύμφωνα μὲ τὸν καπνὸ πού φάνηκε ἀπὸ τὸν πρῶτο πυροβολισμό...

Μὰ ὁ σκύλος δὲν συγκρατιόταν πιά. Καὶ ὁ Ντονιφάν, παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν ὀρμή του, ἀκολουθώντας τον.

— Τρέξτε! φώναξε ὁ Ἔβανς. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ μπλέξη μόνος!

Σὲ λίγο, φτάνοντας τὸν Ντονιφάν, σχημάτισαν ὅλοι ἓναν κύκλο γύρω ἀπὸ ἓνα ξαπλωμένο σῶμα ἀνθρώπου ἀνάμεσα στὰ χόρτα, πού δὲν ἔδειχνε πιά κανένα σημεῖο ζωῆς.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Πάικ! εἶπε ὁ Ἔβανς. Τὸ κτῆνος! πάει πέθανε... Καλύτερα... Τοῦ ἄξιζε.

— Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ βρισκονται καὶ οἱ ἄλλοι, παρατήρησε ὁ Μπάξτερ.

— Ὅχι, ὄχι παιδί μου. Προσοχή ὅμως... Κρυφτῆτε νὰ μὴ δίνουμε στόχο. Γονατίστε! Γονατίστε!

Τρίτος πυροβολισμός. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀκούστηκε ἀπ' τ' ἀριστερά. Καὶ ὁ Σέρβις, πού δὲν εἶχε σκύψει ἔγκαιρα τὸ κεφάλι, ἔνοιωσε νὰ τοῦ ξύνη τὸ μέτωπο μιὰ σφαίρα.

— Τραυματίστηκες; φώναξε ὁ Γκόρντον τρέχοντας κοντὰ του.

— Δὲν εἶναι τίποτα, Γκόρντον. Δὲν εἶναι τίποτε, ἀποκρίθηκε ὁ Σέρβις. Ἔνα γρατζούνισμα!

Τὸ πῶς σημαντικὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἦταν νὰ μὴν χωριστοῦν. Τώρα πού ὁ Πάικ σκοτώθηκε, ἔμεναν ἀκόμα ὁ Γουάλστον καὶ τέσσερις δικοὶ του πού ἀσφαλῶς θὰ βρισκονται κρυμμένοι σὲ μικρὴ ἀπόστασι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ἐπίσης ὁ Ἔβανς καὶ οἱ ἄλλοι, μαζεμένοι μέσα στὰ χόρτα, σχημάτιζαν μιὰ συμπαγῆ ὁμάδα.

Ξαφνικὰ ὁ Γκαρνὲ φώναξε:

— Ποῦ εἶναι ὁ Μπριάν;

— Δὲν τὸν βλέπω πιά! ἀπάντησε ὁ Οὐϊλκόξ.

Πράγματι ὁ Μπριάν εἶχε ἔξαφανιστῆ. Κι' ἐπειδὴ τὰ γαυγίσματα τοῦ Φάν ἀντηχοῦσαν ἀκόμα μὲ μεγαλύτερη βιαιότητα, φοβήθησαν ὅτι τὸ τολμηρὸ παιδί εἶχε πιαστῆ ἀπὸ τοὺς ἀπαίσιους συμμοριτες.

— Μπριάν!.. Μπριάν! φώναξε ὁ Ντονιφάν.

Καὶ ὅλοι, ἴσως ἀπερίσκεπτα, ρίχτηκαν στὰ ἴχνη τοῦ Φάν. Δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τοὺς συγκρατήσῃ ὁ Ἔβανς. Ἔτρεχαν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο ἀλωνίζοντας τὸ ἔδαφος.

— Φυλάξου, λοστρόμε! φώναξε ξαφνικὰ ὁ Κρός.

Μὲ μιᾶς ὁ λοστρόμος χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆ στιγμῆ ἀκριβῶς πὺρ ἢ σφαῖρα περνοῦσε μερικὰ δάχτυλα ἀπὸ πάνω του.

Κατόπιν, σηκώνοντάς το, διέκρινε ἕναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Γουάλστον πὺρ ἔτρεχε πέρα στὸ δάσος. Ἦταν ὁ Ρόκ πὺρ δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ πρῖν.

— Αὐτὴ εἶναι γιὰ σένα, Ρόκ! φώναξε ὁ Ἔβανς.

Πυροβόλησε καὶ ὁ Ρόκ ἔξαφανίστηκε.

— Πάλι δὲν τὸν πέτυχα! φώναξε ὁ Ἔβανς. Χίλιοι διάβολοι! Μεγάλη κακοτυχία!

Ἦλα αὐτὰ συνέβησαν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Εὐθὺς τότε ξέσπασαν τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλου. Καὶ ἀμέσως κατόπιν ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ντονιφάν.

— Ἔλα, καλέ μου Μπριάν!.. Ἔλα!

Ὁ Ἔβανς καὶ οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ, καί, εἰκοσι βήματα μακρὰ, παρατήρησαν τὸν Μπριάν πιασμένον στὰ χέρια μὲ τὸν Κόπ.

Ὁ ἄθλιος κακοῦργος μόλις εἶχε ἐπιτεθῆ τοῦ νεαροῦ παιδιοῦ κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι του. Ὅταν ὁ Ντονιφάν κατέφθασε ἔγκαιρα κόβοντάς του τὴν ὁρμή. Ρίχτηκε ἐπάνω του χωρὶς νὰ ἔχη τὸν καιρὸ νὰ τραβήξῃ τὸ ρεβόλβερ του μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δεχθῆ ἐκεῖνος τὴν μαχαιριὰ κατάστηθα...

Ἐπεσε χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν παραμικρὴ φωνή.

Ὁ Κόπ, βλέποντας τότε ὅτι ὁ Ἔβανς, ὁ Γκαρνέ καὶ ὁ Γουέμπ ζητοῦσαν νὰ τοῦ κόψουν τὴν ὑποχώρησι, τῶρα

στά πόδια. Ρίχτηκαν κατ' ἐπάνω του πολλοὶ πυροβολισμοὶ στὴ σειρὰ.

Ἐξαφανίστηκε ὁμως καὶ ὁ Φὰν γύρισε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν φτάσῃ.

Μόλις σηκώθηκε, ὁ Μπριὰν ἔτρεξε κοντὰ στὸν Ντονιφὰν... Τοῦ σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὶς αἰσθήσεις του.

Σὲ λίγο πλησίασαν ὁ Ἔβανς καὶ οἱ ἄλλοι γεμίζοντας ξανὰ τὰ ὄπλα τους.

Δυστυχῶς ὁ Ντονιφὰν εἶχε χτυπηθῆ στὸ στῆθος, καὶ μᾶλλον θανάσιμα. Μὲ τὰ μάτια κλειστά, καὶ τὸ πρόσωπο κάτωχρο δὲν ἔκαμε καμμιά κίνησι. Δὲν ἄκουε οὔτε τὸν Μπριὰν πὺ τὸν φώναζε.

— Νὰ τὸν μεταφέρουμε στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου! προτείνει ὁ Γκόρντον. Ἐκεῖ μονάχα θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν περιποιηθοῦμε.

— Καὶ νὰ τὸν σώσουμε! φώναξε ὁ Μπριὰν. Ὡ! τὸν καημένο τὸν Ντονιφὰν τί ἔπαθε γιὰ μένα!

Ὁ Ἔβανς ἐνέκρινε τὴν πρότασι νὰ μεταφερθῆ ὁ Ντονιφὰν στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου καὶ γιὰ τὸν πρόσθετο λόγο ὅτι ὑπῆρχε πιθανότης νὰ ξαναρχίσῃ ἡ μάχη. Ὁ Γουάλστον βλέποντας ὅτι τὰ πράγματα πήγαιναν ἄσχημα, ὀπισθοχώρησε μὲ τὴν ομάδα του γιὰ ν' ἀντεπιτεθῆ στὸ βᾶθος τοῦ δάσους.

Ἡ κατάστασις τοῦ Ντονιφὰν ἀπαιτοῦσε νὰ γίνῃ ἡ μεταφορὰ του μὲ προσοχή, χωρὶς ἀπότομες μετακινήσεις. Ἐπίσης ὁ Μπάξτερ καὶ ὁ Σέρβις βιάστηκαν νὰ σκαρώσουν ἓνα φορεῖο ἀπὸ κλαδιά, πάνω στὸ ὁποῖο ξάπλωσαν τὸ ἄτυχο παιδί, πὺ δὲν εἶχε ξαναθρεῖ ἀκόμα τὶς αἰσθήσεις του. Κατόπιν, τέσσερις ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, τὸν ἀνασήκωσαν ἀπαλά, ἐνῶ οἱ ἄλλοι σχημάτισαν ἓναν κύκλο γύρω μὲ τὰ ὄπλα γεμάτα καὶ τὰ πιστόλια στὸ χέρι.

Τὰ τρία τέταρτα τῆς διαδρομῆς ἔγιναν μὲ αὐτὲς τὶς συνθῆκες. Δὲν ἔμεναν πιά παρὰ ὀκτακόσια ὡς ἐνιακόσια βήματα γιὰ νὰ φτάσουν στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου, πὺ δὲν

μποροῦσαν ἀκόμα νὰ διακρίνουν τὴν εἴσοδό της ἐπειδὴ κρυβόταν ἀπὸ μιὰ ἐξοχὴ τῆς ἀκτῆς.

Ξάφνου φωνὲς ἀντήχησαν ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι τοῦ ποταμοῦ Ζηλανδία καὶ ὁ Φὰν ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Προφανῶς ἡ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ τὸν Γουάλστον καὶ τοὺς δυὸ συντρόφους του.

Πράγματι, νὰ τί εἶχε συμβῆ, ὅπως διαπιστώθηκε ἀργότερα: Τὴν ὥρα πού ὁ Ρόκ, ὁ Κόπ καὶ ὁ Πάϊκ, ὀχρωμένοι καὶ κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἀπασχολοῦσαν τὴ μικρὴ ὀμάδα τοῦ λοστρόμου, ὁ Γουάλστον, ὁ Μπράντ καὶ ὁ Μπόκ εἶχαν σακροφιλῶσει στὸ βουνὸ Ὁκλαν καὶ κατηφορίζοντας ὡς τὶς ξερὲς ὄχθες τοῦ χειμάρρου Ντάϊκ, διέτρεξαν ταχέως τὸ μικρὸ ὄροπέδιο καὶ κατέβηκαν ἀπὸ τὴν χαράδρα πού κατέληγε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ δωματίου τῆς Ἀποθήκης. Φτάνοντας, λοιπόν ἐκεῖ, μπῆκαν μέσα ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα καὶ κατέλαβαν τὴν Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Καὶ τώρα; Θὰ φτάσῃ γρήγορα ὁ Ἔβανς γιὰ νὰ προλάβῃ μιὰ καταστροφή;

Ὁ λοστρόμος ἀνέλαβε ἀμέσως τὴν εὐθύνη του. Κι' ἐνῶ ὁ Κρός, ὁ Γουέμπ καὶ ὁ Γκαρνέ ἔμειναν κοντὰ στὸν Ντονιφὰν πού δὲν μποροῦσαν ν' ἀφήσουν μόνο, ὁ Γκόρντον, ὁ Μπριάν, ὁ Σέρβις, ὁ Οὐϊλκὸξ κι' αὐτὸς ὤρμησαν πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου ἀκολουθώντας τὸν πιὸ σύντομο δρόμο. Σὲ λίγα λεπτὰ δὲ κι' ὅταν τὰ βλέμματά τους μποροῦσαν νὰ ἐκτεθοῦν ὡς τὸ Γήπεδο Σπόρ, τὸ θέαμα πού ἀντίκρουσαν στάθηκε ἱκανὸ νὰ τοὺς διαλύσῃ κάθε ἐλπίδα!

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Γουάλστον ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ χώλ, κρατώντας ἓνα παιδὶ πού τὸ τραβοῦσε πρὸς τὸ ποτάμι.

Ἦταν ὁ Ζάκ. Μάταια ἢ Κάτε, πού εἶχε ὀρμήσει κατ' ἐπάνω στὸν Γουάλστον, προσπαθοῦσε νὰ τοῦ τὸν ἀποσπάσῃ. Εὐθύς κατόπιν φάνηκε ὁ δεῦτερος σύντροφος τοῦ Γου-

άλστον, ὁ Μπράντ, πὺν εἶχε ἀρπάξει τὸν μικρὸ Κοστάρ καὶ τὸν τραβοῦσε πρὸς τὴν ἴδια κατευθύνσι.

Ὁ Μπάξτερ ρίχτηκε τοῦ Μπράντ. Μὰ ἐκεῖνος τὸν ἔσπρωξε βίαια καὶ τὸν κύλησε στὸ ἔδαφος.

Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα παιδιὰ δὲν τὰ ἔβλεπαν. Μήπως εἶχαν ὑποκύψει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου; Μήπως εἶχαν πάθει κανένα ἀνεπανόρθωτο κακό;

Τώρα ὁ Γουάλστον καὶ ὁ Μπράντ κατευθύνονταν πρὸς τὸ ποτάμι. Εἶχαν ὅμως, τὴ δυνατότητα νὰ τὸ περάσουν, ὄχι φυσικά, κολυμπώντας; Ναί. Γιατὶ ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν ὁ Μπόκ μαζὶ μὲ τὴν βαρκούλα, πὺν τὴν εἶχε τραβήξει ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Ἀποθήκης. Κι' ἂν κατώρθωναν νὰ τὸ περάσουν μ' αὐτὴν κι' ἔφθαναν στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη, τότε θὰ τοὺς ξέφευγαν. Γιατὶ, πρὶν μπορέσουν τὰ παιδιὰ καὶ ὁ Ἔβανς νὰ τοὺς κόψουν τὸν δρόμο, ἐκεῖνοι θὰ ἔφταναν στὴν κατασκήνωσί τους, στὸν βράχο τῆς Ἀρκούδας μὲ τὸν Ζὰκ καὶ τὸν Κοστάρ ὀμήρους στὰ χέρια τους.

Ἔτσι ὁ Ἔβανς, ὁ Μπριάν, ὁ Γκόρντον, ὁ Κρός καὶ ὁ Οὐϊλκὸξ ρίχτηκαν σ' ἓνα ἀπεγνωσμένο τρέξιμο ἐλπίζοντας νὰ φτάσουν στὸ Γήπεδο Σπὸρ πρὶν ὁ Γουάλστον, ὁ Μπόκ καὶ ὁ Μπράντ βρεθοῦν σὲ ἀσφάλεια πέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ἔστερα δὲν μποροῦσαν νὰ πυροβολήσουν ἀπὸ τόση μακρυνὴ ἀπόστασι. Κινδύνευαν νὰ χτυπήσουν τὸν Ζὰκ καὶ τὸν Κοστάρ.

Μὰ ὁ Φάν, τὸ ἥρωϊκὸ σκυλί, βρισκόταν κιόλας κοντὰ τους. Ὁρμησε κατ' ἐπάνω στὸν Μπράντ καὶ μὲ τὰ δόντια του τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ λαϊμό. Ἐκεῖνος βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι. Γιατὶ ἂν κοίταζε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν Φάν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ τοῦ φύγῃ ὁ Κοστάρ... ἀκριβῶς τὴ στιγμή πὺν ὁ Γουάλστον βιαζόταν νὰ μπάσῃ τὸν Ζὰκ μέσα στὴ βαρκούλα καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ.

Ξαφνικὰ ἓνας ἄντρας ὤρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ χῶλ. Ἦταν ὁ Φόρμπα. Πήγαινε μήπως νὰ συνενωθῆ μὲ τοὺς παλιοὺς συντρόφους του, ἀφοῦ παραβίασε τὴν πόρτα τῆς

κρυφώνας του; Ὁ Γουάλστον, αὐτὸ φαίνεται πὸς πίστευε. Γιατὶ τοῦ φώναξε καθὼς τὸν πλησίαζε τρέχοντας.

— Σὲ μένα, Φόρμψ!.. Ἔλα... Ἔλα!

Ὁ Ἔβανς σταμάτησε, ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ, ὅταν εἶδε τὸν Φόρμψ νὰ ρίχνεται τοῦ Γουάλστον. Ὁ τελευταῖος, ἔκπληκτος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι πού δὲν τὴν περίμενε, ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ τὸν Ζάκ. Καὶ γυρίζοντας χτύπησε τὸν Φόρμψ μὲ τὸ μαχαίρι του.

Ὁ Φόρμψ ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Γουάλστον.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔλαβε χώραν μὲ τόση ταχύτητα πὸ οἱ ἄλλοι δὲν μπόρεσαν νὰ ἐπέμβουν. Γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ἔβανς, ὁ Μπριάν, ὁ Γκαρνέ, ὁ Σέρβις καὶ ὁ Οὐίλκὸξ βρῖσκονταν ἀκόμα ἑκατὸ βήματα ἀπὸ τὸ Γήπεδο Σπόρ.

Ὁ Γουάλστον θέλησε τότε νὰ ξαναρπάξῃ τὸν Ζάκ γιὰ νὰ τὸν πάη ὡς τὴν βαρκούλα ὅπου τὸν περίμενε ὁ Μπόκ μὲ τὸν Μπράντ πού εἶχε κατορθώσει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν σκύλο.

Δὲν τοῦ δόθηκε ὁμοῦς ὁ καιρὸς. Γιατὶ ὁ Ζάκ, πού ἦταν ὠπλισμένος μ' ἓνα ρεβόλβερ, τοῦ τὸ ἄδειασε στὸ στήθος. Ὁ Γουάλστον ἐγκατέλειψε τότε τὸν ἀγῶνα. Δὲν διέθετε πιά οὔτε τὸν καιρὸ οὔτε τὴ δύναμι, γιὰτὶ ἦταν βαρεια τραυματισμένος. Οὔτε μποροῦσε τώρα νὰ τρέξῃ στοὺς δυὸ συντρόφους του. Ἔτσι ἔτρεξαν ἐκεῖνοι κοντὰ του. Τὸν πῆραν στὰ χέρια καὶ τὸν ἔμπασαν μὲ κόπο στὴ βαρκούλα.

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀντήχησε μιὰ δυνατὴ ἐκπυροσκόρτησις, κι' ἓνα μεγάλο βλήμα τάραξε τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

Ἦταν μιὰ κανονιὰ πού ὁ μοῦτσος εἶχε καταφέρει νὰ τὴν ρίξῃ ἀπὸ τὴν πολεμίστρα τοῦ δωματίου τῆς Ἀποθήκης.

Ἔτσι τώρα, μὲ τὴν ἐξαίρεσι τῶν δυὸ κακούργων, πού εἶχαν ἐξαφανιστῆ στὸ πυκνὸ δάσος τῶν Παγίδων, ἡ νῆσος Τσέρμαν εἶχε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τοῦ «Σέβερν», πού παρασύρονταν πρὸς τὴ θάλασσα ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Ζηλανδία.

Μολονότι τίποτε δὲν ἦταν καθορισμένο γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ροκ καὶ τοῦ Κόπ, ἡ ἀσφάλεια, κατὰ μεγάλο ποσοστό, εἶχε ξαναγυρίσει στὸ νησι Τσέρμαν.

Περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Μπριάν, μετὰ τὴν κανονιὰ τοῦ Μόκο, ξαναγύρισε τρέχοντας στὸ μέρος ὅπου οἱ συνάδελφοί του φύλαγαν τὸ φορεῖο. Σὲ λίγο ὁ Ντονιφάν εἶχε μεταφερθῆ στὸ χῶλ, χωρὶς ἀκόμα νὰ ἔχη ξαναβρεῖ τίς αἰσθήσεις του. Ἐνῶ ὁ Φόρμπος, πού εἶχε μεταφερθῆ ἀπὸ τὸν Ἔβανς, βρισκόταν ξαπλωμένος στὴν κοκέτα τοῦ δωματίου τῆς Ἀποθήκης. Ὁλητὴ νύχτα ἡ Κάτε, ὁ Γκόρντον, ὁ Μπριάν, ὁ Οὐίλκλῆξ καὶ ὁ λοστρόμος ἔμειναν κοντὰ στοὺς τραυματίες.

Ἦταν ὀλοφάνερο ὅτι ὁ Ντονιφάν ἦταν πολὺ βαρεῖα τραυματισμένος. Ὅπωςδήποτε, ἐπειδὴ ἀνέπνεε κανονικά, δὲν θὰ εἶχαν πειραχθῆ οἱ πνεύμονές του ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Κόπ. Γιὰ νὰ ἐπιδέση τὸ τραῦμα του ἡ Κάτε εἶχε καταφύγει σὲ κάτι φύλλα πού κάνουν μεγάλη χρῆσι στὸ Φὰρ Οὐδέστ καὶ πού τῆς τὰ προμήθευαν κάτι δεντροάκια στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ζηλανδία. Ἦσαν φύλλα πού ὅταν τὰ ἔτριβαν καὶ τ' ἀπόθεται σὰν κομπρέσες στὴν πληγὴ ἦσαν πολὺ ἀποτελεσματικὰ γιατί ἐμπόδιζαν τὴν μόλυνσι. Μὰ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο μὲ τὸν Φόρμπος πού ὁ Γουάλστον τὸν εἶχε χτυπήσει στὴν κοιλιά. Ἐκεῖνος ἦταν τραυματισμένος θανάσιμα. Καὶ ὅταν ξαναβρῆκε τίς αἰσθήσεις του, τὴν ὥρα πού ἡ Κάτε, σκυμμένη στὸ προσκέφαλό του, τὸν περιποιόταν, τῆς ψιδύρισε:

— Εὐχαριστῶ, καλὴ μου Κάτε... Εἶναι ὅμως περιττὴ κάθε περιποίησίς σου... Εἶμαι χαμένος!

Καὶ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Νὰ ἦταν μήπως οἱ τύψεις του πού εἶχαν συγκινήσει ὅ,τι ὑπῆρχε καλὸ στὴν καρδιὰ αὐτουνοῦ τοῦ δυστυχισμένου; Ἀσφαλῶς ναί! Γιατὶ ἂν εἶχε πάρει μέρος στὴ σφαγὴ τοῦ «Σέβερν» παρασυρμένος κυρίως ἀπὸ τίς κακὲς συμβουλὲς καὶ τὸ κακὸ παράδειγμα, ἀργότερα καὶ τώρα εἶχε ἐπαστατήσει μπρὸς στὴν τρομερὴ τύχη πού ἀπειλοῦσε τοὺς

νεαρούς ἀποίκους, καὶ εἶχε ριψοκινδυνέψει τὴ ζωὴ του γι' αὐτούς.

— Ὑπάρχουν ἐλπίδες, Φόρμψ! τοῦ εἶπε ὁ Ἔβανς. Ἐξαγόρασε τὰ ἐγκλήματα σου... Θὰ ζήσης...

Ὅχι ὅμως! Ὁ ἄτυχος θὰ πέθαινε! Γιατὶ παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις πὺ τοῦ παρασχέθησαν ἄφθονες, ἡ σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς του γινόταν ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα πὺ ἐκδηλη. Στὶς τέσσερις δὲ τὸ πρωὶ ὁ Φόρμψ ἔσθησε. Πέθανε συγχαωρεμένος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ τὸν Θεό, πὺ τὸν γλύτωσε ἀπὸ μιὰ μακρὰ ἀγωνία... Πράγματι ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή, χωρὶς τὸν παραμικρὸ πόνου.

Τὸν ἔθαψαν τὴν ἄλλη μέρα σ' ἓναν τάφο πὺ ἀνοιξαν κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἀναπαύοταν ὁ Γάλλος ναυαγός. Ἐκεῖ δυὸ σταυροὶ ἔδειχναν τώρα τὴν τοποθεσία τῶν δύο τάφων.

Ὡστόσο ἡ παρουσία τοῦ Ρὸκ καὶ τοῦ Κὸπ ἐγκυμονοῦσε ἀκόμα ἓναν κίνδυνον. Γι' αὐτὸ ὁ Ἔβανς ἀποφάσισε νὰ τελειώσῃ μὲ αὐτούς τοὺς δυὸ πρὶν πάῃ στὸ λιμανάκι τοῦ Βράχου τῆς Ἀρκούδας.

Ὁ Γκόρντον, ὁ Μπριάν, ὁ Μπάξτερ, ὁ Οὐϊλκὸξ κι' αὐτός, ξεκίνησαν τὴν ἴδια μέρα μὲ τὸ ὄπλο κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη, τὸ ρεβόλβερ στὴ ζώνη καὶ τὴ συνοδεία τοῦ Φάν. Γιατὶ ἦταν σωστὸ καὶ φρόνιμο νὰ ἐμπιστευθοῦν στὸ ἔνστικτο τοῦ ζώου γιὰ τὴν ἀνακάλυψί τους.

Οἱ ἔρευνες δὲν ἦσαν οὔτε δύσκολες, οὔτε μακρινές, καὶ πρέπει νὰ προσθέσουμε, οὔτε ἐπικίνδυνες. Ὁ Κὸπ, πὺ μπόρεσαν νὰ παρακολουθήσουν τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὰ ἴχνη αἵματος στὸ δάσος, βρέθηκε νεκρὸς μερικὲς ἑκατοντάδες βήματα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε χτυπηθῆ ἀπὸ τὴ σφαῖρα. Ἐπίσης βρῆκαν τὸ πτώμα τοῦ Πάικ πὺ εἶχε σκοτωθῆ στὴν ἀρχὴ τῆς μάχης. Ὅσο γιὰ τὸν Ρὸκ πὺ τόσο περιέργω εἶχε ἐξαφανισθῆ, λὲς καὶ τὸν κατάπιε ἡ γῆ, ὁ Ἔβανς ἔδωσε ἀμέσως τὴν ἐξήγησι σ' αὐτὴ τὴν ἐξαφανισί του: βρισκόταν στὸ βάθος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς λάκκους πὺ εἶχε ἀνοίξει ὁ Οὐϊλκὸξ. Ἐκεῖ μέσα εἶχε πέσει ὁ ἄθλιος

μετὰ τὸ θανάσιμο τραυματισμό του. Μέσα, λοιπόν, σ' αὐτὸν τὸν λάκκο θάφτηκαν καὶ τὰ τρία πτώματα κι' ἔγινε ὁ κοινὸς τάφος τους. Κατόπιν ὁ λοστρόμος καὶ οἱ συνάδελφοί του ἐπέστρεψαν στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου μὲ τὴν καλὴ εἶδησι ὅτι ἡ ἀποικία τῶν παιδιῶν δὲν εἶχε πιά τίποτε νὰ φοβᾶται.

Ἡ χαρὰ θὰ ἦταν πλήρης, ἂν ὁ Ντονιφὰν δὲν ἦταν τόσο βαρεῖα τραυματισμένος. Ὅστοςο οἱ καρδιές τους ἦσαν ἀνοικτὲς στὴν ἐλπίδα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἔβανς, ὁ Γκόρντον, ὁ Μπριὰν καὶ ὁ Μπάξτερ συζήτησαν τὰ σχέδια ποὺ ἔπρεπε νὰ πραγματοποιήσουν ἀμέσως. Ὅ,τι ἐνδιέφερε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἦταν νὰ ξυναπάρουν στὴν κατοχὴ τους τὴν φορηγίδα τοῦ «Σέβερν». Γι' αὐτὸ χρειάζοταν ἓνα ταξίδι καὶ ἰδίως μιὰ παραμονὴ στὸν βράχο τῆς Ἀρκούδας, ὅπου θὰ προχωροῦσαν στὴν ἐπισκευὴ της ὥστε νὰ τὴν ξαναφέρουν στὴν πρωτινὴ της κατάστασι.

Συμφωνήθηκε, λοιπόν, νὰ πᾶνε ἐκεῖ ὁ Ἔβανς, ὁ Μπριὰν καὶ ὁ Μπάξτερ ἀκολουθώντας τὸν δρόμο τῆς λίμνης καὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ.

Ἡ βαρκούλα ποὺ ξαναβρέθηκε σ' ἓναν ὄρμο τοῦ ποταμοῦ, δὲν εἶχε πάθει καμμιά ζημιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Φόρτωσαν σ' αὐτὴν τὰ ἐργαλεῖα ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὴν ἐπισκευὴ της, τροφίμα, πυρομαχικά, ὅπλα καὶ μ' εὐνοϊκὸ ἄνεμο ξεκίνησαν τὸ πρωτὶ τῆς 6 Δεκεμβρίου. Τὸ πέρασμα μέσα στὴ λίμνη τῆς Οἰκογενείας ἔγινε μὲ ἀρκετὴ ταχύτητα. Καὶ στὶς ἔντεκα καὶ μισὴ ὁ Μπριὰν εἰδοποίησε τὸν λοστρόμο ὅτι πλησίαζαν στὸν μικρὸ ὄρμο ὅπου διαχωρίζονταν τὰ νερὰ τῆς λίμνης γιὰ νὰ πέσουν στὴν κοίτη τοῦ Ἀνατολικοῦ ποταμοῦ.

Ἔτσι ἡ βαρκούλα ἀκολούθησε τὸ ρεῦμα ποὺ γινόταν στὰ περάσματα τοῦ νεροῦ πρὸς τὴν ἐκβολὴ του καὶ σὲ λίγο εἶδαν τὴ μαούνα τραβηγμένη στὴν ἀμμουδιὰ τοῦ Βράχου τῆς Ἀρκούδας.

“Τοτερα ἀπὸ μιὰ λεπτομερῆ ἐξέτασι τῶν ἐπισκευῶν ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνουν, ὁ Ἔβανς εἶπε:

— Παιδιά μου, διαθέτουμε ἀρκετὰ ἐργαλεῖα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς λείπει εἶναι μὲ τί ὑλικά νὰ ἐπισκευάσουμε τὸ κατὰστρομα καὶ τὴν κουπαστή. Λοιπόν, στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου ὑπάρχουν ἀκριβῶς σανίδες καὶ καθρόνια ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ σκαρὶ τοῦ «Σλούγκι», κι’ ἂν μπορέσουμε νὰ φέρουμε τὴ μαούνα στὸ ποτάμι Ζηλανδία...

— Αὐτὸ ἀκριβῶς σκεπτόμουν κι’ ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Μήπως εἶναι ἀδύνατον, λοστρόμε Ἔβανς;

— Δὲν τὸ φαντάζομαι, ἔκαμε ὁ λοστρόμος. Ἀφοῦ ἡ φορηγίδα ἔπλευσε ἀπὸ τὶς ἀκτὲς «Σέβερν» ὡς τὸν βράχο τῆς Ἀρχούδας θὰ μπορέση νὰ πλεύσῃ ὅπως - ὅπως καὶ μὲ τὶς δικές μας προσπάθειες ὡς τὸ ποτάμι Ζηλανδία. Ἐκεῖ ἡ ἐπισκευὴ τῆς θὰ γίνῃ πιὸ ἄνετα. Ἔτοτερα λογαριάξω, μόλις τὴν ἐπισκευάσουμε ν’ ἀναχωρήσουμε ἀπὸ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου γιὰ νὰ φτάσουμε ὡς τὸν κόλλο Σλούγκι, ἀπ’ ὅπου θὰ ξανοιχτοῦμε στὴν θάλασσα.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωτὶ - πρωτὶ ἡ μαούνα ρυμουλκῆθηκε ἀπὸ τὴ βαρκούλα, καὶ μὲ σηκωμένο τὸ φλόκο ὁ Ἔβανς, ὁ Μπριάν καὶ ὁ Μπάξτερ μπόρεσαν νὰ πλεύσουν στὸ ποτάμι. Εὐτυχῶς στοὺς χειρισμοὺς τοῦ Ἔβανς καὶ τῶν παιδιῶν βοήθησε καὶ ἡ παλίσροια. Πλησιάζοντας ὅμως στὴ λίμνη τῆς Οἰκογενείας, τὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ, ποὺ ἦταν ἀντίθετο γινόταν καὶ ὀρηητικό. Ἔτσι οἱ δυσκολίες στὴν πλεύσι μεγάλωσαν. Ὅπωςδήποτε στὶς πέντε τὸ βράδυ ἡ βαρκούλα μὲ τοὺς τρεῖς ἐπιβάτες τῆς καὶ τὴ φορηγίδα ἀπὸ πίσω ἔφτασε στὴν δεξιὰ ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας.

Ὁ λοστρόμος ἔκρινε φρόνιμο νὰ μὴν ριψοκινδυνεύσουν διασχίζοντας νύχτα τὴ λίμνη. Ἔτσι ἔμειναν καὶ διανυκτέρευσαν ἐκεῖ. Ἐφαγαν μὲ ὄρεξι καὶ κοιμήθηκαν καλά, ἔχοντας τὰ πόδια κοντὰ στὴ φωτιὰ ποὺ σιγοάναβε κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο ὡς τὴν αὐγή.

Μόλις τὰ χαράματα φώτισαν τὰ νερὰ τῆς λίμνης, ἡ πρώτη φράσις τοῦ λοστρόμου ποὺ ξύπνησε πρῶτος, ἦταν

νά ἐπιβιβαστοῦν στήν βάρκα καί νά ξεκινήσουν. Ἐνοίχτηκε τὸ πανί — ὁ φλόκος — καί ἡ βαρκούλα, τραβώντας πίσω της τὴν βαρεῖα μαούνα πού βούλιαξε στὸ νερὸ ὡς τὴν κουπαστή, πῆραν δυτικὴ κατεύθυνσι.

Διασχίζοντας τὴ λίμνη τῆς Οἰκογενείας δὲν σημειώθηκε κανένα ἀπρόοπτο.

Τέλος, στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, φάνηκαν πρὸς τὰ δυτικὰ οἱ κορυφές τοῦ βουνοῦ Ἔκλαν. Καί στὶς πέντε ἡ βαρκούλα καί ἡ μαούνα ἔμπαιναν στὸ ποτάμι Ζηλανδία καί ἀγκυροβολοῦσαν στὸ ἀνάχωμα τοῦ μικροῦ ὄρμου, ἀντίκρου στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου.

Ζητωκραυγὲς ὑποδέχτηκαν τὸν Ἐβανς καί τοὺς συνδέλφους του.

Κατὰ τὴν ἀπουσία τους, ἡ κατάστασις τοῦ Ντονιφὰν εἶχε πάρει κάποια βελτίωσι. Ἐπίσης τὸ γενναῖο παιδί μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ στὰ σφιξίματα τοῦ χεριοῦ τοῦ συναδέλφου του Μπριάν. Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ ἀνάρρωσις του θ' ἀπαιτοῦσε πολὺν χρόνον. Ἀλλὰ ὁ Ντονιφὰν παρουσίαζε τέτοια ζωτικότητα πού ἡ τέλεια γιαιτρεία του ἦταν μόνον ζήτημα χρόνου.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ἄρχισαν οἱ ἐργασίαι τῆς ἐπισκευῆς τῆς μαούνας. Ὄταν δὲ ἄλλαξαν τὰ σπασμένα ξύλα τοῦ σκελετοῦ καί τὰ καλαφάτισαν, συνέχισαν τὶς ἄλλες ἐπισκευές. Ὁ Ἐβανς, πού ἦταν ἓνας καλὸς μαραγκὸς ὅσο καί ναυτικός, ἔκαμε θαυμάσια τὴ δουλειά του. Μπόρεσε μάλιστα νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν βοήθεια τοῦ Μπάξτερ. Τὰ ὑλικά δὲν ἔλειψαν, οὔτε καί τὰ ἐργαλεῖα. Ἐτσι μὲ τὰ λείψανα τῆς καρίνας τῆς σκούνας μπόρεσαν νὰ ἐπισκευάσουν τὶς σπασμένες κούρμπες, τὴν ἐξαρθρωμένη κουπαστή καί ἄλλα οὐσιώδη μέρη τοῦ μικροῦ σκάφους.

Ἐνα ἀπὸ τὰ κατάρτια τοῦ «Σλούγκι» χρησιμοποιήθηκε γιὰ μεγάλο κατάρτι, καί ἡ Κάτε μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ Ἐβανς, ἔκοψε κι' ἔρραψε τὰ κατάλληλα καραβόπανα. Τώρα ἡ φορηγίδα ὀπλισμένη μὲ πανιά, ἀποκτοῦσε μιὰ

ισορροπία πού θὰ τῆς χρησίμευε ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὸν πιὸ ἀντίθετο ἄνεμο.

Οἱ ἐπισκευὲς πού διάρκεσαν σχεδὸν τριάντα μέρες, τελείωσαν τὴν 8 Ἰανουαρίου. Δὲν ἀπέμεναν πιά παρὰ ὠρισμένες συμπληρώσεις τοῦ σκάφους.

Σκοπὸς τοῦ λοστρόμου ἦταν νὰ ξαναδώσῃ στὴ φορηγίδα ὅλες τὶς ἱκανότητες, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ τὰ κανάλια τοῦ Μαγγελανικοῦ ἀρχιπελάγους καὶ νὰ διανύσῃ στὴν ἀνάγκη μερικὲς ἑκατοντάδες μίλια, στὴν περίπτωσι πού θὰ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ κατεβῆ στὴν ἐγκατάστασι τῆς Πούντα - Ἀρένα, στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς νήσου Μπρονσουίκα.

Πρέπει ν' ἀναφέρουμε ὅτι στὸ μεταξὺ τὰ Χριστούγεννα γιορτάστηκαν μὲ κάποια ἐπισημότητα καθὼς καὶ ἡ πρωτοχρονιά τοῦ ἔτους 1862 πού οἱ νεαροὶ ἄποικοι ἤλπιζαν νὰ μὴν τὸ ζήσουν ὀλόκληρο στὴ νῆσο Τσέρμαν.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ ὑγεία τοῦ Ντονιφὰν ἦταν ἀρκετὰ βελτιωμένη. Ἔτσι μπόρεσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ χῶλ ἂν καὶ ἦταν πολὺ ἀδύνατος ἀκόμα.

Στὸ μεταξὺ ἡ συνηθισμένη ζωὴ εἶχε ξαναπάρει τὸν ρυθμὸ τῆς στὴ Σπηλιὰ τοῦ Γάλλου. Τὰ μαθήματα ὅμως τῶν μικρῶν, εἶχαν ἐγκαταλειφθῆ. Μήπως ὁ Ζένκινς, ὁ Ἴβερσον, ὁ Ντὸλ καὶ ὁ Κοστάρ, δὲν ἐθεωροῦντο πὼς ἦσαν σὲ διακοπές;

Τέλος, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν τελευταίων δέκα ἡμερῶν τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ Ἔβανς προχώρησε στὸ φόρτωμα τῆς φορηγίδας. Βέβαια, ὁ Μπριὰν καὶ οἱ ἄλλοι εἶχαν τὴν ἐπιθυμία νὰ πάρουν μαζί τους ὅ,τι εἶχε περισωθῆ ἀπὸ τὸ ναυάγιο τοῦ «Σλούγκι». Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατί ἔλειπε ὁ χῶρος. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ διαλέξουν τί θὰ πάρουν καὶ τί θ' ἀφήσουν.

Πρῶτα - πρῶτα ὁ Γκόρντον ἔβαλε στὴν ἄκρῃ τὰ χρήματα πού εἶχε μαζέψει ἀπὸ τὸ γιῶτ. Ὁ Μόκο φόρτωσε τὸ τρόφιμα, ἀρκετὰ γιὰ τὴ διατροφή δεκαεπτὰ ἐπιβατῶν.

Κατόπιν, ὅ,τι ἔμεινε ἀπὸ τὰ πυρομαχικά, τοποθετήθηκε

στά ντουλάπια τῆς μαούνας, καθὼς καὶ τὰ τουφέκια καὶ τὰ πιστόλια τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου.

Ὁ Μπριὰν πῆρε τ' ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα γιὰ τὴν ναυσιπλοῖα. Ὁ Οὐίλκνξ, ἀπὸ τὰ σύνεργα τοῦ κυνηγιοῦ καὶ τοῦ ψαρέματος, διάλεξε τὰ τελευταῖα κι' ἀπὸ αὐτὰ τὰ πιὸ ἀναγκαῖα.

Τὴν προμήθεια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ τὴν ἀνέλαβε ὁ Γκόρντον. Γέμισε δέκα βαρέλια ἀπὸ τὸ ποτάμι Ζηλανδία καὶ τὰ τοποθέτησε κανονικὰ στὸ ἀμπάρι τῆς φορηγίδας. Ἐπὶ τέλους στὶς 3 Φεβρουαρίου ὅλο τὸ φορτίο βρισκόταν στὴ θέσι του. Κι' ἐπειδὴ ὁ Ντονιφὰν ἔνοιωθε πὼς ἡ κατάστασις του τοῦ ἐπέτρεπε τὴν μετακίνησί του, τὸ ταξίδι ἀποφασίστηκε γιὰ τὶς 5 Φεβρουαρίου.

Τὴν προηγούμενη ὁ Γκόρντον ἔδωσε τὴν ἐλευθερία στὰ κατοικίδια ζῶα πὺν διατηροῦσε ἡ μικρὴ ἀποικία. Τὴν ἄλλη μέρα δέ, οἱ νεαροὶ ταξιδιωτὲς, ἐπιβιβάστηκαν στὴν φορηγίδα πὺν θὰ ρυμουλκοῦσε καὶ τὴ βαρκούλα στὴν ὁποία θὰ ἔμπαινε ὁ Ἔβανς μὲ χρῆν παρατηρητή.

Τὸ σχοινὶ λύθηκε καὶ τὰ κουπιὰ χτύπησαν τὸ νερό. Μὲ τρία «ζήτω» ἀποχαιρέτησαν τότε αὐτὴ τὴν φιλόξενη κατοικία πὺν ἀπὸ τόσοις μῆνες εἶχε προσφέρει ἕνα ἀσφαλὲς καταφύγιο στοὺς νεαροὺς ἀποίκους.

Ἀργότερα δέ, ὅταν εἶδαν τὸ βουνὸ Ὁκλαν νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς ἀκτῆς, συγκινήθηκαν.

Πλέοντας στὸν ποταμὸ Ζηλανδία, ἡ φορηγίδα ἀκολουθοῦσε σὲ ταχύτητα τὸν ρυθμὸ τῆς ροῆς τοῦ ρεύματος πὺν ἦταν ἀργός. Ὡστόσο κατὰ τὸ μεσημέρι καὶ στὸ ὕψος τῶν βάλτων τοῦ δάσους Μπόγκς, ὁ Ἔβανς χρειάστηκε ν' ἀγκυροβολήσῃ.

Πράγματι σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τῆς ροῆς τοῦ νεροῦ ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ δὲν εἶχε ἰκανὸ βάθος κι' ἡ φορηγίδα μὲ τὸ ὑπερβολικὸ φορτίο τῆς κινδύνευε νὰ «καθίσῃ». Καλύτερα, λοιπόν, νὰ περιμέναν τὸ φούσκωμα τῶν νερῶν τῆς θάλασσας καὶ νὰ ξεκινοῦσαν μὲ τὴν ἐπιστροφή τους στὴ θάλασσα: δηλαδὴ μὲ τὴν ἀμπώτιδα.

Τὸ σταμάτημά τους ἐκεῖ κράτησε ἕξι ὥρες περίπου, κι' ἔτσι ἐπωφελήθηκαν νὰ κάνουν ἓνα καλὸ γεῦμα. Ὑστερα ὁ Οὐϊλκὸξ καὶ ὁ Κροὺς πῆγαν νὰ χτυπήσουν μερικὲς μεκατσοες στοὺς βάλτους.

Ἀπὸ τὴν πρύμνη τῆς φορηγίδας ὁ Ντονιφὰν μπόρεσε μάλιστα νὰ χτυπήσῃ δυὸ ὑπέροχες πάπιες πού πετοῦσαν πάνω ἀπὸ τὴ δεξιὰ ὄχθη. Ἀπὸ τὸ τραῦμα εἶχε γιαιτρευτῆ.

Ἦταν πολὺ ἀργὰ ὅταν τὸ μικρὸ σκάφος ἔφτασε στὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ. Ἐπίσης, ἐπειδὴ τὸ σκοτάδι δὲν ἐπέτρεπε διόλου νὰ περάσουν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὑφάλους, ὁ Ἔβανς, σὰν μυαλωμένος ναυτικός, θέλησε νὰ περιμένη ὡς τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ βγῆ στὴν θάλασσα.

Ἡ νύχτα ἦταν ἡρεμῆ, γαλήνια. Ὁ ἄνεμος εἶχε πέσει ἀπὸ βραδὺς καὶ ὅταν τὰ θαλασσοπούλια γύρισαν στὶς φωλιές τους, στὶς τρύπες τῶν βράχων, μιὰ ἀπόλυτη σιωπὴ βασίλευε σὲ ὅλη τὴν ἀκτὴ «Σλούγκι».

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπειδὴ φυσοῦσε ἀπὸ τὴ στεριά, ἡ θάλασσα θὰ ἦταν ὠραία, ὡς τὰ νότια βαλτονέρια. Ἐπρεπε λοιπόν, νὰ ἐπωφεληθοῦν γιὰ νὰ διανύσουν ὡς εἴκοσι μίλια. Γιατὶ ἂν ὁ ἄνεμος ἦταν ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἡ φουσκοθαλασσιὰ θὰ ἦταν μεγάλη.

Μόλις ξημέρωσε, ὁ Ἔβανς ἀνοιξε πανιά. Τότε ἡ φορηγίδα, κάτω ἀπὸ τὸ οἴγουρο χέρι τοῦ λοστρόμου, βγῆκε ἀπὸ τὸ ποτάμι Ζηλανδία.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὅλων τὰ βλέμματα στράφηκαν στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Ὁκλαν. Κατόπιν στοὺς τελευταίους βράχους τοῦ κόλπου Σλούγκι, πού χάνονταν στὸ γύρισμά τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἀκρωτηρίου.

Μιὰ κανονιὰ ρίχτηκε ἐκεῖνη τὴν ὥρα, πού τὴν συνώδευσαν τρία «ζήτω». Ἐνῶ ἡ σημαία τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ξετυλιγόταν στὴν πρύμνη τῆς φορηγίδος.

Ὑστερα ἀπὸ ὀκτὼ ὥρες τὸ μικρὸ σκάφος ἀντίκρουζε τὸ κανάλι πού πλαισιωνόταν ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς νήσου Καϊμπριτς. Παρέκαμπτε τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Νότου καὶ ἀκολου-

θοῦσε τὴν περίμετρο τῆς νήσου Ἀδελαΐδος. Τώρα, τὸ πιὸ ἀκρινὸ σημεῖο τῆς νήσου Τσέρμαν πῆγαινε νὰ σήση ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τοῦ βορρᾶ.

Δὲν ὑπάρχει λόγος, ἀλλὰ καὶ χῶρος, γιὰ νὰ σᾶς περιγράψουμε τὸ ταξίδι ἀνάμεσα στὰ κανάλια τοῦ Μαγγελανικοῦ ἀρχιπελάγους, ἀφοῦ δὲν σημειώθηκε κανένα γεγονός πού νὰ ἔχη κάποιο ἐνδιαφέρον.

Τὸ πρωὶ τῆς 13ης, ὁ Σέρβις πού στεκόταν ὄρθιος στὴν πλώρη, φώναξε:

— Καπνὸς στὰ δεξιά! Πλοῖο! Πλοῖο!

Τὸ σκάφος δὲν ἄργησε νὰ φανῆ. Ἦταν ἓνα βαπόρι ὀκτακοσίων ὡς ἐνιακοσίων τόννων πού ἔπλεε μ' ἔντεκα ὡς δώδεκα μίλια τὴν ὥρα.

Ζητωκραυγὲς καὶ τουφεκιᾶς ἀντήχησαν ἀπὸ τὴ φορηγίδα. Τοὺς εἶχαν ἀντιληφθῆ ἀπὸ τὸ βαπόρι, κι' ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ πλεύριζαν τὸ ἀτμόπλοιο «Γκράφτον».

Μὲ μιᾶς ὁ καπετάνιος τοῦ «Γκράφτον», Τὸμ Λούγκ, ἔσπευσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Γνώριζε τὴν περιπέτεια τοῦ «Σλούγκι», πράγμα ἄλλωστε πού ἦταν γνωστὸ καὶ στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Ἀγγλία. Ὁ Τὸμ Λούγκ προθυμοποιήθηκε νὰ τακτοποιήσῃ στὸ μαράβι του τοὺς ἐπιβάτες τῆς μαούνας. Καὶ προσφέρθηκε νὰ τοὺς ὠδηγήσῃ ἀμέσως στὴν ὼκλαν, πράγμα πού τὸν ξέκοβε λίγο ἀπὸ τὸ δρομολόγιό του, ἀφοῦ τὸ «Γκράφτον» εἶχε προορισμὸ τὴν Μελβούρνη.

Ἡ διαδρομὴ ἦταν ταχεῖα καὶ τὸ «Γκράφτον» ἤρθε κι' ἀγκυροβόλησε στὸ λιμάνι τῆς ὼκλαν στὶς 25 Φεβρουαρίου.

Πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε κάθε σκέψι γιὰ νὰ σᾶς περιγράψουμε τὴ χαρὰ αὐτῶν τῶν οἰκογενειῶν στὶς ὁποῖες ἐπεδόθησαν τὰ παιδιὰ τους.

Σὲ ὅλη τὴν πόλι εἶχε μαθητεῖ ἢ εἶδησις, ὅτι τὸ «Γκράφτον» ξανάφερε στὴν πατρίδα καὶ στὴν ἀγκαλιὰ τῶν δικῶν τους, τοὺς νεαρὸς ναυαγοῦς. Καὶ ὀλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ἔτρεξε καὶ τοὺς ὑποδέχτηκε.

“Ολοι ζητοῦσαν νὰ μάθουν λεπτομέρειες γιὰ τὴν βασιανισμένη τους, ἀλλὰ ἡρωϊκὴ ζωὴ στὴ νῆσο Τσέρμαν!

Καὶ ἡ περιέργειά τους αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἰκανοποιηθῇ. Στὴν ἀρχὴ ὁ Ντονιφάν ἔκαμε μερικὲς διαλέξεις πάνω σ’ αὐτὸ τὸ θέμα — διαλέξεις ποὺ σημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ποὺ ὁ Ντονιφάν ἔδειξε γι’ αὐτὲς μεγάλη ὑπερηφάνεια. Κατόπιν, τὸ ἡμερολόγιο ποὺ εἶχε κρατηθῆ ἀπὸ τὸν Μπάξτερ — μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα — τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ τῆς Σπηλιᾶς τοῦ Γάλλου, τυπώθηκε σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα γιὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τοὺς ἀναγνώστες τῆς Νέας Ζηλανδίας. Τέλος οἱ ἐφημερίδες καὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων τὸ ἀναδημοσίευσαν σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες γιατί δὲν ἦταν κανεὶς ποὺ νὰ μὴν εἶχε ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ «Σλούγκι». Ἡ φρονημάδα τοῦ Γκόρντον, ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Μπριάν, ἡ τόλμη τοῦ Ντονιφάν, ἡ ἀνοχὴ, ἡ ἐγκαρτέρησις καὶ ἡ πειθαρχία ὄλων, μικρῶν καὶ μεγάλων, θαυμάστηκε διεθνῶς.

Περὶττὸ νὰ ἐπιμείνουμε στὴν ὑποδοχὴ ποὺ ἔγινε στὴν Κάτε καὶ στὸν λοστρόμο Ἔβανς. Μήπως δὲν εἶχαν ἀφοσιωθῆ στὴ σωτηρία αὐτῶν τῶν παιδιῶν; Ἐπίσης, μὲ δημοσίον ἔρανο, ἀγοράστηκε ἓνα πλοῖο ποὺ δωρήθηκε στὸν γενναῖο Ἔβανς. Ἦταν ἓνα ἐμπορικὸ πλοῖο ποὺ τὸ βάρφτισαν Τσέρμαν καὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἔβανς ἔγινε συγχρόνως ἰδιοκτῆτης καὶ καπετάνιος μὲ τὸν ὄρο, ὅμως, τὸ καράβι του νὰ ἔχη βάσι τὸ λιμάνι τῆς Ὠκλαν. Κι’ ὅταν τὰ ταξίδια του τὸν ἔφερναν στὴ Νέα Ζηλανδία, ξανάβρισκε πάντοτε στὶς οἰκογένειες αὐτῶν τῶν παιδιῶν τὴν πιὸ ἐγκάρδια ὑποδοχὴ.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ Κάτε τὴν διεκδικοῦσαν οἱ Μπριάν, οἱ Γκαρνέ, οἱ Οὐϊλκόξ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Τέλος ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι τοῦ Ντονιφάν, ποὺ τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ μὲ τὶς περιποιήσεις της.

Τὸ ἠθικὸ συμπέρασμα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀνάγνωσμα, ποὺ δικαιώνει, φαίνεται, τὸν τίτλο του «Δυὸ χρόνια Διακοπές», εἶναι τὸ παρακάτω:

Ποτὲ οἱ μαθηταὶ τῶν οἰκοτροφείων καὶ τῶν ἄλλων σχολείων νὰ μὴν περνοῦν τὶς διακοπὲς τους μέσα σὲ παρόμοιες συνθῆκες. Πάντως ὅλα τὰ παιδιά ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχουν καταστάσεις, ὅσο ἐπικίνδυνες κι' ἂν εἶναι, ποὺ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ξεπεραστοῦν. Φτάνει νὰ ἐπικρατῇ μεταξὺ τους ἡ πειθαρχία, ὁ ζῆλος καὶ τὸ θάρρος. Κυρίως δὲ νὰ μὴν ξεχνοῦν, σὰν συλλογίζονται τοὺς νεαροὺς τοῦ «Σλούγκι», ποὺ ὠρίμασαν ἀπὸ τὶς δοκιμασίες καὶ τὰ γεγονότα, ὅτι στὴ σκληρῇ μάθησι τῆς ζωῆς, οἱ μικροὶ γίνονται σχεδὸν μεγάλοι καὶ οἱ μεγάλοι σχεδὸν ἄντρες.

